LARKLIGHT

Philip Reeve

Ilustrații de David Wyatt

O poveste incitantă
despre curaj
și tărie de caracter
în cele mai
îndepărtate zone
ale spațiului
Era doar o altă dimineață normală în spațiu când a lovit
dezastrul. Myrtle (care este foarte enervantă, așa cum
sunt fetele în general) și Art se confruntau cu
un pericol îngrozitor și nici măcar nu luaseră micul dejun.
Un domn Webster venea în vizită în casa lor, Larklight,
de pe Orbita Lunară. Oaspeții la ei în casă erau foarte rari,
astfel că a început un vârtej de pregătiri, dar altceva
îi aștepta, după cum au descoperit când au deschis ușa.
Aceasta este povestea a ceea ce s-a întâmplat după aceea,
povestea aventurii lor îngrozitoare și Terifiantă
pentru a se salva atât pe ei înșiși, cât și întregul Univers.
ISBN 978-973-103-261-0
9 789731 032610
www.rao.ro
www.raobooks.com
rao
international
publishing
company

Philip Reeye
SAU
răzbunarea păianjenilor albi

SAU
pana pe inelele lui saturn şi înapoi
Dsmm
Dayid Wyatt
CUPRINS
CAPITOLUL ÎNTÂI
A…
În care primim veşti despre un vizitator iminent 7
CAPITOLUL DOI
În care Myrtle face puţină curăţenie şi în care începe aventura noastră îngrozitoare 17
CAPITOLUL TREI
În care scăpăm cu bine, dar ne trezim la voia întâmplării în eterul nepăsător 27
CAPITOLUL PATRU
Cum am ajuns pe Lună şi ce ni s-a întâmplat acolo 34
CAPITOLUL CINCI
În care suntem prizonieri pe Câmpia Ulcelelor şi ne aşteaptă o soartă îngrozitoare (din nou) 41
CAPITOLUL ŞASE
Ne îmbarcăm pe nava spaţială *Sophronia*, unde fac o descoperire remarcabilă despre combustibilul spaţial 50
CAPITOLUL ŞAPTE
În care ne înfruntăm cu soldaţii Marinei Regale 62
CAPITOLUL OPT
În care Myrtle şi cu mine luăm micul dejun cu noii noştri colegi de navă 69
CAPITOLUL NOUA

În care aterizăm pe Luceafărul de Dimineaţă 77
CAPITOLUL ZECE
O scurtă digresiune, pe parcursul căreia aflăm anumite lucruri privind copilăria şi aventurile lui Jack Havock 89
CAPITOLUL UNSPREZECE
Fragmente din jurnalul domnişoarei Myrtle Mumby 116
CAPITOLUL DOISPREZECE
Dar s-o lăsăm pe Myrtle inconştientă pe Planeta Roşie şi să ne întoarcem la povestirea despre eroicul ei frate mai mic, în care este descris portul liber din Ph arhpuu xxtpllspmgg, iar Jack şi cu mine coborâm în furtuna spaţială 135
CAPITOLUL TREISPREZECE
În care fac conversaţie cu Marea Furtună 150
CAPITOLUL PAISPREZECE
Încă o incursiune în jurnalul surorii mele, care poate să prindă bine cititorilor mai sensibili care vor să ia o pauză sau un moment de respiro de la aventurile mele captivante, aproape de nesuportat 169
CAPITOLUL CINCISPREZECE
În care înfruntăm noi pericole pe inelele dezolante ale lui Saturn… 179
CAPITOLUL ŞAISPREZECE
În care intru în fortăreaţa Celor Dintâi şi fac nişte descoperiri şocante 193
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
În care sunt descrise nişte planuri de îmbunătăţiri aduse Sistemului nostru Solar 203

CAPITOLUL OPTSPREZECE
În care descopăr curiosul adevăr despre mama mea 222
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
Încă un fragment din jurnalul surorii mele ce conţine o relatare adevărată despre rolul ei în lucrurile mai puţin plăcute petrecute în Hyde Park 232
CAPITOLUL DOUĂZECI
Ne întoarcem acasă (uraaa!), dar descoperim că ar putea fi deja prea târziu ca să o mai salvăm pe draga şi bătrâna noastră Anglie de răzbunarea Celor Dintâi (nuuu!) 243
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
În care se întâmplă multe lucruri senzaţionale 254
EPILOC 272
Pentru Sarah şi Sam

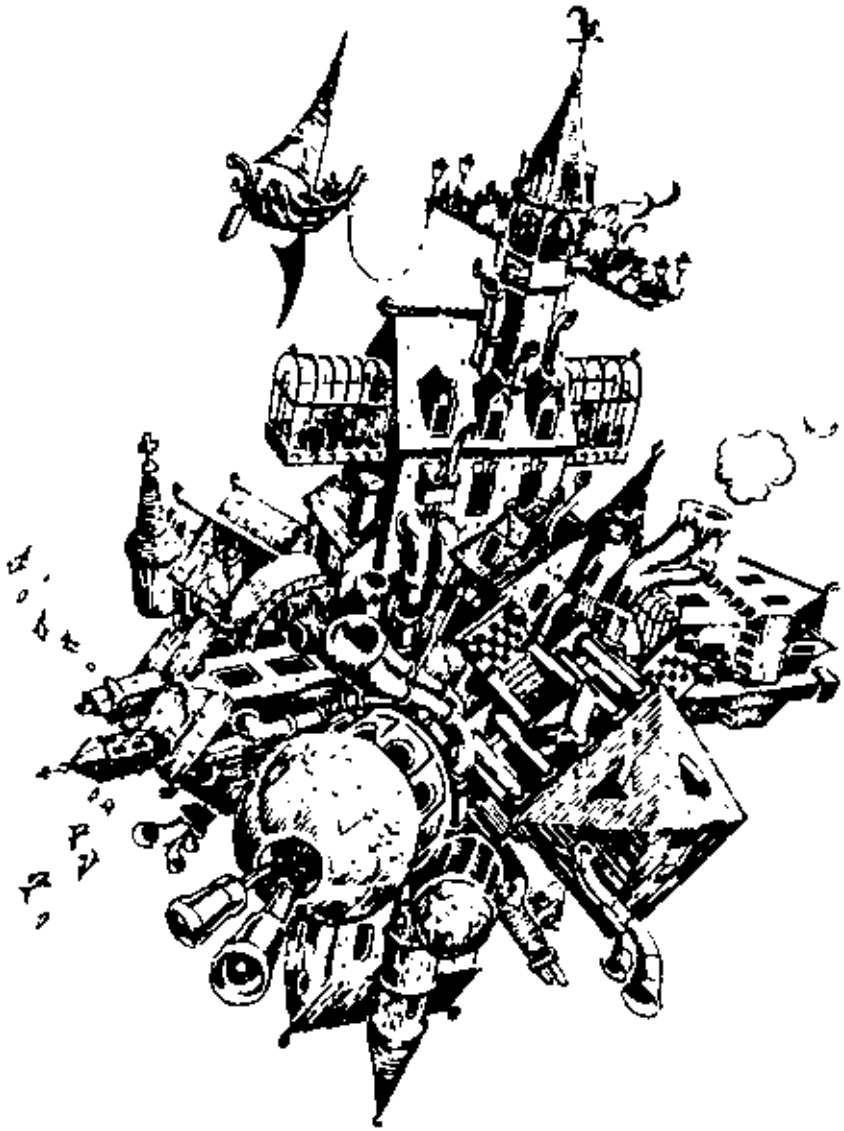

În care primim veşti despre un vizitator iminent

Mai târziu, când mă înfruntam cu Molia Olăreasă sau când fugeam să-mi salvez viaţa de ameninţarea Celor Dintâi, sau când eram ajutor de tunar pe nava *Sophronia* a lui Jack Havock, mă

gândeam deseori la viaţa mea de dinainte, mai ales la acea ultimă după-amiază la Larklight, înainte să înceapă toate necazurile noastre.

Era o după-amiază obişnuită, se auzeau sunetele de zi cu zi ale casei: ţevile mormăitoare de aer, mantalele şuierătoare de gaz şi se simţeau mirosurile obişnuite de praf, mucegai şi varză fiartă – mirosuri atât de familiare nouă, încât nici nu le mai observam. A, da, şi mă certam cu sora mea Myrtle. Şi asta era ceva absolut normal.

Eu voiam să ies pe balcon să privesc sosirea navei-curier, dar Myrtle era prea ocupată să cânte la pian. Încerca să înveţe singură, folosind o carte imensă, ferfeniţită şi cenuşie, intitulată *Manualul de pian pentru tinerele domnişoare*, astfel că exersa aceeaşi piesă la nesfârşit de luni de zile. Se numea *Cântecul păsării pe înserat* şi suna cam aşa: „Ding dang, ding dang, ding, ding dong, ding dong, ding donggg zbang, cât de enervant!” Sau cel puţin aşa suna în interpretarea lui Myrtle. Sora mea zicea că ea e domnişoară şi că are nevoie de realizări dacă vrea să strălucească în societate într-o bună zi, dar eu nu credeam că pianul va fi vreodată una dintre ele. Am şi încercat să-i spun asta, dar ea a trântit pur şi simplu capacul instrumentului şi mi-a spus că sunt o bestie.

— Hai, Myrtle, vino, i-am spus. Credeam că-ţi place să te uiţi cum soseşte nava-curier.

Ea râse amar, blazat, stil pe care îl exersase în ultima vreme în cadă. Trebuia să pară un râs matur.

— Nici nu sunt prea multe lucruri de făcut pe aici, răspunse ea. Cred că Larklight este cel mai

plictisitor loc din tot universul. Dacă am fi locuit şi noi în Anglia, ca o familie civilizată, aş fi putut participa la baluri şi întruniri! Aş fi ieşit în societate şi băieţii m-ar fi invitat la dans. Până şi în Bombay sau în Calcutta, sau într-una din coloniile americane am fi primit vizite şi am fi socializat. Dar aşa… suntem blocaţi în locul ăsta mohorât şi îndepărtat… Of, de ce trebuie să locuim la Larklight?

Am încercat să-i amintesc că Larklight a fost casa mamei noastre şi că fusese a familiei ei de secole. Mama iubise mult acele locuri vechi şi, după moartea ei, tata nu se îndurase să le părăsească. Dar Myrtle nu voia să asculte nimic. Aruncă *Manualul de pian pentru tinerele domnişc* pluti uşor înspre tavan şi rămase acolo atârnat, paginile mişcându-se uşor, ca un liliac dezamăgit.

— Ia te uită! exclamă ea. Iar s-a stricat generatorul de gravitaţie! Găseşte un servitor, Art, şi trimite-l în camera boilerelor să-l repare.

Până la urmă a venit cu mine pe balcon. Ştiam că o să vină. Îi plăcea la fel de mult ca şi mie să privească sosirea navei-curier din Port George, doar că devenise prea domnişoară ca să mai şi recunoască.

Am urcat treptele scării lungi spre uşa balconului şi ne-am oprit acolo ca să ne punem pelerinele cauciucate (ca să ne protejeze împotriva umezelii spaţiale) şi să ne încălţăm cu galoşii întăriţi cu plumb. Gravitaţia era variabilă în după-amiaza aceea şi nu-i aşa că ar fi fost o tragedie dacă unul din noi şi-ar fi pierdut stabilitatea şi ar fi plecat zburând în eterul

nemărginit, fără a mai putea fi găsit vreodată?! (Decât dacă n-ar fi fost Myrtle, desigur, prilej de sărbătoare, zi liberă şi aşa mai departe, dar n-am eu norocul ăsta!) După ce ne-am echipat, am descuiat uşa şi am ieşit. Chiciura spaţială formată în jurul zăvorului se desprinse într-un nor strălucitor, subţire, şi, când dispăru, văzurăm o imagine familiară. Cornul Lunii umplea tot cerul de deasupra noastră ca un felinar uriaş în noaptea eterului nemărginit şi, dincolo de ea, un pic într-o parte, sclipea ochiul albastru, mititel, al Pământului.

Pe pagina următoare e un desen al casei noastre, Larklight, pe care sunt marcate câteva puncte de interes. După cum puteţi vedea, este o casă foarte veche. Nimeni nu pare să ştie cine a construit-o, nici măcar cu ce parte ar trebui să stea în sus, dar mama pretindea că a fost ridicată de un strămoş de-al ei prin anii 1700, la câţiva ani după ce măreţele descoperiri ale lui Sir Isaac Newton făcuseră posibilă Cucerirea Spaţiului. Timp de un secol şi jumătate, i-au fost adăugate diverse părţi, iar un alt înaintaş al mamei a încercat s-o îmbunătăţească în epoca trecută prin adăugarea unor porticuri şi a altor elemente în stil clasic, dar este tot o casă fără formă, şubredă, singuratică şi friguroasă şi, mai ales, departe de orice altceva, aşa cum se învârte singură pe orbita ei, undeva în adâncurile spaţiului, dincolo de Lună.

Era atâta pace acolo pe balcon; tăcerea adâncă a eterului deschis părea şi mai adâncă după o zi întreagă de ascultat *Cântecul păsării pe înserat*. În ghivecele aşezate de-a lungul balustradei, mai creşteau încă unele din cele mai delicate şi cristaline flori spaţiale, pe care scumpa noastră mamă le cultiva. Îmi amintesc că, atunci când aveam trei sau patru ani, era un ghiveci cu flori din astea pe pervazul camerei mele, şi mă adormeau în fiecare noapte cu cântecele lor ciudate, fără cuvinte. Dar mama a murit, s-a pierdut la bordul pachebotului *Semele* în 1848, pe când se ducea în vizită la o ruda în vârstă din Cambridgeshire. Nici tata, nici Myrtle, nici eu nu aveam priceperea ei de a creşte şi îngriji florile cântătoare, aşa că, de-a lungul anilor, au amuţit una câte una.

Pentru a-mi alunga asemenea gânduri triste, am luat o plasă cu mâner lung dintr-un coş de lângă uşă, încercând să prind unul din peştii care zburau pe lângă noi.[1] Speram să fie unul dintr-o specie necunoscută ştiinţei, care să-l intereseze pe tata. Până la urmă tot ce am reuşit să prind a fost un banal Zbârnâitor Roşu de grădină (*Pseudomullus vulgaris*), ca de obicei. Bancuri întregi de Zbârnâitori se furişează prin clapele de

1 Note:

reglaj ale coşurilor de fum de la Larklight, ascunzându-se de prădătorii rechini-pungaş.

Eu voiam să păstrez peştele prins pentru cină, dar Myrtle m-a pus să-l arunc înapoi.

— Uite, a strigat Myrtle dintr-odată, şi iată şi nava-curier, mult mai aproape de Larklight decât m-aş fi aşteptat.

Era o navă verde-închis şi de la depărtare arăta chiar ca un peşte, doar că avea o umflătură imensă în partea din spate, la pupa, acolo unde erau motoarele alchimice. Se apropie de debarcaderul nostru bătând din aripile mari şi din aripioarele de la cârmă, rapid şi nervos, mişcându-se aproape la fel ca peştii. Echipajul era format din Ionieni – dar nu îi puteam vedea foarte bine deoarece erau înfăşuraţi bine în costumele lor de marinari eterici şi purtau ochelari de soare. Dar întotdeauna poţi deosebi Ionienii, pentru că sunt nişte tipi îndesaţi, mărunţei şi cu patru braţe. Eu am zis că ar fi amuzant să îi invităm înăuntru şi să le ascultăm poveştile despre viaţa în eter, dar

---

_ Tata spune că peştii spaţiali nu sunt chiar peşti adevăraţi, ci mai degrabă Ihtiomorfi eterici. Dar seamănă foarte bine cu peştii, doar că unele înotătoare s-au transformat în aripi. Tata şi-a petrecut mulţi ani observându-i, deoarece, spune el, numai dacă studiem cu atenţie fiecare detaliu al Creaţiei, putem începe cu adevărat să apreciem Dragostea şi înţelepciunea Infinită ale lui Dumnezeu. Pe tata îl cheamă Edward Mumby şi este autorul unei cărţi foarte utile, intitulată Câţiva Ihtiomorfi Necunoscuţi din Eterul Translunar. Avem câteva sute de exemplare depozitate în camerele pentru oaspeţi, în caz că aţi fi interesaţi să o citiţi. Un coleg de-al tatei de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor chiar a denumit un peşte după el. Se numeşte Ichtiomorphus mumbii şi iată cum l-a desenat domnul Wyatt.

Myrtle a strâmbat din nas:

— Bineînţeles că nu, Arthur, sunt banali. Nici măcar nu sunt oameni, darămite englezi.

Aşa că m-am mulţumit să le fac cu mâna, iar ei mi-au răspuns, în timp ce dădeau drumul la bulgărele uriaş de gheaţă alb-albastră care atârna în ghearele de sub navă şi pe care îl manevrau astfel încât să intre pe gura jgheabului pentru gheaţă. Puteam simţi până pe balcon vibraţiile produse de alunecarea bulgărelui înspre camera frigorifică din inima casei.

Pentru că eterul nu este îndeajuns de bogat pentru a ne asigura oxigenul pentru multă vreme, noi, cei care ne construim case în Ceruri, trebuie să ne bazăm pe livrări regulate de gheaţă, cu care servitorii noştri alimentează maşinile speciale care extrag oxigenul şi îl pompează în casele şi pe navele noastre. (De asemenea, ne mai oferă şi apă proaspătă şi locuri reci de depozitare pentru carne şi legume.) Nava noastră curier ne aduce gheaţă o dată la trei luni, precum şi lăzi de carne şi fructe uscate, conserve, dulciuri şi făină, ouă şi celelalte ingrediente din care roboţii noştri bucătari ne fac pâine şi biscuiţi. De obicei, ne mai aduc şi scrisori şi ziare.

În acea după-amiază, în timp ce nava se îndepărta, m-am întrecut cu Myrtle pe scări până jos la debarcader şi am câştigat – uraaa! Am deschis una din lăzile cu mâncare şi am scormonit prin ea. Myrtle m-a certat pentru că sunt lacom, dar şi-a schimbat imediat tonul când am scos la iveală un borcan cu caise confiate. Am mâncat câteva împreună şi apoi am rupt ambalajul

pachetului pe care ni-l lăsaseră Ionienii, în care se afla toată corespondenţa pe care Oficiul Poştal Central de pe Lună o trimitea la Port George.

Nu era mare lucru înăuntru. O prăjitură cu chimen de la mătuşa Euphemia din Devonshire, o scrisoare pentru tata, câteva ediţii recente din ziarul londonez *Times* şi un număr vechi de o lună din *Illustrated London News*. Pe acesta mi-l smulse Myrtle din mâini înainte să mai apuc să văd şi altceva în afară de ilustraţia de pe copertă, care înfăţişa o seră imensă.

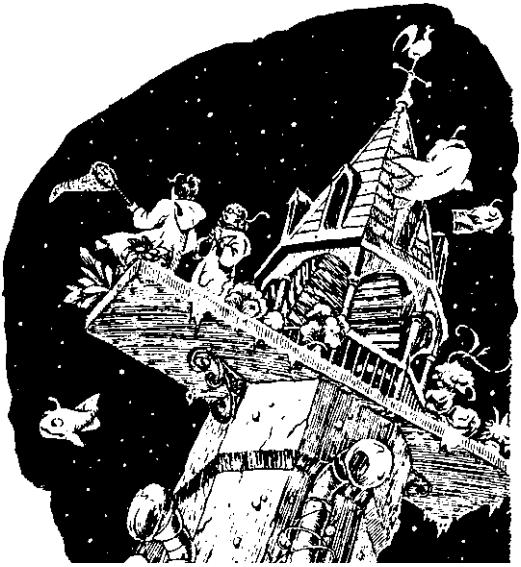

— Vai, ce rochii drăguţe! se mâţâi ea, răsfoind-o şi oprindu-se din când în când emoţionată la vederea unei poze de-a doamnei nu ştiu-care, din nu ştiu ce oraş, îmbrăcată cu o rochie nouă de bal. Vai, ce mi-aş dori să pot vedea Londra, chiar şi pentru o zi! Uite, Art! Regina şi prinţul Albert organizează o expoziţie grandioasă

unde vor fi expuse produse din tot imperiul. Sună nemaipomenit de bine. „Vor fi exponate din toată Marea Britanie, precum şi din coloniile americane şi din toate domeniile extraterestre ale Maiestăţii Sale, Marte, Jupiter şi Luna…”

— Ei, na! i-am răspuns eu. Nici măcar nu guvernăm Jupiter, ci doar câţiva dintre sateliţii lui.

Dar Myrtle nu dădu semne că m-ar fi auzit. Era prea ocupată să se viseze într-o rochiţă cu volănaşe, făcând reverenţe în faţa reginei.

— „Expoziţia va fi organizată la Palatul de Cristal, citi ea mai departe. Această structură uriaşă a fost proiectată de însuşi Sir Waverley Rain[2] şi a fost construită în uzinele lui de pe Lunile lui Marte. Este formată dintr-un schelet de fier, pe care sunt montate mii de ochiuri de cristale de sticlă, cultivate special pe câmpurile de cristal de la Polul Nord marţian ale companiei Rain & Co”. Vai, Art, cât de mult aş vrea să merg şi eu!

Am lăsat-o să viseze în continuare cu ochii deschişi şi am alergat pe scara spiralată ca să-i duc tatii scrisoarea. Servitorii zdrăngăneau prin

---

2 Note:

_ Sir Waverley Rain este marele nostru industriaş şi unul din cei mai bogaţi oameni din Sistemul Solar. Şi-a început cariera ca un slujbaş neînsemnat la şantierele navale din Liverpool, dar geniul lui a ieşit rapid la iveală, făcând avere inventând Auto-Coşarul Patentat al lui Rain, un băieţel mecanic care gutea fi trimis să cureţe hornurile prea înalte sau periculoase pentru orfanii adevăraţi. In prezent, deţine fabrici întinse pe Lunile marţiene, unde produce servitori automaţi şi diverse tipuri de muncitori şi de unde se lansează în multe alte aventuri inginereşti. Este o persoană retrasă care nu-şi părăseşte aproape niciodată casa, pe care a numit-o Fagii, de pe Marte.

bucătărie şi prin sufragerie, pregătind cina, iar fumul din coşurile lor m-a făcut să strănut în timp ce treceam pe lângă ei. Tata nu a putut niciodată să găsească servitori umani care să vină tocmai până la Larklight să aibă grijă de noi, aşa că trebuia să ne mulţumim cu unii mecanici comandaţi de la compania Rain & Co. Erau o imitaţie destul de reuşită, dar se cam învechiseră, iar unii din ei scoteau mult fum atunci când li se umpleau rezervoarele. (Li se încingeau şi mâinile astfel că Myrtle se plângea în permanenţă de faptul că rufăria era fierbinte.)

L-am găsit pe tata în observatorul lui, aproape îngropat în mulţimea de tuburi, rezervoare, conducte, telescoape şi vrafuri de cărţi în echilibru precar. În acvariul uriaş din mijlocul camerei, câţiva ihtiomorfi rari pluteau cu gurile deschise, inhalând particule de muşchi spaţial. Un rechin-pungaş înfricoşător era deschis pe masa de disecţie ca o carte, în timp ce tata îi desena cu atenţie măruntaiele. În spatele lui, prin ferestrele mari şi rotunde ale observatorului, puteam vedea cornul alb al Lunii.

— Oh, Art, a spus el, ridicându-şi ochii din lucrarea lui şi clipind înspre mine în felul lui vag şi sălbăticit, de parcă uitase că mai exist. Bietul tata! Nu mai ieşise niciodată din acel nor de tristeţe care ne învăluise pe toţi când am aflat de moartea mamei. Şi eu mai eram trist uneori, când mi-aminteam şi mă gândeam că n-o s-o mai văd niciodată. Dar deseori eram şi fericit, mai ales când mă căţăram pe acoperişurile Larklight sau când imaginam aventuri pentru soldăţeii mei de

plumb şi pentru navele mele spaţiale de jucărie. Cât despre Myrtle, ea se concentra prea tare să devină o domnişoară, ca să fie tristă tot timpul. Dar tata se adâncise într-o melancolie permanentă.

Căuta alinare în studiile lui şi nu mai băga în seamă nimic altceva. Cred că ar fi uitat chiar şi să mănânce dacă Myrtle nu m-ar fi trimis pe palier să bat gongul pentru cină în fiecare seară şi să îl trezesc din contemplarea ihtiomorfilor inferiori.

Clipi din nou, de parcă se chinuia să-şi aducă aminte ce trebuia să facă un tată. Apoi îşi aminti: zâmbi bătrâneşte, blând, cu un licăr în ochi, lăsă jos creioanele şi se întinse să mă ciufulească.

— Ei, întrebă el, ce veşti avem din minunata lume de dincolo de planeta asta a noastră?

I-am spus despre prăjitura cu chimen („Ce drăguţ din partea stră-mătuşii voastre Euphemia!” spuse el.), apoi i-am dat scrisoarea. Rupse plicul, încruntându-se uşor pe măsură ce îi studia conţinutul.

— Ce ciudat! Un anume domn Webster, care călătoreşte în această parte a Cerurilor, doreşte să ne facă o vizită. Va sosi în dimineaţa zilei de 16. Presupun că e un om de ştiinţă ca şi mine. Uite, scrie pe hârtia cu antet a Institutului Regal pentru Studierea Extratereştrilor…

Vedeţi voi, Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor este o adunătură de tipi foarte învăţaţi, a căror treabă e să studieze flora şi fauna Sistemului nostru Solar. Sediul central este în Russell Square, Londra, unde lucrează membrii şi profesorii, dar ei întreţin o corespondenţă

constantă cu botaniştii amatori şi filozofii naturalişti din tot eterul. Tata primea deseori scrisori de la ei, în care îl consultau cu privire la aspecte mai deosebite ale biologiei ihtiomorfice sau în care îl informau despre o nouă descoperire, dar păreau toţi nişte moşnegi rebegiţi, uscaţi şi jalnici. Totuşi, tata se arătă încântat că domnul Webster urma să ne viziteze.

— Nu recunosc numele, a zis el, ţinând scrisoarea în lumină şi recitind-o, de parcă ar fi sperat că i-ar fi putut spune mai multe despre autorul ei. Mă întreb dacă este interesat de ihtiomorfii inferiori.

Nu-mi trecea prin cap nici un alt motiv pentru care cineva ar fi venit în vizită la Larklight, dar n-am zis asta, pentru că nu voiam să-l supăr pe tata. În schimb, am alergat să o găsesc pe Myrtle şi să-i împărtăşesc vestea. Pentru că, deşi tata nu-şi dădea seama, ziua de 16 era mâine.

În care Myrtle face puţină curăţenie şi în care începe aventura noastră îngrozitoare

Ce vârtej de curăţenie, de şters praful, de lustruire, de frecare, de spălare şi aranjare a cuprins reşedinţa Larklight! Nu eram obişnuiţi să avem oaspeţi de vreme ce locuiam „la capătul lumii”. Într-adevăr, în toţi anii mei (şi aveam aproape doisprezece), nu-mi amintesc să se fi obosit vreodată cineva să ne viziteze.

Myrtle era foarte încântată. Voia să afle totul despre domnul Webster. Era o persoană importantă? Era tânăr şi frumos? Din ce familie provenea? Era cumva înrudit cu familia Webster din Berkshire? Ba chiar a dat jos de pe ultimul raft

din biblioteca tatii exemplarul nostru prăfuit din cartea *Nobilii Burke*, în speranţa că o să descopere că domnul Webster era moştenitorul vreunui ducat sau vreun baron, dar un liliac de hârtie mâncase toate paginile dintre Vinnicombe şi Whortleberry, aşa că volumul nu i-a folosit la nimic.

„Trebuie să fie *cineva*, spuse ea hotărâtă. Că doar Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor nu îşi dă hârtia cu antet aşa, *oricui*.

Trebuie să ne asigurăm ca Larklight este pregătită să-l primească pe acest domn Webster".

A ordonat bieţilor servitori bătrâni să înceapă să deretice casa de sus până jos (nu că Larklight ar avea aşa ceva). Când a văzut că ei nu sunt în stare, a continuat ea însăşi. A dereticat tot ce era de dereticat. A îndreptat scaunele, a umflat pernele de pe canapea şi a făcut patul în camera de oaspeţi. A lustruit oglinda, a şters de praf abajururile şi a curăţat rama decorată a portretului mamei din salon[3]. Apoi m-a trimis în

3 Note:

_ Portretul o înfăţişează pe mama foarte tânără şi frumoasă, aşa cum probabil i-a părut şi tatei când a participat la prelegerea pe care a ţinut-o la Institutul Muncitorilor din Cambridge în toamna anului 1832. Prelegerea se numea Teorii recente despre apariţia planetelor, şi mă tem că tata a făcut o varză din ea pentru că a fost debusolat de domnişoara fermecătoare din primul rând care zâmbea încontinuu, ca şi cum cuvintele lui i se păreau amuzante. Dar mai apoi l-a căutat şi i-a cerut iertare, şi s-a prezentat ca fiind domnişoara Amelia Smith din Ely, ale cărei lucrări despre florile cântătoare tata le admira de mult. Până la Crăciun erau logodiţi, iar în primăvară erau deja căsătoriţi.

inima casei să opresc generatorul de gravitaţie.

Nu mi-a plăcut niciodată inima reşedinţei Larklight. Când cobori acolo, departe de ferestre şi de etajele locuite, e cam întunecos şi înfricoşător. Vânturi ciudate îţi şoptesc de nicăieri şi câteodată se aud zgomote bizare din camerele prăfuite nefolosite. Plăcile din podea formează modele prea complicate ca să poată fi deosebite şi par că se schimbă mereu când nu te uiţi la ele. Totul pare cumva foarte vechi, ca şi cum mii de ani s-ar fi infiltrat în pereţii aceia umezi de piatră. Ceea ce e practic imposibil, de vreme ce sunt mai puţin de două secole de când lumea s-a aventurat în spaţiu.

Generatorul de gravitaţie era amplasat fix în centrul casei, într-o încăpere pe car e noi o numim camera boilerelor. Din păcate, nu era un generator de gravitaţie propriu-zis, ca acelea făcute în bătrâna Anglie de Arbuthnot & Co. sau Trevithicks. Al nostru avea un design antic şi nepământesc, numai roţi, pârghii, jgheaburi, conuri şi sfere gigantice care se învârt şi, sincer, nu ai crede că o casă de dimensiunile Larklight ar avea nevoie de o maşinărie atât de mare şi complicată doar ca să ţină picioarele tuturor pe covoare. Mai mergea şi prost pe deasupra şi mari porţiuni din el păreau să nu facă într-adevăr nimic, ci doar să stea nemişcate, acoperite de praf vechi de secole. Am presupus întotdeauna că unul dintre strămoşii mamei trebuie să-l fi cumpărat de la vreun vânzător de vechituri de pe Jupiter şi îndrăznesc să cred că probabil i-a dat prea mulţi bani pe el.

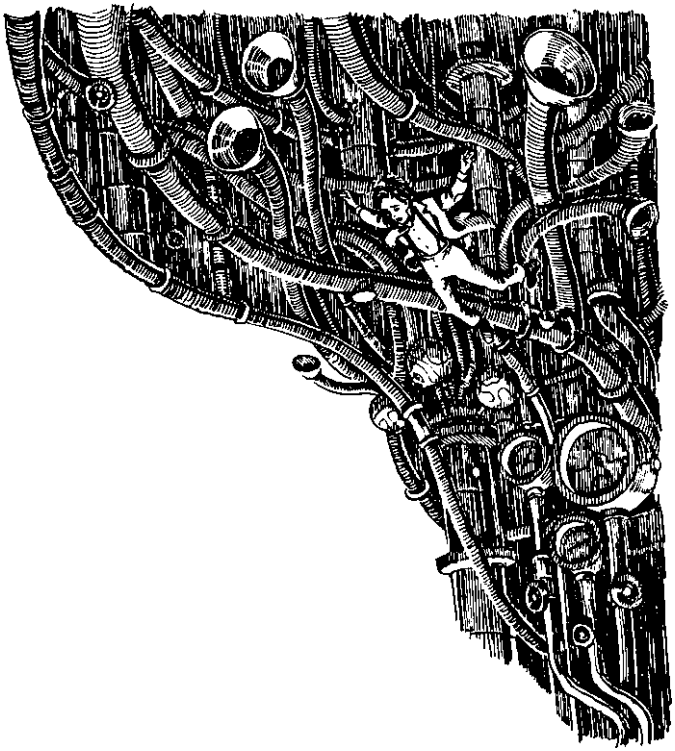

M-am întins şi am învârtit discul de reglaj până când săgeata a ajuns la O GBS[4].

Generatorul a şuierat şi a gemut, şi a mormăit, iar eu am devenit fără greutate şi am plutit până m-am încâlcit în ţevile întortocheate şi în conductele care şerpuiesc pe tavanul camerei boilerelor. (Cred că au legătură cu instalaţiile de apă.) Până să mă eliberez şi să înot înapoi până la casa scării ce ducea spre etajele locuite, fiecare firimitură de brioşă sau coajă de pâine pe care le scăpaserăm în ultimele şase luni au plutit în afară din locurile lor ascunse în carpete şi covoare, şi

4 Note: _ Abreviere: Gravitaţie Britanică Standard

cele mai obscure colţuri ale lambriurilor. Intrarea în sufragerie a fost ca un zbor printr-o furtună de pâine prăjită veche. Dar totul făcea parte din marele plan al lui Myrtle. Ţinându-şi cu o mână crinolina bufantă, se îndreptă fâlfâind spre cuşca mare din colţul cămării şi dădu drumul porcilor plutitori.

Porcii plutitori provin din marea lume de gaz Jupiter, unde aleargă în straturile superioare ale atmosferei şi mănâncă insecte şi plante purtate de aer. Dar par să se simtă ca acasă şi la Larklight, unde aleargă printre etajele noastre locuite şi fornăie, adunând firimituri şi bucăţele de puf. Arată cam ca porcii obişnuiţi, doar că sunt mov şi de Y mărimea sticlelor de apă fierbinte, iar în loc de picioare au aripioare pe care le folosesc ca să înoate. Se propulsează în aer printr-o metodă pe care Myrtle mi-a interzis s-o menţionez fiindcă e pur şi simplu dezgustătoare, aşa că n-am s-o fac, dar dacă vă uitaţi cu atenţie la ilustraţie, cred că o să vă daţi seama singuri despre ce este vorba.

Mirosul de ouă stricate al emanaţiilor porcilor plutitori persista încă în aer când m-am trezit a doua zi dimineaţa. Era frig în dormitor, ca de obicei, pentru că partea aceea a casei se întoarce de la Soare în timpul nopţii. Pentru o clipă, m-am ghemuit sub plapumă şi am încercat să nu mă gândesc că trebuie să mă scol. Şi apoi mi-am amintit. Azi era ziua când domnul Webster trebuia să sosească! Am sărit din pat şi am încercat să mă propulsez în spaţiu până la lavoarul din colţ, uitând că umblasem la generatorul de gravitaţie înainte să mă duc la culcare.

Şi cum zăceam aşa pe podea, năucit din cauza căzăturii, m-am uitat din întâmplare spre ferestre. Perdelele din dormitorul meu sunt găurite acolo unde le-au ros moliile spaţiale şi prin aceste găuri puteam să văd, de obicei, negreala ca de cerneală a eterului. Dar acum aceasta fusese înlocuită de un fad gri spre alb.

Am dat perdelele la o parte, m-am uitat afară, dar nu am putut vedea nimic.

Auzisem de ceaţă şi citisem despre ea în operele lui Sir Walter Scott şi aşa mai departe, dar despre ceaţă în spaţiu chiar că nu se mai pomenise. Am deschis larg fereastra şi am întins mâna s-o ating. Era elastică şi lipicioasă la atingere. Nu puteam să-mi trec degetele prin ea. Puteam să jur că ceaţa despre care povesteşte Sir Walter Scott nu era aşa.

Bănuind că trebuie să se fi întâmplat ceva suspect, m-am îmbrăcat cât am putut de repede şi am urcat în fugă scările până în camera lui Myrtle. Era trează şi pe punctul de a sparge gheaţa din lavoar cu un ciocan de bucătărie pentru zahăr ars când am dat buzna peste ea. Perdele ei sunt într-o stare mai bună decât ale mele (ea cârpeşte găurile), aşa că încă nu observase ceaţa

misterioasă. Când i-am spus despre ea, mi-a răspuns:

— O, ce absurditate: cine a mai auzit de ceaţă în spaţiu? Şi nu ştii să baţi la uşă? Bestie mică!

Am tras perdelele triumfător şi bineînţeles că pe fereastra lui Myrtle se vedea exact aceeaşi albeaţă fantomatică şi fumurie ca şi la mine. Singura diferenţă era că dormitorul ei era luminat deja de Soare, aşadar, ceaţa avea sclipiri de perlă. Arăta foarte drăguţ, dar cum stăteam noi şi o admiram, ceva s-a mişcat în ea, aruncând o umbră mare ţepoasă.

— Câh! a exclamat Myrtle, sărind înapoi.

Îmi venea şi mie să zic: „Câh! w, dar, văzând-o pe Myrtle atât de panicată, mi-am adus aminte că sunt britanic şi, prin urmare, e de datoria mea să fiu curajos. Mi-am scos briceagul, pe care îl ţineam mereu în buzunar împreună cu o batistă curată şi o cutie de chibrituri. Deschizând fereastra lui Myrtle, m-am aplecat în afară cât să înfig lama în ceaţă. Era ca şi cum ai încerca să tai o carpetă de lână. Am dat cu briceagul prin ea, timp în care Myrtle ţopăia nervoasă de pe un picior pe altul în spatele meu, chiţăind din când în când:

— Art, ai grijă! Ce se întâmplă?

Până la urmă am reuşit să tai o gaură triunghiulară de vreo zece centimetri. Am pus triunghiul de ceaţă în buzunar şi m-am uitat în gaură.

De obicei, de la fereastra lui Myrtle se vedea acoperişul micului meu turn de la dormitor şi mai

jos (sau să fie mai sus?) toate acoperişurile şi ferestrele principalelor etaje locuite. Numai că de data asta nu se vedea nimic. Întreaga casă era înfăşurată, asemenea unei mumii egiptene, în funiile şi firele albe ale substanţei ceţoase şi lipicioase. Târându-se pe aceste pânze, apucând, ţesând şi torcând tot mai multe fire, erau…

— Păianjeni! am spus, sărind repede înapoi în cameră.

— O, ce dezgustător! se oripilă Myrtle, care detestă aproape toate tipurile de insecte (deşi are o slăbiciune pentru buburuze).

— Art, trebuie să scapi de ei! Înarmează-te repede cu un ziar făcut sul.

Zicând acestea, îmi dădu un exemplar din *Times*. N-am avut inima să-i spun că păianjenii pe care tocmai îi zărisem aveau corpurile cât elefanţii şi picioarele cât copacii.

— Mă duc să-l aduc pe tata, am spus eu hotărât, închizând bine fereastra. Trebuie să stai aici, Myrtle, şi să încerci să fii curajoasă. Apoi am ieşit calm din încăpere şi am alergat valvârtej de-a lungul palierului până în cameră la tata. Mi se părea că aud scârţâieli venind dinspre acoperiş, lucru care m-a făcut să alerg şi mai repede. Eram atât de speriat când am ajuns la uşa tatii, încât aproape că am uitat să bat înainte s-o deschid.

Tata se dăduse jos din pat şi stătea la fereastra împăienjenită de ceaţă, în pijama şi halat.

— Art, ce se întâmplă? m-a întrebat el.

Gâfâiam prea tare ca să-i pot răspunde imediat şi, până să-mi recapăt vocea, am auzit

soneria de la uşa din faţă şi zgomotul făcut de paşii unui servitor automat care se ducea s-o deschidă.

— Să nu deschidă cu nici un chip, tată! am rostit pe nerăsuflate.

— E în regulă, Art, mă asigură tata, trecând pe lângă mine înspre palier. Presupun că nu poate să fie decât domnul Webster. A venit mai devreme decât îl aşteptam. Bănuiesc că aburul de afară provine de la combustibilul său spaţial; fără îndoială, ceaţă din Spaţiul Alchimic. Fascinant…

— Nu e ceaţă, tată. E *pânză de păianjen*, am scâncit eu, dar tata se grăbea deja de-a lungul palierului spre garderoba sa. Este…

Un servitor, majordomul automat cu rezervor negru, căruia îi spuneam Raleigh, a venit cu paşi apăsaţi pe scări, iar capul său de tinichea în formă de ciupercă s-a întors la o sută optzeci de grade ca să mi se adreseze.

— Un anume domn Webster a venit la tatăl dumneavoastră, stăpâne Arthur.

Am alergat să mă alătur lui în capul scărilor, holbându-mă jos, în salon. Uşa de la intrare era deschisă. Cum mă uitam eu aşa, o arătare enormă, cu multe picioare, intră pe uşă. Picioarele erau albe şi păreau să fi fost sculptate în os şlefuit.

— Tată! am strigat.

— Da, da, Arthur, l-am auzit zicând din garderobă. Vin imediat. Să-l rogi pe oaspetele nostru să aştepte în salon. Poate vrea să ia micul dejun cu noi.

Jos în hol, păianjenul monstruos şi-a strecurat pe uşă mingea albă şi ţepoasă ce-i ţinea

loc de corp, scoţând un sunet chinuit. În partea din faţă, un mănunchi de ochi negri sclipeau ca strugurii uzi. Deasupra lor, un melon vechi era cocoţat peste ţepi. Mai jos, părţile păroase de gură se zbăteau şi se agitau. S-a uitat în sus şi m-a văzut holbându-mă la el.

— Webster mă numesc, a spus el ridicându-şi pălăria cu o gheară imensă. Sunt aşteptat.

A vorbit într-o manieră comună şi nu prea prietenoasă. M-am uitat în jos la ziarul pe care mi-l dăduse Myrtle. Era un ziar bun, gros, dar nu părea să poată fi folosit împotriva domnului Webster. L-am aruncat într-o parte şi i-am zis lui Raleigh:

— Dă-l afară! şi am strigat din nou: Tată!

— Oh, naiba să le ia de gulere! s-a auzit vocea tatii prin uşa întredeschisă a garderobei.

Am aşteptat în capul scărilor şi am privit plin de speranţă cum Raleigh a tropăit înapoi, cu maşinăria trăncănind şi ţăcănind în el până când a ieşit cilindrul de ceară cu expresia corectă.

— Mă scuzaţi, domnule, a spus el, mă tem că trebuie să vă rog să plecaţi…

Tocmai atunci a căzut gravitaţia. Oare iar se stricase generatorul sau vreun ticălos de păianjen se strecurase în camera boilerelor şi întorsese cadranul ajustor la O? M-am prins de balustradă şi am privit neputincios cum Raleigh pendulează prin aer ca o minge grasă de metal. O lovitură pornită din gheara păianjenului îl izbi de perete, iar capul i se desprinse şi se rostogoli încet prin aer. Domnul Webster înaintă în hol, transformând cuierul în aşchii zburătoare. Ochii săi negri mă

priveau fix, triumfători. Spuse:

— Pe ei, băieţi.

Mai mulţi păianjeni albi, mai mici ca domnul Webster, dar totuşi foarte, foarte mari, începură să invadeze casa. Lipsa de gravitaţie nu părea să-i deranjeze pentru că păreau la fel de fericiţi să meargă pe pereţi sau pe tavan la fel ca pe podea. Năvăliră spre scări printre picioarele stăpânului lor. M-am îndreptat agitat înspre garderobă, strigându-l pe tata. A ieşit plutind pe palier, desculţ, cu piepţii cămăşii fluturând şi cu gulerul pe jumătate pus.

— Ia te uită! a strigat el, holbându-se dincolo de mine la păianjenul-şef, care nu se obosise să urce scările, ci trecuse direct prin perete, săpând cu ghearele în tapet. Ce fiară magnifică! Şi dacă nu mă înşel, e necunoscută ştiinţei. Repede, Art, adu-mi o plasă şi cel mai mare borcan al meu…

— Domnul Webster este un *păianjen*! am exclamat eu. Şi mai sunt o grămadă ca el la parter!

— Haide, Art, m-a mustrat tata potrivindu-şi ochelarii să se uite mai bine la fiara care se târa înspre noi pe tavan. Puţin probabil să fie păianjen. Există cu siguranţă o asemănare superficială, dar dacă te uiţi bine are douăsprezece picioare, spre deosebire de cei din specia *arachnidae*, pe care o ştim noi de pe Pământ, care au doar opt…

Atât a apucat să spună pentru că în acel moment creatura s-a aruncat asupra lui. Am lovit-o de câteva ori, dar abia dacă m-a observat şi singura ei reacţie a fost să mă pocnească cu unul din cele două picioare, aruncându-mă de-a dura pe

palier până în capul scărilor. Mai urcau şi alţi păianjeni; le vedeam umbrele fusiforme mişcându-se în lumina lămpii. L-am auzit pe tata strigând:

— Arthur, băiete, ai grijă de sora ta! Vezi ca Myrtle să fie în siguranţă! Eu… şi apoi vocea lui se pierdu.

M-am uitat în spate. Păianjenul îl ridicase pe tata în cuşca formată de picioarele sale şi-l învârtea ca pe o bobină, înfăşurându-l din cap până-n picioare în aceleaşi giulgiuri albe care blindaseră ferestrele reşedinţei Larklight.

— Tată! am strigat, dar nu puteam să fac altceva decât să-i respect ultimul ordin. Am dat din picioare şi din mâini ca să mă propulsez înapoi de unde venisem; palierul din spatele meu se umpluse de umbrele slăbănoage mişcătoare ale păianjenilor. În faţa mea, porcii plutitori se poticneau într-o învălmăşeală de funduri roz şi codiţe ondulate, guiţând jalnic. Bănuiesc că îi mirosiseră pe invadatori şi, de frică, ieşiseră din cuştile lor. Au ochit o conductă de aer şi au căutat adăpost acolo, în umbră, şi tare mi-ar fi plăcut şi mie să mă ascund acolo, dar promisesem să o salvez pe Myrtle, aşa că am înotat mai departe.

Lângă dulapul de lenjerie am văzut doi servitori balansându-se în timp ce se luptau cu păturile căzute, pe care probabil le strângeau când a căzut gravitaţia.

— Păianjeni! am strigat la ei. Praf! Scăpaţi de toate pânzele de păianjeni!

Ştiam că nu vor putea să oprească invadatorii, dar am sperat măcar să-i încetinească. După ce am văzut că se supun şi-şi întind măturile

şi celelalte accesorii de şters praful şi se duc să înfrunte păianjenii, m-am agăţat de balustradă şi m-am târât de-a lungul ei până la uşa camerei lui Myrtle.

— *Bate* la uşă, Art! s-a răstit ea. De câte ori să-ţi spun? Nu-i atât de greu!

Chiar în acel moment un ecou puternic de prăbuşiri şi zăngănituri se auzi dinspre palier. Presupun că fusese cauzat de păianjenii care îi atacaseră pe cei doi servitori trimişi să le blocheze înaintarea.

— Ce Dumnezeu o fi şi tărăboiul ăsta? întrebă Myrtle. Presupun că ai observat că iar a căzut generatorul! Şi unde-i tata, mă rog?

Abia atunci mi-am dat seama că tatăl nostru e probabil mort – că păianjenii îl mâncaseră şi că ne vor mânca şi pe noi dacă nu reuşim să evadăm. Am luat-o pe Myrtle de mână.

— Trebuie să ajungem la bărcile de salvare, i-am spus în timp ce o târâm spre uşă. Mă tem că s-a petrecut ceva destul de neplăcut.

ÎN CARE SCĂPĂM CU BINE, DAR NE TREZIM LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII ÎN ETERUL NEPĂSĂTOR

Mi-a luat ceva mai mult timp decât anticipasem s-o iau pe Myrtle din camera ei, pentru că a insistat să-şi împacheteze într-o valijoară nişte lenjerie curată şi o perie de păr, apoi pentru că s-a întors după jurnalul în care mâzgăleşte mai mereu, apoi să-şi ia preţiosul ei medalion, dăruit de mama, şi în care era chiar fotografia ei. În timp ce o aşteptam pe Myrtle în pragul uşii, auzeam cum păianjenii ăia îngrozitori

împrăştiau şi zdrăngăneau rămăşiţele servitorilor automaţi, undeva pe palier, şi am început să-mi dau seama că acei monştri nu erau toţi la fel de inteligenţi ca stăpânul lor, domnul Webster. Şi-au imaginat probabil că servitorii automaţi erau fiinţe vii, în armuri, şi se apucaseră să caute carne în interiorul învelişului de metal! Norocul nostru că făceau asta, că altfel ne-ar fi invadat cu mult înainte ca Myrtle să fie gata.

Bineînţeles că nici nu se punea problema să trecem de ei prin hol, pe unde era cel mai uşor să ajungem în garajul navelor de salvare. Din fericire, petrecusem multe ore explorând ascunzişurile şi cotloanele casei, astfel că descoperisem un alt drum. Am deschis o uşă mică aflată chiar în faţa camerei lui Myrtle şi am înotat repede pe o spirală de scări de lemn acoperite cu pânză de păianjeni normali, britanici. Myrtle s-a plâns tot drumul până sus.

— Ce căutăm în locul ăsta oribil? Ce s-a întâmplat, Art? Unde e tata? Nici măcar nu ştiam de unde să încep să-i explic, aşa că am preferat să tac şi s-o ţin strâns de mână. Scările ne duseră în

bibliotecă. Ştiam că mai erau nişte scări pe partea cealaltă care duceau aproape de uşa garajului navelor de salvare, dar, în timp ce ne croiam drum agăţându-ne de rafturile bibliotecii, Myrtle scoase un ţipăt şi când m-am uitat în sus l-am văzut pe unul din prietenii domnului Webster alergând pe tavanul bibliotecii, după ce intrase printr-o lucarnă lăsată deschisă. Încercă să se arunce asupra noastră, dar mă familiarizasem deja cu trucurile lor, după ceea ce i se întâmplase tatii, aşa că am reuşit s-o împing pe Myrtle departe din calea lui. Păianjenul se rostogoli dincolo de noi cu picioroangele de-a valma unele peste altele, astfel că am înhăţat de pe un raft din apropiere un volum imens de ziare legate şi l-am lovit cât de tare am putut peste capul lui ţepos. Scoase un grohăit scurt şi se îndepărtă destul de indiferent, încolăcindu-şi picioarele.

În timp ce o ghidam pe Myrtle în jos pe scări, am observat că volumul pe care îl alesesem conţinea numere vechi, legate, din ziarul *Times*, deci, până la urmă, sora mea a avut dreptate atunci când mi-a spus să mă înarmez împotriva lor cu un ziar.

N-am mai văzut nici un păianjen tot drumul până la garajul cu nave de salvare. Cunoşteam foarte bine navele de salvare, pentru că tata ne obligase să exersăm cum să le folosim în caz de incendiu la Larklight. În mijlocul garajului întunecat, erau navele, de forma unor butoaie, aşezate pe nişte propulsoare cu arcuri. Am verificat temători să nu fie vreun păianjen prin preajmă, apoi am deschis trapa celei mai

apropiate nave şi ne-am căţărat înăuntru.

— Trebuie să-l aşteptăm pe tata? a întrebat Myrtle, privindu-mă într-un mod foarte solemn, de parcă ştia deja răspunsul.

Am scuturat din cap că nu.

— Creaturile acelea erau în număr foarte mare? m-a chestionat ea.

Am dat din cap că da.

— Şi l-au devorat? a mai şoptit Myrtle.

Am ridicat din umeri şi am împins-o atunci când a exclamat: „Bietul Art! Deci am rămas orfani!” şi a încercat să mă îmbrăţişeze. Tot ce ştiam era ca tata mă rugase să am grijă de ea şi că aş fi eşuat în misiunea mea dacă aş mai fi întârziat vreun moment în acea casă năpădită de păianjeni. M-am aşezat într-unul din scaunele de piele pline de cocoloaşe, mi-am prins centura de siguranţă şi m-am asigurat că şi Myrtle a făcut acelaşi lucru, înainte să trag de mânerul pe care scria „Lansare”.

Prin ferestruica de cristal marţian armat din faţa mea, am văzut uşa garajului deschizându-se. Dincolo de ea, acolo unde mă aşteptam să fie spaţiul şi stelele, era doar o mare de albeaţă. În graba mea să părăsesc casă, uitasem că Larklight era înfăşurată în pânze de păianjen! Dar deja era prea târziu să mai opresc lansarea. Mica noastră navă se zgâlţâia, în timp ce mecanismul de lansare scrâşnea dedesubtul nostru. Apoi arcul uriaş strâns sub propulsoare a fost eliberat şi ne-am lipit de scaune atunci când nava a fost proiectată prin uşa deschisă, ca un cartuş dintr-o armă. Am întâmpinat o uşoară rezistenţă când am lovit

pânzele de păianjen, dar apoi acestea au cedat, rupându-se cu un zgomot uşor, şi am trecut prin ele, rostogolindu-ne departe de Larklight într-un val de fire rupte.

Mi-am desfăcut centura şi m-am strecurat la ferestruica din spate. De acolo, am aruncat ceea ce credeam eu că este ultima privire spre casă. Larklight se transformase într-o bobină albă şi noduroasă de pânze de păianjen, atârnând în spaţiu, legată cu ajutorul unor frânghii de mătase de o navă neagră, ciudată şi ţepoasă, care plutea în eter lângă ea.

Nu ştiu dacă aţi fost vreodată la bordul unei nave de salvare. Cel mai încurajator lucru pe care vi-l pot spune este că e mult mai bine în ea decât să fii prins într-o casă îngropată în pânze de păianjen şi plină de arahnide spaţiale înfometate. Cu altceva nu se mai poate lăuda. Spaţiul este strâmt, priveliştea proastă şi, cum e atât de mică încât nu adăposteşte un laborator pentru fabricarea combustibilului spaţial, este propulsată prin eter doar de forţa arcurilor de lansare.

— Ce se va întâmpla cu noi acum? mă întrebă Myrtle.

— Trebuie să aşteptăm până ne găseşte cineva, i-am răspuns.

— Şi cât va dura asta?

— Cel puţin câteva ore.

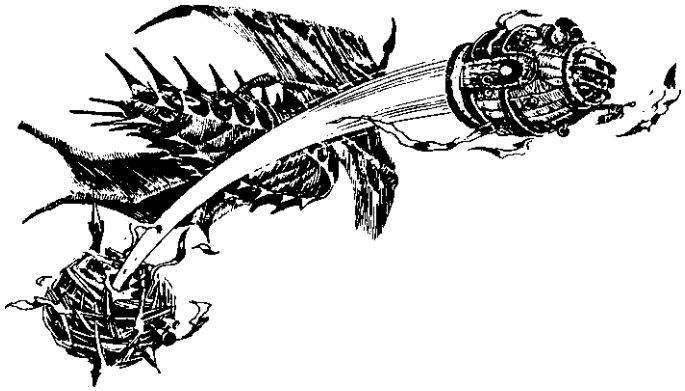

Dar, pe măsură ce vorbeam, în cap mi se învălmăşeau nişte gânduri foarte neplăcute. Nu avuseserăm timp să aprindem luminile de avertizare înainte să părăsim Larklight. Prin urmare, nimeni nu avea cum să ştie că plutim în derivă prin spaţiu. Era foarte posibil să murim de foame şi de sete, iar corpurile noastre neînsufleţite să alunece pentru totdeauna prin spaţiu, închise în nava de salvare. Am verificat dulapul de provizii şi nu m-am liniştit prea mult văzându-i conţinutul: numai un butoiaş de apă, o cutie de biscuiţi energizanţi şi o Biblie. Dar n-am vrut ca Myrtle să ştie ce perspective sumbre aveam, aşa că i-am spus:

— Sunt sigur că a observat cineva nava aia imensă şi neagră apropiindu-se de Larklight. Îndrăznesc chiar să spun că Marina Regală va trimite o navă înarmată să verifice. Probabil sunt deja pe drum.

La un moment dat, atmosfera a devenit sufocantă în butoiul nostru înghesuit, pentru că, deşi aveam la bord o rezervă mică de gheaţă cosmică şi un dispozitiv care s-o transforme în aer,

nu voiam să o folosesc până la epuizarea definitivă a aerului pe care începuserăm să-l folosim. Simţeam eu că vor trece multe zile, poate chiar săptămâni, până să fim văzuţi de vreo navă aflată în trecere.

Şi mai era şi foarte cald. Ne rostogoleam chiar în razele fierbinţi ale Soarelui, a cărui lumină venea puternic spre noi prin ferestrele navei. Existau ochelari de soare la bord, pe care ni i-am pus, pentru a ne proteja ochii de razele orbitoare, dar nu puteam să facem altceva împotriva căldurii. Mi-am dat jos jacheta şi mi-am descheiat nasturii la cămaşă, dar Myrtle nu considera că e decent să-şi scoată rochia maro de stofă, aşa că, pe măsură ce se încălzea din ce în ce mai tare, iritarea ei creştea. Până la urmă a adormit, iar eu am putut medita în linişte la problemele care mă frământau de când părăsiserăm Larklight.

Mai întâi, de unde apăruseră acei păianjeni? Nu văzusem niciodată ceva asemănător în

manualele mele şi nici în uriaşele enciclopedii din biblioteca tatălui nostru. Şi cum ajunsese nava lor neagră la Larklight? Căci toată lumea ştie că numai Colegiul Regal de Alchimişti deţine secretul fabricării combustibilului spaţial, care propulsează navele dintr-o lume într-alta. Desigur, francezii, ruşii şi rebelii americani au tot încercat să afle acest secret de-a lungul anilor şi chiar au construit nişte nave amărâte, dar o să mai treacă câteva secole până când vreuna dintre rasele astea va reuşi să navigheze între lumi.

Mi-am amintit deodată de legendele pe care căpitanul Cook şi alţi exploratori spaţiali timpurii le auziseră de la locuitorii de pe Marte şi Io, poveşti despre nave enorme extrasolare, numite „Piraţi stelari”, cu aripi la fel de întinse şi de albe ca şi Lunile spaţiale, care călătoresc la nesfârşit prin Calea Lactee şi vizitează Sistemul nostru Solar aproximativ o dată la un mileniu. Era oare posibil ca păianjenii noştri să fi venit de pe o asemenea navă? Erau ei oare avangarda unei invazii îngrozitoare de dincolo de stele? Păi, dacă mă gândesc bine, atunci tot Sistemul Solar ar putea fi deja învelit în pânzele lor!

Mi-am impus să rămân calm şi să nu mai întreţin asemenea gânduri prosteşti. Astronomul Regal, din observatorul lui de pe Europa, trebuie să fi observat un Pirat stelar cu mult înainte ca acesta să fi traversat orbitele celor mai îndepărtate lumi şi Marina Regală ar fi luat o poziţie fermă împotriva oricărei flote cotropitoare. Oricum, tata mi-a spus că poveştile acelea vechi nu sunt decât nişte superstiţii ridicole şi că

civilizaţiile marţiene şi ioniene se aflau într-o stare de declin şi inventaseră poveşti despre călători din alte sisteme ca să explice prezenţa ruinelor pe care propriii strămoşi le lăsaseră moştenire.

Prin urmare, am decis că era mult mai probabil ca nava aceea spaţială neagră să fi aparţinut adevăratului domn Webster pe care îl aşteptam şi că fusese atacată şi cucerită de păianjeni în drum spre Larklight. M-am cutremurat gândindu-mă la soarta crudă a domnului Webster şi a membrilor echipajului său în mâinile (sau mai degrabă ghearele) păianjenului care îi furase numele. M-am jurat că primul lucru pe care îl voi face când vom fi salvaţi va fi să informez autorităţile.

Acestea fiind hotărâte, am devenit tot mai somnoros şi, ca şi Myrtle, am căzut într-un somn agitat, în care gigantice umbre ţepoase mi-au bântuit întruna visele.

M-am trezit cu soră-mea înghiontindu-mă în coaste. Arătă spre fereastra din faţă, prin care am observat somnoros că nu se mai vedeau câmpurile cu stele ale eterului nesfârşit, ci crestele albe ale unor munţi care păreau că se apropie de noi.

— Art! spunea Myrtle imperios, zgâlţâindu-mă şi încercând să mă trezească de-a binelea. Insist să te trezeşti şi să faci ceva! Se pare că ne vom prăbuşi pe Lună!

CAPITOLUL PATRU
MAREA LANSARE A NAVEI SPAŢIALE *MERCURY* A CĂPITANULUI FROBISHER DE PE PLATFORMA ROTHERHITHE VA FI

PREZENTĂ

MAIESTATEA SA *Regina*

DUMNEZEU S-O AIBĂ în PAZA PE REGINA

ŞI PE CĂPITANUL FROBISHER

Cum am ajuns pe lună şi ce ni s-a întâmplat acolo

De când lumea, oamenii s-au uitat la Lună şi s-au întrebat ce secrete ascunde. S-au ţesut tot felul de poveşti şi teorii despre mările strălucitoare şi munţii ei sclipitori, şi despre oamenii deştepţi şi minunaţi care locuiesc acolo. Dar, în anul 1703, când nava experimentală *Mercury* a ajuns pentru prima dată în Golful Reginei Anne şi căpitanul Frobisher şi echipajul lui vesel au ieşit să înfigă steagul britanic în acele nisipuri albe, şi-au dat seama că era mai degrabă o dărăpănătură. Mările, care arătau atât de ademenitoare privite prin telescop din îndepărtata Anglie, erau sărate şi sinistre. Singurele plante existente erau nişte ciuperci decolorate cu gust de carton care creşteau în colonii imense şi tăcute. Şi oamenii erau tot un fel de ciuperci numai că de alt fel; locuiau în cochiliile părăsite ale uriaşilor melci lunari şi erau atât de primitivi, încât nu arătau nici cel mai mic interes nou-veniţilor.

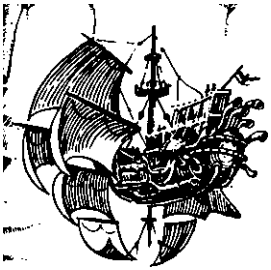

De atunci lucrurile s-au mai îmbunătăţit într-o oarecare măsură pe Lună. S-au săpat nişte mine folositoare în dealurile de la vest de

Port George şi, în jurul Muntelui Groazei, s-a stabilit o colonie de ocnaşi. Aceşti ticăloşi, exilaţi din Anglia pentru furt de oi sau vandalism, îşi dau repede seama de gravitatea faptelor comise după câţiva ani de muncă trudnică în aerul rarefiat şi urmaşii lor ar putea într-o zi să populeze toată Luna.

Din păcate, în afară de mineri, ciuperci şi ocnaşi, nimeni altcineva nu alege să locuiască pe Lună sau măcar s-o viziteze, aşa că părţi însemnate din ea au rămas neexplorate. Tocmai într-una din aceste regiuni am aterizat noi, alunecând cu nava de salvare pe pantele prăpăstioase şi colţuroase ale unui munte până pe fundul unui crater adânc, plin cu nisip fin şi alb.

Din fericire, gravitaţia de pe Lună e atât de blândă, că nu ne-am rănit. Dar când am deschis trapa navei de salvare şi m-am uitat afară, mi-am dat seama că aventura noastră nu se terminase încă. Într-adevăr, ăsta putea fi doar începutul.

Am aterizat undeva la graniţa dintre partea întunecată şi cea luminată a Lunii. Dacă te uitai într-o direcţie, vedeai Soarele strălucind cu putere peste un şir de dealuri albe şi întinse, în timp ce în cealaltă direcţie era întuneric beznă. Craterul în care se oprise nava noastră de salvare zăcea într-un amurg nesfârşit.

Am luat valijoara lui Myrtle şi tot ce-am putut duce din puţinele provizii de apă şi alimente, şi am început să mergem către lumina Soarelui, deşi

ştiam amândoi că s-ar putea să nu găsim nicio aşezare umană sute de kilometri de aici încolo. Respiram greu din cauza aerului rarefiat, aşa că încercam să nu vorbim prea mult; şi nisipul de sub picioare ne îngreuna înaintarea, ca şi cum am fi mers prin zăpadă, după părerea lui Myrtle, care a fost odată în vizită la stră-mătuşa noastră Euphemia pe Pământ şi de atunci numai despre asta vorbeşte.

Noroc cu gravitaţia îngăduitoare – aproximativ o şesime din cea Standard Britanică – care ne permitea să avansăm cam cu şase metri la fiecare pas, lucru care ne uşura oarecum mersul.

Din când în când, mai treceam prin crânguri de ciuperci albe, fusiforme, ca fantomele unor imense umbrele de soare. Pe partea umbroasă a pietrelor creşteau pâlcuri de gogoşi lunare (tot o specie de ciuperci) şi am avertizat-o pe Myrtle să le evite pe cât posibil, fiindcă citisem undeva cum le-au explodat în faţă unor exploratori mai puţin norocoşi şi le-au umplut capul cu spori care au prins rădăcini în creierele lor, unde au dat naştere la noi ciuperci, care le-au ieşit prin ochi şi prin urechi. (Myrtle a spus că e de-a dreptul dezgustător şi că nu crede o iotă din povestea asta, dar am observat că după aceea făcea ocoluri mari în jurul grămăjoarelor de ciuperci.)

Hoinăream deja de vreo oră când am văzut ceva mişcându-se în vârful unui deal din faţa noastră şi, apropiindu-ne, am recunoscut un cârd de melci lunari uriaşi. Se târau unul lângă altul într-un fel de turmă, cu cochiliile lor mari şi mov lovindu-se şi ciocnindu-se una de alta, şi erau

însoţiţi de o ciupercă ce părea să le fie oier – adică, melcier sau, mai bine zis, păstor de melci.

Myrtle, fiind cea mai mare, decise să preia controlul. S-a întins spre păstorul de melci şi a spus tare şi răspicat:

— Mă scuzaţi, buna mea ciupercă, am naufragiat pe planeta voastră îngrozitoare. Vă rugăm, arătaţi-ne cum să ajungem la guvernatorul britanic.

Ciuperca şi-a înclinat spre ea pălăria mare cu picăţele şi doi ochi negri şi trişti au clipit de sub lamele. A făcut o mişcare bruscă şi a spus ceva în limba şoptită şi oftată a Lunii.

— De-a dreptul enervant! spuse Myrtle îmbufnată. Nu vorbeşte engleza. Probabil n-a mai văzut nicio fiinţă umană până acum. Eu – vai!

Myrtle sări înapoi mai bine de zece metri. Omul-ciupercă îşi întinsese una din mâinile mici şi pufoase ca să-i atingă medalionul pe care probabil că îl observase scânteind în lumina Soarelui.

— Se vede totuşi că ştie valoarea aurului, ţipă Myrtle, ridicându-se şi scuturându-şi nisipul de pe fustă. Ai văzut, Art? A încercat să mă jefuiască!

— Cred că era doar curios, i-am zis eu.

Mi-a fost milă de omul-ciupercă, care se speriase atât de tare de ţipetele surorii mele, încât se albăstrise la faţă şi îşi închisese strâns pălăria, întocmai ca o umbrelă. După o vreme, se uită înspre mine pe furiş şi începu să dea din mâini sâsâind şi foşnind tot timpul în limba lui ciudată. Părea că încearcă să mă prevină de ceva, dar nu înţelegeam despre ce putea fi vorba. Myrtle o

luase deja trufaşă la pas spre dealurile scăldate de Soare şi ştiam că trebuie s-o urmez.

— Îmi pare rău, i-am spus omului-ciupercă.

Mă uitam în urmă la el pe măsură ce mă apropiam de Myrtle. Încă mai gesticula, apăsând cu mâinile pe tulpină în locul unde ar fi trebuit să fie gâtul, dacă ar fi avut unul. Mi s-a părut că arată trist.

Când am ajuns-o pe sora mea, ea se oprise în vârful unei creste zimţate de stâncă lunară.

— Foarte urât din partea ta, i-am spus. Tata ne-a spus întotdeauna să fim politicoşi cu toate creaturile conştiente, chiar dacă sunt doar ciuperci. El spune că un gentleman nu trebuie să aibă prejudecăţi…

— Priveşte! m-a întrerupt Myrtle.

M-am uitat şi am văzut imediat de ce se oprise acolo. Dincolo de creasta pe care stăteam, se întindea o câmpie punctată din loc în loc cu blocuri înalte de piatră, roase de vânt, iar printre aceste turnuri se îngrămădeau alandala o mulţime de ulcele mari şi albe. Fiecare ulcică era mai înaltă decât Myrtle şi avea o formă aproape sferică. Şi absolut toate erau sparte; fie crăpate exact pe jumătate, cu cioburi şi fragmente împrăştiate peste tot, fie doar perforate de o gaură mică şi neagră aproape de vârf. Bucăţile sparte scârţâiau sub picioarele noastre pe măsură ce coboram povârnişul, uitându-ne miraţi în jurul nostru la mormanul de ulcele. Trebuie să fi fost vreo zece mii. Oare cine le făcuse? De unde or fi venit? Am şi uitat cât de obosit şi înfricoşat eram când am început să-mi imaginez cum va deveni

numele meu cunoscut pentru această descoperire: Arthur Mumby, primul explorator în Câmpia Ulcelelor!

— Vai, uite! ţipă Myrtle arătând spre ceva.

Pe fundul uneia dintre ulcelele din apropiere, care fusese atât de sfărâmată, că mai rămăsese doar un fel de castron şters, erau resturi de oase albe.

— Probabil că e o urnă funerară, i-am spus. Mă gândesc că, în trecut, când mureau, reprezentanţii vreunei importante rase lunare dispărute erau puşi să se odihnească în aceste recipiente. Mă întreb cine erau. Nu strămoşii prietenului nostru ciupercă, asta-i sigur. Ciupercile n-au oase.

— Şi nici nasturi, replică Myrtle iritată. Arătă spre ceva aflat printre oase, iar eu m-am aplecat şi l-am ridicat. Avea dreptate: era un nasture de alamă cu un model în relief înfăţişând o ancoră înfăşurată de o frânghie.

— Expediţia MacCallister! am rostit pe nerăsuflate. Au plecat din Port George să exploreze partea întunecată a Lunii prin 1780 şi ceva. Nu s-au mai întors şi nimeni nu a aflat vreodată ce s-a întâmplat cu ei. Probabil că unul dintre ei a nimerit aici… Dar chiar în timp ce vorbeam, aveam o vagă bănuială, care vine atunci când o teorie dragă începe să se clatine, despre felul în care unul dintre oamenii căpitanului MacCallister ajunsese să fie îngropat într-o urnă funerară antică de provenienţă necunoscută.

— Nu doar *unul*, şopti Myrtle cuprinsă de groază. Sunt oase şi în ulcica asta.

Am căutat în altă urnă, şi apoi în alta. Mai multe oase, mai mulţi nasturi şi o sabie ruginită. Şi urnele erau făcute dintr-un material pe care nu reuşeam să-l identific: nu era porţelan şi nici ceramică, dar era la fel de tare şi de lucios. În unele nu erau deloc oase. Într-una am găsit cochilia sfărâmată a unui mic melc lunar.

— Vai, Art, spuse Myrtle, jucându-se cu medalionul de aur de la gât, care strălucea în lumina Soarelui. Ce-o fi locul ăsta înspăimântător?

De undeva se auzi un huruit, un vâjâit. M-am uitat în sus. Nu se mişca nimic. Stelele atârnau nemişcate şi reci deasupra Câmpiei mele de Ulcele, iar vântul lunar sufla mici rafale de praf de pe vârfurile turnurilor de piatră. M-am întors spre Myrtle, vrând să-i spun că trebuie să ne grăbim. Dar Myrtle nu mai era acolo.

— Myrtle! am strigat. Nu înţelegeam unde putea să dispară din moment ce mă uitasem în altă parte doar o clipă. Am căutat-o printre ulcelele din apropiere şi chiar m-am uitat înăuntrul câtorva dintre ele, dar nu am găsit altceva decât oase. Am început să fug şi în acelaşi timp să strig:

— Myrtle! Myrtle!

Pe Lună poţi să alergi o distanţă foarte mare într-un timp foarte scurt. Astfel că făceam un pas de aproximativ douăzeci de metri. De fiecare dată când aterizam, transformam o urnă în praf şi pulbere. Într-una am văzut un schelet mai recent decât celelalte, cu bucăţi de carne şi haine atârnând încă de oase. Gleznele îi erau prinse una de cealaltă cu cătuşe ruginite. Săracul de el

trebuie să fi fost vreun ocnaş evadat de pe Muntele Groazei – şi totuşi cum a ajuns *el singur* să fie îngropat într-o urnă?

Răspunsul mi-a venit de undeva, de sus sub forma unor aripi imense fâlfâitoare şi huruitoare. Am reuşit să zăresc un corp gigantic acoperit de blană, nişte ochi multicolori şi o limbă ce se desfăcea ca arcul unui ceas stricat. Apoi ceva m-a înţepat pe gât şi am căzut în întuneric.

În care suntem prizonieri pe câmpia ulcelelor şi ne aşteaptă o soartă îngroztoare (din nou)

Când mi-am revenit, eram încă în întuneric şi nu mă puteam mişca. Zăceam pe o suprafaţă dură, inconfortabilă, care părea să se curbeze sub obrazul meu, şi mai jos sub corpul meu, ca un castron sau…

M-am cutremurat când am înţeles în sfârşit că mă aflam *înăuntrul* uneia dintre urnele de pe Câmpia Ulcelelor. Probabil că cineva sau ceva mă crezuse mort şi mă închisese într-unul din vasele acelea nepământene, unde vor zăcea şi oasele mele şi se vor albi, ca acelea ale bieţilor oameni peste rămăşiţele cărora dăduserăm Myrtle şi cu mine.

— Myrtle! am încercat să strig, dar nu mai aveam voce.

Şi dintr-odată, în întuneric, ceva se mişcă lângă tălpile mele. Nu eram singur în ulcică. Am simţit greutatea unui corp dens târându-se pe lângă picioarele mele paralizate. Eram atât de speriat, încât am reuşit să scot un fel de sunet forţat („Hmmm”, cam aşa a sunat) şi am simţit chestia aceea tresărind şi am auzit-o mârâind sau

mai degrabă *ciripind*. Începu să mă tragă de cizmă.

Am încercat cu disperare să mă mişc, sperând să sparg cu picioarele peretele temniţei în care mă aflam. Dar picioarele mele erau la fel de grele şi fără viaţă ca nişte frânghii ude. M-am străduit să-mi mişc măcar mâinile, gândindu-mă că, dacă aş ajunge la buzunare, aş putea scoate cutia de chibrituri şi aş aprinde unul ca să pot vedea cu cine fusesem întemniţat. Dar eforturile mele au fost zadarnice căci nu am reuşit să mă mişc deloc. Probabil, chestia aceea cu aripi şi ochi strălucitori, lucioşi, îmi injectase o substanţă paralizantă. În scurtul moment în care apucasem să o văd, mi se păruse că semăna cu o molie uriaşă. Mă aşteptasem să mă mănânce, nu să mă închidă într-o ulcică. De ce ar închide oamenii o molie în ulcele?

Şi apoi am înţeles. Nu eram de mâncare pentru ea, ci pentru odrasla ei! Chestia pe care o simţeam ciugulind şi ronţăind la picioarele mele era un fel de omidă. Molia confecţionase această ulcică din salivă, praf lunar şi scoarţă mestecată de copaci-ciuperci şi făcuse un ou în interiorul ei, lăsându-mă acolo cu el, pentru a servi drept hrană larvei flămânde atunci când ar fi ieşit din ou.

Printre cărţile mamei mele, descoperisem odată un volum de povestiri scrise de un domn pe nume Poe, care locuia în Coloniile Americane ale Maiestăţii Sale. Una dintre ele, *înmormântarea timpurie*, îmi provocase coşmaruri săptămâni întregi după ce o citisem şi îmi amintesc că mă gândeam că nu există soartă mai groaznică decât

să fii îngropat de viu şi mă întrebam ce fel de minte nebună şi bolnavă ar fi putut inventa o asemenea poveste. Dar cum stăteam acolo întins, imobilizat într-o ulcică pe partea întunecată a Lunii, având drept companie o omidă rapace, am realizat că domnul Poe era un tip destul de vesel şi că povestirea lui era chiar optimistă.

Cu eforturi imense, am reuşit să strig după ajutor. Nu mă aşteptam să mă ajute cineva, acolo, în colţul acela neexplorat al Lunii, dar era singurul lucru pe care îl mai puteam face şi, în timp ce strigam, mi-am dat seama că pe scârbosul meu tovarăş îl deranja zgomotul pe care îl făceam.

— Ajutor! am strigat iarăşi.

Spre surprinderea mea, am auzit un răspuns. O clipă mai târziu, ceva lovi ulcica din afară. Se ivi o reţea de crăpături fine care se lărgiră sub impactul unei a doua lovituri. Din exterior se auzeau voci strigând: „Aici” şi „E cineva zidit în asta”! Voci englezeşti! „Ura!”, m-am gândit eu şi am strigat: „Ajutor!” cât mă ţineau plămânii, ca să-mi încurajez salvatorii.

Un perete al ulcelei se prăbuşi brusc şi, pe măsură ce lumina se revărsa înăuntru, am privit pentru prima dată creatura al cărei mic-dejun trebuia să fiu. I-ar fi provocat coşmaruri chiar şi domnului Poe. Un vierme păros, pe jumătate cât mine, se ridicase pe ultimele din sutele de picioare şi deschisese o gură complicată plină de dinţi imenşi, şuierând la mine. N-am văzut dacă avea ochi, dar, cum locuia în întunecimea unei ulcele, nu cred că avea nevoie de ei. Oricum, n-am studiat-o decât o fracţiune de secundă; apoi se

auzi o bubuitură puternică de undeva de lângă urechea mea dreaptă şi vârful ulcelei dispăru într-un jet de fragmente zburătoare, împreună cu cea mai mare parte din omidă.

Se simţea un miros, despre care am bănuit că era al prafului de puşcă, şi era şi mult fum. O mână mă prinse de umăr şi mă întoarse. O faţă se uită în jos la mine.

Nu ştiu la ce mă aşteptam. Poate la unul din acei Mari Vânători Albi care călătoresc mereu în sălbăticiile Africii sau ale planetei Marte în căutarea unei partide de vânătoare importante, numai cu câteva călăuze indigene după ei şi cu arma lor de vânătoare de încredere. În acest caz, salvatorul meu avea o asemenea armă, dar nu semăna absolut deloc cu vânătorii despre care citisem în cărţi. În primul rând că era şi el aproape un adolescent, cam de-o seamă cu Myrtle. Era încălţat cu cizme înalte şi purta o pălărie şmecheră foarte veche, iar faţa lui, singura

neacoperită de costumul spaţial impermeabil, avea culoarea maronie a ceaiului bine fiert. Avea atât de multe

Avea atât de multe cuţite şi pistoale la centură, încât părea cu adevărat disperat.

cuţite şi pistoale la centură, încât părea cu adevărat disperat, dar eram uşurat să văd o altă fiinţă umană, aşa că am spus cât de clar am putut printre buzele amorţite:

— Mulţumesc. Eu sunt Arthur Mumby. Încântat de cunoştinţă.

Băiatul tuciuriu îşi duse un deget la gură, făcându-mi semn să tac.

Apoi alte figuri apărură brusc din spatele lui şi mă traseră sus în picioare şi, dacă aş fi putut, aş fi fugit, pentru că nou-veniţii nu erau umani deloc. Degete şi tentacule îmi scotoceau prin buzunare, iar cineva care semăna cu o şopârlă albastră de dimensiunea unui om îmi duse o sticlă la buze. Un lichid fierbinte mi se scurse pe gât şi, panicat, m-am înecat şi am scuipat şi am căzut înapoi pe jos, gâfâind.

— Linişte! spuse băiatul cu arma de vânătoare.

— Are gust rău! am îngăimat eu.

— Este rom, mi-a răspuns el.

— Da, mi-am dat seama.

— Rom jamaican. Va contracara veninul moliei.

Într-adevăr, am descoperit repede că mă puteam mişca, deşi îmi simţeam braţele şi picioarele grele şi încă amorţite.

— Myrtle! am rostit dintr-o suflare.

— Ce? a întrebat băiatul şi toţi prietenii lui ciudaţi se uitară unul la altul, dând din umeri, murmurând şi oftând în acelaşi timp.

— Sora mea! am spus eu, nerăbdător. Cred că a prins-o şi pe ea creatura aceea.

Băiatul afişă o mină sumbră şi înţelegeam bine din ce motiv. De unde stăteam noi, se vedeau vreo cincizeci de ulcele îngrămădite la umbra unei stânci colţuroase şi, deşi unele se sfărâmaseră, majoritatea nu aveau decât o gaură pe unde ieşiseră probabil puii de molie, părând aproape intacte. Ştiam că una dintre ele mai era încă întreagă, închizând-o pe biata Myrtle, dar care dintre ele?

Mă tem că am început să plâng. Mi se părea atât de nedrept ca tatăl meu să fi fost mâncat de un păianjen, iar sora mea devorată de o omidă, în aceeaşi zi (deşi muştelor li se întâmplă acest lucru în fiecare zi şi pe ele nu le auzi plângându-se de asta). M-am gândit cât de trist era să fiu singur-singurel şi mi-a părut rău că ultimele cuvinte pe care i le adresasem lui Myrtle fuseseră reproşuri că se purtase urât cu oamenii-ciupercă.

— Termină cu bocitul! mi-a spus băiatul încet. Molia aia e sigur prin preajmă.

Dar în loc să păstreze şi el liniştea, se întoarse către cel mai ciudat dintre însoţitorii lui – două chestii care semănau cu nişte anemone-de-mare mergătoare, fără să fie despărţite de vreun braţ sau un cap, sau o faţă, doar coroniţe întinse de tentacule delicate, tremurânde.

— Mai e un copil pământean închis pe aici pe undeva, băieţi, le-a zis el. Puteţi să-i adulmecaţi

gândurile?

Grămezile de ulcele se mişcau, zdrăngănind, în timp ce strania pereche se puse pe treabă, înaintând pe picioarele lor moi ca nişte pernuţe, atingând şi pipăind ulcelele cu vârfurile tentaculelor. În final, se opriră la una care li s-a părut mai interesantă decât celelalte şi începură să ciripească şi să gângurească, iar în tentacule le pâlpâiau luminiţe. Băiatul şi drăcuşorii lui de tovarăşi şi-au scos securile şi-au început să spargă peretele ulcelei.

Înăuntru se afla Myrtle, întreagă şi nevătămată, cu degetele încleştate pe mânerele valijoarei. Deşi fusese răpită înaintea mea, cred că fusese închisă în ulcică după mine, deoarece încă era inconştientă, iar la picioarele ei nu era decât un ou mişcător, cu coaja subţire. Salvatorul nostru îl zdrobi sub tocul cizmei, iar prietenii lui o duseră pe Myrtle într-un spaţiu plat, nisipos, între mormanele de ulcele şi îi dădură să bea aceeaşi

băutură oribilă la gust. Se trezi tuşind şi protestând, apoi începu să ţipe când văzu cercul de feţe ciudate, neomeneşti, aplecate deasupra ei.

— Art! Cine sunt aceşti oameni îngrozitori?

— Eu sunt Jack, răspunse glacial băiatul, de parcă nu i-ar fi convenit că prietenii lui erau consideraţi îngrozitori. Ei sunt membrii echipajului meu; toţi sunt camarazi de nădejde. Şi ai face bine să vorbeşti mai încet, domnişorico, pentru că molia aia mai bântuie pe aici.

— Ce molie? întrebă Myrtle, nedumerită.

— Molia-Olărească, zise Jack. Umblă prin părţile astea. Îşi face cuib pe stâncile alea şi se aruncă asupra trecătorilor pentru a-i transforma în hrană pentru larve. Ţi-ar fi ronţăit viermii oasele până acum dacă eu şi oamenii mei nu te-am fi scos de-acolo.

— Nu poţi să zici că sunt chiar oameni, obiectă Myrtle, pedantă.

Băiatul pe nume Jack o ignoră.

— Molia răpeşte mai mult melci şi oameni-ciupercă, dar nu refuză nici băieţei şi fetiţe de pe Pământ atunci când îi poate prinde. O atrag lucrurile strălucitoare. Bănuiesc că a scos-o din cuib sclipirea medalionului ăstuia drăguţ al tău.

— Deci asta încerca omul-ciupercă să ne spună! am strigat eu.

— Bineînţeles, spuse Jack. Păcat că nu l-aţi ascultat. Din fericire, ştia că nava noastră acostase aici, prin apropiere şi a venit să ne spună că doi pământeni ignoranţi rătăcesc pe domeniile de vânătoare ale moliei. Şi acum ascunde-ţi tinicheaua aia, ca să putem porni la drum fără

probleme.

Şi se întinse şi încercă să-i ascundă medalionul sub gulerul rochiei.

— Cum îndrăzneşti să mă atingi? ţipă Myrtle, împingându-l. Apoi lănţişorul medalionului se rupse şi căzu încet pe jos. Myrtle se împiedică şi căzu în fund, ridicând un nor de praf şi fragmente de ulcele care ar fi îngropat medalionul pentru totdeauna dacă subsemnatul aici de faţă n-ar fi avut prezenţa de spirit să-l ridice şi să-l bage în buzunar. (Rochia de stofă a lui Myrtle oricum n-avea buzunare, aşa încât am considerat că e de datoria mea să am grijă de medalion până vom repara lănţişorul.)

— Sunt o supusă a Maiestăţii Sale, regina Angliei! anunţă Myrtle, care se înroşise peste măsură. Iar acel medalion îmi fusese dăruit de răposata mea mamă! Of, acest lucru este intolerabil! Insist să ne duceţi imediat pe mine şi pe fratele meu la guvernator!

Această ieşire a lui Myrtle nu avu chiar efectul scontat. Noii noştri prieteni chicoteau şi se înghionteau, foarte amuzaţi, bănuiesc, de cât de uşor ne lăsaserăm transformaţi în hrană pentru omizi. L-am auzit pe unul dintre ei spunând că suntem cam verzi, dar el era gri cu patru braţe, aşa că cine se credea ca să comenteze?!

Jack se uită mânios la ea, de parcă nu era obişnuit să i se vorbească pe un asemenea ton şi nu ştia exact cum să reacţioneze.

— De unde sunteţi voi totuşi? întrebă el până la urmă. Ce vă aduce pe Lună?

— Vă rog, domnule, i-am spus eu, chinuindu-

mă să fac o impresie bună salvatorilor noştri înainte ca sora mea să mai spună ceva care să-i enerveze iar. Suntem de pe Larklight, domnule. Este o casă, un fel de casă care pluteşte în spaţiu. A fost atacată de nişte păianjeni monstruoşi care l-au mâncat pe bietul nostru tată.

Cuvintele mele puseră cel puţin capăt râsetelor echipajului. Jack se uită la mine.

— Asta înseamnă că sunteţi orfani? întrebă.

Am dat din cap că da.

Păru să-i schimbe părerea despre noi. Ne privi cu un fel de milă răutăcioasă.

— Hai să mergem! spuse. Nava noastră e la câţiva kilometri. O să vă luăm la bord.

— Ce navă? întrebă Myrtle furioasă, în timp ce Jack o luase înainte, păşind maiestuos printre grămezile de ulcele, cu arma sprijinită de umăr. E doar un băiat, Art. Cum să aibă o navă?

Unul din tovarăşii băiatului se aplecă s-o ajute pe Myrtle să se ridice, dar ea se feri, deoarece creatura respectivă era un fel de crab gigant şi în loc de mână îi întindea un cleşte mare albastru-închis. Aceasta se uită la ea din interiorul cochiliei şi îi spuse cu toată convingerea:

— Vei fi în siguranţă, domnişoară. Nimeni nu păţeşte nimic în timp ce navighează prin marea de eter alături de căpitanul Jack Havock.

— Of, lasă-mă în pace, insectă oribilă! se plânse sora mea.

Individul care arăta ca o şopârlă albastră se apropie de Myrtle dintr-o parte, ceea ce o făcu să sară în sus, pentru a se feri, astfel că se trezi mergând exact în spatele băiatului, cu crabul şi

toţi ceilalţi adunaţi în jurul ei, privind spre cer din când în când, ţinându-şi cuţitele şi puştile la îndemână. Eu alergam în spatele lor, şoptindu-mi:

— Nu se poate să fie el Jack Havock! Pur şi simplu, nu se poate!

Ne îmbarcăm pe nava spaţială *sophronia*, unde fac o descoperire remarcabilă despre combustibilul spaţial

Adevăratul Jack Havock nu era un băiat de cincisprezece ani; eram absolut sigur de asta. Nu ştia nimeni prea bine cine era sau de unde provenea, dar un lucru era clar: nu era un simplu băieţandru. Cum ar fi putut să fie? Era Spaima Continentului Eteric, un căpitan cutezător de piraţi care jefuia navele Companiei Regale Interplanetare de trei ani, scăpând de fiecare dată cu magaziile navei pline-ochi de pradă. Când expediţia doctorului Piarmigan pe Saturn s-a pierdut fără urmă, pe Jack Havock s-a dat vina. Toate fotografiile pe care le văzusem îl înfăţişau ca pe un pirat musculos, cu lumânări aprinse în barbă şi cu un şiş între dinţi, atacând nave comerciale lipsite de apărare cu câte un pistol în fiecare mână şi cu banda lui de calistani hidoşi şi ionieni înarmaţi urlând în jurul lui. M-am întrebat cum de băiatul ăsta slăbănog şi tuciuriu, cu o şleahtă de şopârle şi crustacee după el, a îndrăznit să fure numele lui Jack Havock. Dacă află adevăratul Jack Havock şi vine să şi-l revendice?

Am ajuns-o din urmă pe Myrtle şi am luat-o de mână. S-a uitat la mine cu nişte ochi mari, şocaţi.

— Trebuie să scăpăm de ticăloşii ăştia, Art!

mi-a şoptit ea.

— Doar fiindcă arată un pic ciudat, i-am spus eu, nu înseamnă că sunt ticăloşi. La urma urmei, ei ne-au salvat de Molia-Olărească. Ar putea să ne ajute să dăm de autorităţi.

— Poate că ai dreptate, a oftat Myrtle.

Şi apoi a strigat:

— Băiete! De îndată ce ajungem la nava voastră, insist să ne duceţi direct la reşedinţa guvernatorului din Port George. Trebuie să-l informăm pe Excelenţa Sa de păianjenii care ne-au invadat casă, ca să trimită o canonieră[5] şi câteva detaşamente de soldaţi să le vină de hac.

Jack îi aruncă o privire peste umăr, dar continuă să meargă.

— Nu am de gând să merg nicăieri aproape de Port George, domnişorico.

— Dar, vai, domnule, am spus, alergând să-l ajung din urmă, s-ar putea să fie foarte important! Aceşti păianjeni nu semănau cu nimic din ceea ce am mai văzut! Chiar şi tatăl nostru, care studia de mulţi ani toate creaturile ciudate ale Cerului, a fost surprins când i-a văzut! Cred că au venit de dincolo de graniţele spaţiului cunoscut, de pe Saturn sau chiar de pe Uranus…

— Art! m-a avertizat Myrtle, întrerupându-mă. Oamenii educaţi vorbesc despre această planetă singuratică folosind numele său original, Georgium Sidus. Astfel nu mai lasă loc de glume

---

5 Note:

_ Navă militară mică înzestrată cu mijloacele necesare pentru escortare, patrulare şi pentru serviciul de pază. (n.tr.)

ieftine.

— Myrtle, am strigat eu, cum poţi să te gândeşti la asemenea fleacuri în astfel de momente? Tata a fost devorat de păianjeni! Tot imperiul se poate afla sub ameninţarea păianjenilor ăstora!

— Cu atât mai mult trebuie să ne ferim de vulgarităţi şi grosolănii, spuse Myrtle.

— Îmi pare rău de tatăl vostru, zise Jack, continuând să meargă, dar mă doare undeva de imperiul vostru.

— Vai, ţipă Myrtle, şi nu mi-am putut da seama ce a şocat-o mai mult: lipsa de patriotism a băiatului sau felul în care se exprimase.

— Crezi că mie şi echipajului meu ne pasă? continuă el. Pentru noi este acelaşi lucru dacă trăim sub stăpânirea reginei Victoria sau a unei gloate de târâtoare care au venit de pe Ur… pardon, de pe Georgium Sidus. Tot nişte marginalizaţi rămânem, nu-i aşa, băieţi? Tot trebuie să trăim după capul nostru şi să ne ascundem departe, în întuneric, unde nu ajunge litera nici unei legi…

Tovarăşii lui Jack îl aprobară dând din cap şi bolborosind. Disperată, Myrtle încercă să facă apel la instinctele de mercenar ale noului nostru prieten.

— Te rog, du-ne la reşedinţa guvernatorului! O să-i spun să-ţi ofere o mică recompensă pentru ajutorul tău…

Auzind acestea, Jack se opri. Se întoarse, îşi ridică arma şi o îndreptă spre capul lui Myrtle.

— Of, foarte bine, netrebnicule! ţipă ea,

ferindu-se. O recompensă *mare*.

Arma se descărcă şi ecoul bubui ca un tunet puternic printre munţii lunari tăcuţi. De fapt, nu ţintise spre Myrtle, ci, bineînţeles, spre molia uriaşă care se repezise spre noi, într-un zbor silenţios, din cerul din spatele ei. Ploua peste noi cu bucăţi din monstru – picioarele, antenele şi praful argintiu de pe aripile ei – pe măsură ce fumul de la armă se risipea.

— Ţi-am mai spus să vorbeşti mai încet, domnişorico, spuse Jack. Reculul provocat de armă îl împinsese cam la cincisprezece metri depărtare şi stătea acolo aşteptându-ne sub nişte copaci-ciupercă.

— Frumoasă împuşcătură, Căp tane, spuseră în cor drăcuşorii săi, dansând a victorie peste rămăşiţele moliei, murdărindu-şi pantalonii.

— Iată o molie care n-o să-i mai înşface de acum încolo pe bieţii oameni-ciupercă! Bine lucrat, căpitane Jack!

După ce am luat-o iar din loc, am început să mă întreb dacă nu cumva el ar putea fi cu adevărat legendarul Jack Havock. Membrii echipajului său păreau, cu siguranţă, sălbatici şi periculoşi. Pe măsură ce mergeam, am profitat de ocazie să-i observ, să le ascult discuţiile şi să le învăţ numele. Era un ionian mic şi gras, cu pieptul ca un butoi şi cu patru braţe, fiecare cu câte patru degete groase, căruia ceilalţi îi spuneau cu respect „Domnul Munkulus”, şi pe care l-am identificat ca fiind secundul navei. Mai erau cele două anemone-de-mare mergătoare, aproape identice, cu coroniţe de braţe tremurânde acolo

unde ar fi trebuit să le fie capetele, care nu vorbeau, ci gângureau şi ciripeau ca păsările; se numeau Squidley şi Yarg, Gemenii cu Tentacule. Apoi mai era un spiriduş pe care îl chema Grindle, ale cărui vorbe constau exclusiv din nişte înjurături îngrozitoare. Am văzut că sora mea roşea ori de câte ori deschidea el gura, şi atunci fiinţa aceea care semăna cu un crab, pe nume Nipper, se tot întorcea spre el şi-i spunea:

Ai grijă cum vorbeşti! Nu uita că sunt şi doamne de faţă!

La început nu am înţeles la cine se referea când spunea „doamne”, până nu m-am uitat din nou la şopârla aia albastră cu capul ţepos. Avea ceva graţios şi feminin în mişcări şi am început să bănuiesc că era o femelă – deşi nu-mi puteam imagina ce specie era, pentru că nu existau şopârle albastre vorbitoare în nicio enciclopedie citită *de mine* vreodată.

După vreun kilometru, şopârla mi-a confirmat bănuielile, când i-a întins cu delicateţe o mână albastră surorii mele, spunându-i:

— Mă numesc Ssillissa, domnişşşoară; o să fie frumos cu încă o fată la bord.

Myrtle s-a dat înapoi, profund şocată. Nu ştiu ce-a supărat-o mai tare – dinţii tăioşi şi limba ascuţită, neagră şi tremurândă a Ssilissei sau faptul că purta pantaloni.

Am mai mers încă un kilometru în această ciudată companie şi ne-am trezit intrând într-o pădure lunară de copaci-ciupercă foarte groşi, unii dintre ei ridicându-se sute de metri în gravitaţia scăzută a Lunii. Am luat-o printr-o trecătoare îngustă şi pietroasă, acoperită de coroane largi de pălării de ciuperci, şi chiar în faţa noastră se afla o navă spaţială, aşezată la baza unui canion, vizibilă doar când te apropiai de ea. Avea cam un sfert din mărimea cargobotului[6] care ne aducea proviziile la Larklight, iar benzile de metal, care îi înconjurau corpul de lemn, aveau straturi de

---

6 Note:

_ Navă maritimă comercială destinată transportului de mărfuri la mare distanţă (n.tr.)

rugină şi erau acoperite de lipitori spaţiale şi mănunchiuri de alge. Părea să aibă pe puţin o sută de ani şi, în spate, deasupra ţevilor de eşapament în formă de pară, ferestrele verticale ale vechii camere de la pupa sclipeau în lumina de fundal a Pământului îndepărtat. Era o sculptură aurie sub ferestre: păsări şi îngeri, şi un pergament vopsit, care se cojea, şi care îi dezvăluia numele:

— Ce navă veche şi murdară! exclamă Myrtle de îndată ce o văzu. Doar nu te aştepţi să urcăm la bordul ei? N-are cum să fie sigură!

O să zboare, spuse Jack uitându-se urât la ea, şi prietenii lui se uitară urât şi ei, căci nici unui eteronaut nu îi place să-i fie discreditată nava, oricât de modestă ar fi ea. Jack scoase o cheie grea din buzunar şi o băgă în încuietoarea de la tambuchiul[7] mare şi arcuit al navei.

— Îmi pare rău că nu se ridică la standardele tale, domnişoară Mumby. Preferi să mergi pe jos?

— Nu asta am vrut să zic, răspunse Myrtle afectată, şi apoi şi mai afectată pe măsură ce Jack ridica trapa şi mirosul închis, de mucegai, de vas, din interiorul navei *Sophronia* ne înconjura.

---

7 Note:

_ Deschizătură cu capac în puntea unei nave, care serveşte pentru intrarea în încăperile de sub punte, trapă, (n.tr.)

O să vă lăsăm aproape de Muntele Groazei, spuse Jack întorcându-se spre noi în timp ce oamenii săi începură să intre prin deschizătură, trecând pe lângă el. De acolo puteţi ajunge destul de uşor pe jos la Port George.

— Of, strigă Myrtle, nu mai vreau să merg pe jos! Suntem aşa de obosiţi de la atât mers pe jos şi de la evadări în ultima clipă de la moarte sigură. Nu ai putea să găseşti cumva o cale să ne laşi chiar în Port George, de preferat într-un loc drăguţ şi aproape de reşedinţa guvernatorului?

Ceilalţi, cei care o auziseră, izbucniră în râs, dar Jack se încruntă doar. Nipper o mângâie pe sora mea pe umăr cu o gheară prietenoasă.

— Bate-te peste gură, domnişoară, spuse el,

Căpitanul Jack nu se poate apropia de Port George! Şi mai ales de casa guvernatorului unde sunt atâtea arme şi atâţia soldaţi! Nu ştiai că el este pirat şi că ar fi spânzurat în lanţuri împreună cu noi toţi dacă ar fi prins?

— Un pirat? spuse Myrtle cu o voce slabă, şoptită. Se uită spre cel mai înalt catarg al navei şi văzu drapelul care flutura acolo; negru ca noaptea, cu un craniu cu trei ochi şi două oase albe încrucişate deasupra lui, unduindu-se semeţ în briza lunară.

Asta era deja prea de tot. Fusese o zi lungă, plină de păianjeni, molii şi ciuperci, dar să întâlneşti la sfârşitul ei piraţi în carne şi oase era ultima picătură. Scoase un geamăt pierdut şi leşină în ghearele lui Nipper, care o ridică cu grijă şi o duse prin tambuchiul deschis până în cala navei *Sophronia*.

Interiorul navei piraţilor era o cavernă mucegăită de lemn, plină de frânghii, butoaie, hamace, cufere, tuburi, felinare, scări, umbre, lăzi, cuşti, suporturi pentru unelte, arme, mormane de alice, rafturi cu săbii şi perii, şi îndesătoare de tun, şi un miros puternic de corpuri neumane şi nespălate. Nişte izmene fuseseră agăţate la uscat pe o sârmă şi am observat că majoritatea pantalonilor aveau craci în locuri ciudate şi câteva veste aveau multe mâneci. Am răsuflat uşurat că Myrtle nu era conştientă pentru că nu cred că nervii ei delicaţi ar fi suportat o privelişte atât de hidoasă.

Nipper o aşează pe un morman de prelate, într-un colţ liniştit, între cele două suporturi de

lemn care consolidau nava veche, şi toţi membrii echipajului se adunară în jur ca să se holbeze la ea. Văzând-o zăcând acolo înconjurată de adunătura aia de fiinţe ciudate, mi-a zburat gândul la o imagine din *Poveştile Fraţilor Grimm*, cea cu *Alba-ca-Zâpada şi cei şapte pitici*. Dar deşi toţi păreau înduioşător de îngrijoraţi pentru ea, Jack nu părea deloc afectat.

— Ce staţi acolo ca viţeii la poarta nouă, de parcă n-aţi mai văzut un pământean până acum? ţipă el. Dacă a văzut cineva nava lor de salvare căzând înseamnă că navele guvernului sunt deja în drum spre noi. Şi nu e exclus ca acea canonieră care ne-a urmărit de pe Marte să fie pe undeva, la pândă. Doar nu vrem să ne prindă înainte de a pleca, nu-i aşa?

Membrii echipajului o zbughiră care încotro şi începură să tragă de frânghii, să fixeze prăjini în cabestane[8] şi să trebăluiască în general ca nişte câini spaţiali cu experienţă, cântând de zor un cântec voios marinăresc, numit *Numai bine şi adio doamnelor tale din Ph Arhpuu xxtpllspmgg*. M-am ghemuit lângă Myrtle şi am observat că, deşi era palidă, sub stratul de praf lunar de pe faţă, dormea liniştită. N-am avut inima s-o trezesc pentru că ştiam cât o să urască hărmălaia şi mizeria din jurul nostru, aşa că m-am uitat în jur, întrebându-mă unde să mă duc, până am observat-o pe persoana aceea albastră reptiliană pe nume

8 Note:

_ Dispozitiv de ridicat şi de deplasat greutăţi folosit, în special, pe nave sau pe autovehicule grele; tambur de lemn pe care se înfăşoară cabluri (n.tr.)

Ssillissa strecurându-se printr-o uşă mică de alamă din capătul cabinei. Aveam o vagă idee cu privire la ce s-ar fi putut afla acolo, aşa că am alegat după ea, prinzând marginea uşii înainte de a se închide, şi m-am strecurat înăuntru fără ca Ssillissa să mă observe.

Exact cum mă aşteptam, uşa ducea în încăperea unde se producea combustibilul spaţial – camera motoarelor alchimice de la pupa *Sophroniei*. Ţevi, tuburi şi conducte şerpuiau în jurul meu, încâlcite pe pereţi şi tavan, amintindu-mi vag de camera boilerelor de la Larklight. În mijlocul încăperii se afla marele alambic: vasul în care substanţele secrete care furnizează energie navelor spaţiale sunt amestecate şi transformate în combustibilul spaţial.

Unul dintre lucrurile pe care mi le aminteam din ştirile din ziare despre faptele lui Jack Havock era misterul care învăluie nava sa. Colegiul Regal al Alchimiştilor pretindea că nici unul dintre membrii săi nu s-ar înjosi să obţină combustibil chimic pentru un pirat şi, cu toate acestea, *Sophronia* gonea prin eter destul de vioaie, în avantajul delictelor lui Jack, deplasându-se cu o viteză care nu ar fi putut fi atinsă fără un motor alchimic şi un alchimist care să-l manevreze.

Pe măsură ce mă furişam pe după ţevăraie, deveneam tot mai nerăbdător să-l văd pe ticălosul acela de alchimist pe care Jack trebuise să-l angajeze.

Dar, spre surprinderea mea, Ssillissa cea albastră era, cu excepţia mea, singura fiinţă din încăpere. M-am uitat, din ce în ce mai

entuziasmat, cum şi-a pus un şorţ greu de piele şi mănuşi, şi cum şi-a tras peste ochi nişte ochelari de protecţie din sticlă fumurie. Apoi s-a aplecat peste alambic şi a deschis capacul gros de acces din vârf – dar ce făcea acolo nu am putut să văd pentru că o lumină orbitoare a umplut camera şi a început să se audă o muzică ciudată. Note misterioase şi tremurătoare se împleteau în armonii supranaturale. Puntea începu să duduie şi să tremure, iar ţevile după care mă ascundeam începură să se încălzească. Speriat, m-am întors, am deschis uşa şi m-am rostogolit afară, în partea centrală a navei – până când am simţit o mână fermă pe umărul meu.

Jack Havock mă ridică în picioare. Faţa lui întunecată deveni şi mai întunecată când îmi spuse:

— Spionezi deci.

— Nu, domnule! am negat eu. Vă rog, domnule, mă uitam numai! Nu am mai văzut combustibil spaţial până acum…

— Nici eu, spuse Jack, lăsând-o mai moale şi dându-mi drumul. La bordul acestei nave, camera motoarelor e teritoriul Ssillissei şi noi, ceilalţi, o lăsăm să-şi vadă de treabă. Iar tu ai face bine să ne urmezi exemplul.

— Dar ea este… am spus, adică ea nu este…

— Credeai că numai oamenii pot să producă combustibil chimic, nu-i aşa? întrebă Jack. Doar domnii britanici, de fapt. Asta ar vrea membrii Colegiului Regal de Alchimişti să ne facă să credem. Dar după cum ai putut tu însuţi să observi, nu e adevărat. Ssillissa se pricepe foarte

bine la aşa ceva. Să facă nava să gonească prin spaţiu e la fel de simplu ca mersul pentru ea. Datorită ei am scăpat de multe ori de Marina Maiestăţii Sale.

— Dar de unde a deprins această pricepere? am mai întrebat eu.

Ştiam că alchimiştii adevăraţi au rafturi imense cu cărţi şi tabele cu logaritmi care să le spună exact cât din fiecare element trebuie pus în amestec şi să-i ajute să navigheze în aşa fel încât să ocolească fragmentele de asteroizi şi să evite coliziunea cu planetele pe lângă care trec, dar nu am văzut astfel de cărţi în laboratorul Ssillissei.

Jack mă privea ironic.

— Deja am spus prea mult, mi-o tăie el. *Ştie* s-o facă şi asta e tot ce contează. Şi îşi păzeşte ştiinţa cu aceeaşi ferocitate ca şi cei de la Colegiu. Dacă te mai prind că te mai furişezi acolo, o să-i spun şi atunci ai să vezi exact cu *câtă* ferocitate. O să te arunce în alambicul uriaş şi o să lase elementele alea îngrozitoare să te coacă până ai să ajungi cenuşă!

M-a dat deoparte, după care a luat-o cu paşi mari de-a lungul punţii zdrăngănitoare şi huruitoare, strigând:

— Ridicaţi ancora, băieţi! Domnule Munkulus, stabileşte cursul spre Muntele Groazei, fără să fim văzuţi de fiinţele umane.

Ionianul îşi duse un deget la sprânceana noduroasă în loc de salut şi se căţără pe o scară până pe o platformă înaltă unde era montată cârma. Ceilalţi învârtiră cabestanul şi, pe măsură ce făceau asta, lanţurile ancorei zornăiau în

armăturile de cablu, iar *Sophronia* se cutremura şi se clătina, decolând în înaltul Cerurilor. Am simţit un gol imens în stomac.

Am zbughit-o către cel mai apropiat hublou, întrebându-mă dacă să o trezesc sau nu pe Myrtle. Dar nu ar fi făcut altceva decât să se plângă de mizeria şi primejdia în care ne aflam, iar când am văzut prin geam ce era afară, m-am gândit brusc că nu aş vrea ca primul meu zbor să fie umbrit de lamentările ei.

Era nemaipomenit! *Sophronia* îşi extinsese aripile spaţiale şi zbura foarte jos, astfel încât gravitaţia Lunii mă ţinea încă pe punte. Pentru o clipă, am putut să văd umbra noastră neagră şi adâncă zburând în paralel cu noi pe lângă munţii albi, dar apoi munţii rămaseră în urmă şi am început să zburăm deasupra unor teritorii plane, desţelenite, unde creşteau din abundenţă copaci-ciupercă şi unde turme de melci sălbatici păşunau în linişte pe pajiştile de muşchi lunar, în timp ce dârele argintii pe care le lăsau se întindeau pe câmpie ca nişte drumuri strălucitoare. Un râu curgea la vale dinspre munţi, devenind din ce în ce mai larg şi mai puţin adânc, pe măsură ce şerpuia din teritoriul crepuscular în lumina puternică a Soarelui, formând până la urmă o strălucitoare mare lunară. Am privit o vreme valurile liniştite – apa nu era deloc adâncă, aşa că puteam vedea cu uşurinţă fundul mării – şi apoi, vrând să văd mai mult, am fugit până în faţa navei, unde Nipper, foarte amabil, m-a ridicat ca să mă pot uita afară de la un hublou mai înalt.

— Unde suntem? l-am întrebat. Ce mare e

asta?

— N-are nici un nume, răspunse Nipper, vocea gravă ieşindu-i printr-o deschizătură a carapacei, odată cu un miros de peşte. Dinăuntrul deschizăturii, doi ochi rotunzi şi sinceri clipiră la mine; alţi doi, din vârful antenelor, se aplecară să mă studieze de sus. M-am întrebat din ce lume ciudată o fi venit. Bănuiam că de pe vreo Lună a lui Jupiter, unde băştinaşii iau tot felul de forme ciudate. Cel puţin nu un nume pământesc, continuă el. Poporul ciupercilor îi spune într-un fel, cu siguranţă, dar nimeni nu ştie cum anume. Nu mulţi ca voi au colindat vreodată prin părţile astea ale Lunii. Nu este explorată şi nici nu o să fie vreodată, pentru că există chestii mult mai periculoase şi mai ciudate decât Molia-Olăreasă, care trăiesc în aceste dealuri întunecate, gata să-l înşface pe orice explorator care-şi bagă nasul pe aici.

În faţa noastră, deasupra pânzei de apă strălucitoare, noi dealuri păreau să se ridice din ce în ce mai mult, pe măsură ce le priveam; vârfuri înalte, înzăpezite, desprinzându-se din fundalul lunar. Le-am recunoscut profilurile crestate din *Atlasul Sistemului Solar pentru băieţi*. Muntele Groazei şi vecinii lui, Muntele Spaimei, Muntele Infamiei şi Muntele Sălbăticiei Absolute. Căpitanul Frobisher trebuie să fi avut o zi proastă când le-a pus numele pentru că, din ce vedeam eu, nu păreau cu nimic mai răi decât ceilalţi munţi pe care îi văzusem aici, pe Lună.

— Colonia închisorii se află pe partea îndepărtată a celui mai mare, spuse Nipper. În

curând o să ajungem acolo.

— Eşti sigur că e prudent pentru voi să zburăm atât de aproape de Port George? l-am întrebat, pentru că nu mi-ar fi plăcut ca salvatorii noştri să fie prinşi şi executaţi din această cauză.

— Stai liniştit, copil pământean, îmi spuse Nipper ţâfnos. Căpitanul nu s-ar fi oferit să vă ducă dacă nu ar fi crezut că vom fi în siguranţă. Nu-ţi face griji – de îndată ce te lăsăm pe tine şi pe domnişoara Mumby pe ţărm, Ssil va avea grijă să părăsim orbita atât de repede, încât să nu existe nicio şalupă pe întreaga Lună care să ne poată ajunge. Suntem la fel de protejaţi ca Banca Planetei Marte.

În acel moment, s-a auzit un zgomot foarte puternic, toată nava s-a cutremurat şi am văzut o gaură mare cât capul lui Nipper în platforma de deasupra noastră, şi apoi alta şi mai mare în peretele opus, pe măsură ce ghiuleaua care o făcuse şi pe prima traversă cabina şi ieşi pe partea cealaltă.

ÎNROLEAZĂ-TE ÎN MARINĂ

În care ne înfruntăm cu soldaţii marinei regale

Vântul lunar intră peste noi cu putere, fluturând frânghii şi hârtii, trăgând de părul şi de hainele mele, în timp ce Nipper mă puse repede jos.

— Ce-a fost asta? am strigat, dar crabul uriaş se îndepărtă grăbit.

Toţi piraţii alergau preocupaţi de colo-colo, numai eu nu ştiam ce se întâmplă şi ce-ar trebui să fac. M-am căţărat pe o scară de fier fixată de

peretele din apropiere şi mi-am scos prudent capul prin gaura zimţată şi plină de aşchii. Vântul îmi arunca praf lunar în ochi, dar încă mai aveam la gât ochelarii de soare şi, după ce mi i-am pus la ochi, primul lucru pe care l-am observat a fost o altă navă zburând paralel cu noi. În partea din faţă, la prora, avea o ornamentaţie aurie făcută din cartuşe; mai multe hublouri de tun se întindeau ca o tablă albă de şah de-a lungul ei. Dintr-un catarg înalt, flutura mândru şi strălucitor în lumina lunii Union Jack, steagul Marii Britanii. Puteam să văd chiar şi soldaţii agitându-se pe punte, mânuind un tun care se descărcă într-un nor de fum, chiar sub privirile mele, şi care trimise o a doua ghiulea zbârnâind pe lângă prora *Sophroniei*.

— Ura! am strigat, cuprins de înflăcărare patriotică la vederea bravilor noştri marinari. Dar am adăugat repede: „O, nu!” căci mi-am dat seama că salvarea noastră, a mea şi a lui Myrtle, însemna moarte sigură pentru Jack Havock şi echipajul lui.

— Dă-te la o parte! a mârât domnul Grindle, îndepărtându-mă de acolo pentru ca el şi Gemenii cu Tentacule să poată astupa gaura făcută de ghiulea cu o prelată unsuroasă. Şi ţine-ţi capul la cutie! a adăugat, aruncându-mi o privire scurtă înainte de a se pune pe treabă cu un ciocan şi nişte cuie. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte!

M-am uitat în spatele meu. Nipper şi ceilalţi încărcau grăbiţi tunurile *Sophroniei* cu tot ce aveau la îndemână – pietre, monezi, tacâmuri, sandviciuri vechi cu peşte – şi se pregăteau să le

împingă spre hublouri. Sus, la panoul de comandă, domnul Munkulus învârtea cârma, în timp ce căpitanul Jack se uita concentrat printr-un periscop de alamă. Părea descurajat şi, după câteva minute, se întoarse şi îşi luă portavocea.

— N-are rost, băieţi! Nu putem să scăpăm de ei. Opriţi nava!

— Opriţi nava! repetă şi domnul Munkulus, ducându-i vestea Ssillissei în camera motoarelor.

Sophronia încetini, iar cântecul motoarelor se stinse brusc. Ancoră uşor în marea lunară şi, peste scârţâitul grinzilor şi clipocitul apei, am auzit bătăile aripilor celeilalte nave care plutea deasupra noastră. Tovarăşii lui Jack oftau, înjurau şi-şi agitau pumnii. Squidley şi Yarg gângureau blând, unduindu-şi tentaculele în gesturi complicate care exprimau disperare şi jale. Grindle plângea.

— Soldaţi nenorociţi! spuse Nipper amar. Cred că ne-au urmărit tot drumul din spaţiul marţian şi totul pentru ce? Pentru că am luat câteva tinichele de la nişte neguţători care se îndreptau spre Pământ, atâta tot.

Am alergat să văd ce face Myrtle, dar ea dormise tot drumul şi încă mai dormea. M-am ridicat de la căpătâiul ei şi l-am văzut pe căpitanul Jack coborând treptele de la panoul de comandă şi trecând în fugă pe lângă mine.

— Ce ne facem, Jack? întrebă Grindle, completându-şi întrebarea cu câteva înjurături urâte pe care nu la voi reproduce.

— Ne vom preda, bineînţeles, răspunse tânărul căpitan foarte supărat. Pe mine mă vor

spânzura cu siguranţă, dar poate, dacă ne predăm în linişte, pe voi vă vor trata cu milă.

Toţi membrii echipajului începură să protesteze; spuneau că mai degrabă mor luptând decât să-l vadă pe căpitanul lor arestat. Şi eu încercam aceleaşi sentimente ca şi ei, deşi îl cunoşteam doar de vreo oră sau două şi ştiam că e un pirat foarte periculos. La urma urmei, ne salvase pe mine şi pe Myrtle de Molia-Olărească şi n-aş fi vrut să-l văd târât în lanţuri spre eşafod. Am strigat:

— Nu pot face nimic să vă ajut?

— Tu? se uită el la mine, nevenindu-i să creadă. Bineînţeles că nu! răspunse batjocoritor.

Dar apoi privirea i se opri asupra surorii mele care dormea. Myrtle arată întotdeauna mai bine

atunci când e inconştientă. Îi căzuseră ochelarii şi părea chiar drăguţă, aşa cum stătea acolo, palidă şi adormită. Jack Havock se încruntă gânditor, trăgându-se de borul pălăriei.

— Sau poate că puteţi face ceva, spuse el încet.

Dădu nişte ordine, prea repede şi prea pline de jargon spaţial pentru ca eu să le înţeleg. Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că domnul Munkulus m-a apucat strâns şi Nipper a luat-o iar în braţe pe sora mea, iar Jack Havock ne conducea în sus pe scara întortocheată, spre panoul de comandă şi apoi mai sus, pe altă scară, printr-o uşă rotundă din tavan, care dădea pe puntea *Sophroniei*, partea cea mai înaltă a navei, deschisă spre cer.

Aripile mari şi negre ca de liliac ale navei de război băteau încet deasupra noastră. Pe puntea ei principală se adunase un grup de ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme, iar un om durduliu cu faţa roşie ridică o portavoce de alamă, zbierând la noi prin spaţiul care < = separa cele două nave.

— *Sophronia*! strigă el. Sunt căpitanul Moonfield al navei Maiestăţii Sale Regale, *Neobosiţii*. Am ordine de la amiralii britanici să-l arestez pe cunoscutul pirat Jack Havock. Vă sfătuiesc să ni-l predaţi, altfel deschidem focul asupra voastră!

Jack păşi spre balustrada rude vorbă cu noi.

— Ba eu sunt Havock, te asigur, răspunse Jack. Şi aceşti pământeni sunt ostaticii mei! Ce părere ai de asta?

Am văzut telescoapele strălucind când le-au ridicat să se uite la noi. Nipper o zgudui puţin pe sora mea, ca să pară că se zbate, iar domnul Munkulus îşi folosi unul din braţele de rezervă pentru a mă ciupi de picior, ca să mă zvârcolesc de durere.

— Acum plecăm, spuse Jack. Dacă încercaţi să ne opriţi, această domnişoară şi fratele ei vor

muri. Dacă trageţi asupra noastră, o să arunc *Sophronia* în aer şi pe ei odată cu ea.

Cuvintele lui Jack stârniră nedumerire la bordul *Neobosiţilor*. Tot felul de telescoape şi binocluri au fost îndreptate spre noi, şi puteam să-l văd pe căpitanul Moonfield adresându-se furios ofiţerilor lui, întrebând, cu siguranţă, de ce nu fusese avertizat asupra acestor noi complicaţii. M-am întrebat dacă era genul de căpitan blând care ar avea milă de noi sau genul care ar pune ordinele primite şi binele imperiului mai presus de orice, şi m-am zvârcolit şi mai tare la gândul că ar putea fi din a doua categorie şi că aş putea muri în orice moment în bătaia puştilor şi tunurilor *Neobosiţilor*.

Dar Jack, care probabil anticipase confuzia creată la bordul celeilalte nave de cuvintele lui, lovi odată cu piciorul puntea *Sophroniei* şi, undeva acolo jos, Ssillissa auzi semnalul lui şi tură motoarele la putere maximă. *Sophronia* se avântă înainte, *Neobosiţii* şi mările şterse ale Lunii rămaseră undeva în urma noastră, iar aerul se umplu de lumina şi zgomotul făcute de combustibilul spaţial. Când Jack deschise trapa şi mă aruncă înăuntru, am prins pentru o clipă imaginea albastră a Pământului îndepărtat rotindu-se în spaţiu.

N-am observat scările, aşa că am căzut, dar nu conta, pentru că ieşiserăm deja din gravitaţia capricioasă a Lunii, astfel că tot ce nu era prins de podea plutea prin aer. M-am rostogolit fără să păţesc nimic printr-un talmeş-balmeş spaţial, în timp ce Jack, Nipper şi domnul Munkulus coborau

plutind în spatele meu. Myrtle dădu slab din picioare într-un nor de jupoane, căci se desprinsese din cleştii grijulii ai crabului. Se întoarse cu capul în jos, iar fustele îi căzură peste faţă, fapt care o trezi. Chinuindu-se să-şi aranjeze jupoanele şi să le ţină la locul lor, se uita supărată la noi de parcă ar fi fost victima unei glume proaste. Dar nici Myrtle nu putea ignora prea mult scârţâiturile şi pârâiturile îngrijorătoare scoase de grinzile navei, şi nici lumina palidă, aurie, care intra prin hublouri, semănând cu lumina amurgului strălucind prin ceaţă.

— Unde suntem? bolborosi ea.

— Pe Cărările Aurii ale lui Sir Isaac, spuse Jack, plutind pe lângă ea cu o privire triumfătoare. Ssillissa a făcut din nou magie în marele ei alambic, reuşind să ne propulseze aproape cu viteza luminii. Nici un muritor nu ne mai poate găsi acum şi nicio navă nu ne mai poate urmări.

Am înotat prin aerul plin de tot felul de lucruri până la ea şi am luat-o de mână.

— E în regulă, Myrtle, i-am promis. Am avut o mică neînţelegere cu nişte soldaţi ai Marinei Regale, dar totul e bine acum; suntem în siguranţă şi în drum spre Muntele Groazei.

— Mă tem că nu e aşa, zise Jack, privindu-mă sumbru. Nu mai pot risca încă o confruntare cu fregata aceea. Adevărul e că suntem căutaţi de poliţie. Căci chiar săptămâna trecută am atacat şi jefuit două nave de pe Marte, amândouă pline de nababi bogaţi şi de doamnele lor, care călătoreau spre Pământ pentru expoziţia aia faimoasă. Am crezut că, dacă ne ascundem în munţii lunari o

perioadă, lucrurile se vor linişti, dar văd că soldaţii încă ne mai caută. Prin urmare, trebuie să ne ascundem în continuare, într-un loc pe care îl ştiu eu, ferit de pericole, în cele mai întunecate cotloane ale universului.

— Şi cu noi ce se va întâmpla? întrebă Myrtle, începând să plângă.

Jack Havock dădu din umeri.

— Vom ajunge în apropierea unui port într-o săptămână sau două. Până atunci, vă puteţi bucura de viaţa în spaţiu, domnişoară. Tu şi fratele tău veţi fi piraţi o perioadă.

ÎN CARE MYRTLE ŞI CU MINE LUĂM MICUL DEJUN CU NOII NOŞTRI COLEGI DE NAVĂ

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă într-un hamac care se legăna, legat de cele două grinzi ale unei cabine auxiliare mici şi strâmte, mi-au trebuit câteva clipe să-mi amintesc unde sunt şi ce se întâmplase cu mine. Şi apoi, ca un duş rece, mi-au venit în minte toate întâmplările din ziua precedentă: păianjenii albi, răpirea tatii, Molia-Olărească şi bătălia cu *Neobosiţii*.

Am tras perdeaua groasă de fetru de la hubloul de lângă hamacul meu şi o lumină aurie îmi umplu cămăruţa. Văzusem de mai multe ori de la depărtare aura de alchimie care înconjoară navele spaţiale pe măsură ce gonesc prin Ceruri.[9] Era minunat să fiu înfăşurat în acel văl de lumină mistică şi protectoare, şi pentru o clipă, în ciuda lucrurilor îngrozitoare care mi se întâmplaseră, nu

9 Note:

am putut să-mi reprim încântarea.

M-am rostogolit din hamac, am alunecat până în ungherul unde îmi lăsasem hainele şi m-am îmbrăcat. Mirosuri ademenitoare se strecurau printre scândurile de la uşa cabinei şi, când m-am aventurat în partea centrală a navei, i-am văzut pe membrii echipajului adunaţi în jurul unei mese, delectându-se cu un mic dejun format din zbârnâitori roşii prăjiţi şi plăcintă cu cartofi.

Am stat deoparte la început, îmi era teamă să mă alătur lor pentru că păreau mai înfricoşători şi mai ciudaţi decât ţineam eu minte, până când Ssillissa şi-a întors capul lung şi delicat spre mine, iar Nipper m-a tras la masă cu o gheară prietenoasă.

— Unde suntem? i-am întrebat eu în timp ce îl priveam pe Grindle (bucătarul navei) umplându-mi cu mâncare o farfurie de cositor şi punând repede un capac peste ea ca nu cumva să plutească ceva afară.

— Călătorim chiar pe Cărările Aurii, răspunse Nipper.

_ Membrii Colegiului Regal de Alchimişti numesc această lumină „Strălucirea Benignă". Cumva, când combustibilul spaţial atinge puterea maximă, eterul din jurul navei iese din armonie cu restul Creaţiei, formând o bulă sau un leagăn de Spaţiu Alchimic în care se poate călători cu viteze foarte mari, fără ca nava să se facă praf şi fără ca membrii echipajului să fie izbiţi de peretele din spate ca nişte bucăţi de jeleu de zmeură. Valul arcuit de particule modificate alchimic care înconjoară navele i-a făcut pe eternauţi să vorbească despre „zborul pe Cărările Aurii ale lui Sir Isaac (Newton)", referindu-se la viteza cu care călătoresc între lumi.

— Suntem în cele mai îndepărtate adâncuri ale spaţiului, departe, la sud de Pământ, chicoti Grindle.

— Nu-i spune chiar totul, zise Jack Havock, care trândăvea în spaţiu, la capătul îndepărtat al mesei, scobindu-se între dinţi, cu un aer gânditor.

— Dar e de-al nostru acum, Jack! protestă Nipper.

— Oare? Jack aruncă scobitoarea, iar aceasta pluti în sus în grămada de gunoi ce atârna strânsă pe tavan. Eu nu prea cred. Oare ştie el cum e să fii o curiozitate şi un fugar al legii? E doar un copil, aşa că trebuie să-l hrănim, să avem grijă să fie în siguranţă, dar nici prin gând să nu-ţi treacă să-l facem unul de-al nostru. Ne-ar turna cât ai zice peşte dacă ar avea posibilitatea.

— Vai, dar nu aş face aşa ceva, pe cuvânt… am spus, gata să pledez în favoarea apartenenţei mele la *Sophronia* şi echipajul său când, ca de obicei, Myrtle a stricat totul. Ieşise din cabina ei cu părul încâlcit şi ridicat din cauza lipsei de gravitaţie.

— De ce nu există apă de spălat? întrebă ea furioasă. Şi Art, îţi interzic să mănânci ceva din ce găteşte creatura aia; mâinile îi sunt negre de funingine. Într-adevăr, tot vasul ăsta se află într-o stare deplorabilă.

M-am înroşit de jenă; unele fiinţe ale echipajului începură să râdă, altele păreau şocate. Jack Havock îi aruncă o privire aspră. Apoi se întinse după un bol de cositor folosit de membrii echipajului drept cană de băut. Deşurubă cele două jumătăţi şi vărsă o sferă tremurândă de apă.

— Voiai apă, domnişoară? Poftim, serveşte.

Bănuiesc că Jack şi prietenii săi trebuie să se fi bătut uneori cu apă ca să mai treacă vremea în plictiseala aia din adâncurile spaţiale, pentru că a ţintit-o la fix. Ca un balon mare şi şovăielnic, globul de apă se rostogoli prin aer până când o lovi pe sora mea chiar în faţa ei îmbufnată, unde se sparse în mi & lioane de globuri mici care se răspândiră în toate părţile.

— Vai! strigă Myrtle, şi mai zise şi alte chestii, dar cuvintele ei fură acoperite de râsetele grosolane de încântare ale membrilor echipajului.

Numai Jack Havock nu râdea.

— Regret că ţi se pare atât de murdară casa noastră, spuse el rece. Adevărul e că suntem prea ocupaţi să fugim de marina voastră ca să mai facem şi curăţenie. Şi, de obicei, nu avem pasageri la bord. Cei care călătoresc la bordul *Sophroniei* trebuie să muncească pentru a-şi plăti drumul. Iniţial, mă gândisem că tu şi fratele tău nu sunteţi

foarte buni pentru muncă, dar datorită ţie mi-a venit o idee. Cât timp veţi naviga cu noi, veţi fi oamenii noştri de serviciu. O să frecaţi, o să lustruiţi şi o să strângeţi după noi până când nava noastră o să fie într-o stare *într-adevăr* pe placul dumitale.

Se îndepărtă de masă şi plecă plutind spre o platformă mai înaltă. Grindle şi Munkulus făceau tumbe prin spaţiu râzând în hohote, în timp ce sora mea stătea udă şi furioasă în pragul cabinei sale. Începu să plângă şi lacrimile se uniră cu aura de apă ce atârna în jurul ei.

Mă întrebam dacă să-i sar în ajutor, pentru că îmi era un pic milă de ea, dar eram şi supărat. Simţisem că piraţii începeau să mă accepte, dar acum, din cauza izbucnirii ei, ajunsesem doar o cârpă pe nava lor. Aşa că m-am întors spre micul dejun (nu e uşor să mănânci zbârnâitori roşii şi plăcintă de cartofi la O BSG, dar anii petrecuţi la Larklight m-au făcut destul de priceput la asta) şi până la urmă a fost Ssillissa cea care s-a dus fără să spună nimic la Myrtle, a luat-o de mână şi a condus-o la masă.

— Gata, domnişşşoară, spuse fata albastră destul de amabilă, împingând micul dejun şi un glob de ceai înspre ea. Nu avem mereu timp să ssspălăm la bordul *Sophroniei*, dar mâncaţi, şi am să caut apă şi sssăpun pentru dumneavoastră, după ce terminaţi.

Myrtle se uită urât la mâncare şi zise:

— Nu pot să accept mâncare furată de la oameni săraci care au fost apoi omorâţi.

— Ce oameni? întrebă Nipper nevinovat, iar

Grindle strigă:

— Omor? Unde?

Myrtle îşi ridică bărbia cu aroganţă.

— Poţi să negi că toate proviziile voastre au fost furate de pe acele nave pe care căpitanul vostru se laudă că le-a cucerit şi jefuit în ultima vreme?

— Am prins chiar eu peştii ăia, strigă Grindle

furios, acolo pe puntea principală, cu undiţa mea.

— Bine, cartofii sunt furaţi, recunoscu Nipper, timid ca o oaie.[10]

— Dar nu am ucisss pe nimeni! spuse Ssillissa, numeroşii ţepi de pe cap tremurând de indignare numai la auzul acestei insinuări.

— Om fi noi piraţi, domnişşşoară, dar nu suntem ucigaşşşi! Noi ţintim cu tunul doar către aripile sau ţevile de eşapament, iar când urcăm la bordul lor o facem cu pissstoalele neîncărcate.

— Ne agităm mult cu săbiile ca să fim siguri, recunoscu Nipper.

— Şi uneori trebuie sssă mai lovim în cap câte un eteronaut mai îndrăzneţ ca sssă-l împiedicăm sssă ne facă rău…

— Dar nici unul dintre noi nu vrea *să ucidă* pe cineva…

— Şi atunci toate ştirile din presă… începu Myrtle.

Ce au mai râs piraţii când au auzit asta!

— Sssunt doar poveşşşti domnişşşoară, spuse Ssillissa. Ziarele exagerează şşşi poate că şşşi membrii echipajelor pe care le jefuim mai exagerează şşşi ei.

— N-ar da bine să se întoarcă acasă la stăpânii lor şi să spună că au fost asaltaţi şi lăsaţi în pielea goală de un tinerel şi o gloată de creaturi ciudate ca noi, chicoti Grindle şi lacrimi de voioşie îi ţâşniră din ochi şi se învârtiră în jurul capului ca un nor de fluturaşi.

— Am auzit spunându-se că Jack are doi

10 Note: _ Tot ca un crab arăta totuşi, dar sunt sigur că aţi înţeles ce vreau să spun.

metri înălţime şi o barbă neagră stufoasă! se amuză Nipple.

— Şi atunci cum explici Expediţia de pe Saturn? ţipă Myrtle. Nava spaţială *Enea* care a fost dată dispărută cu o sută de oameni la bord şi *toată lumea* ştie că Jack Havock şi echipajul său au fost de vină!

— Atunci toată lumea e prossst informată, domnişşşoară, spuse Sssilissa.

— Există eter neexplorat între Jupiter şi Saturn, zise Nipper, plecându-şi ochii în semn de respect pentru expediţia pierdută.

S-ar fi putut întâmpla orice cu *Enea* şi vina nu aparţine decât doctorului Piarmigan pentru că a fost atât de imprudent încât să se ducă acolo.

— Şi în plus, ce sens avea să atacăm o expediţie ştiinţifică? întrebă Grindle. Nu au la bord decât instrumente şi savanţi cu peruci şi redingote. În schimb, acele nave ale Companiei de pe Marte; erau pline-ochi de aur şi argint…

— Şi cristale! spuse Nipper bucuros.

— Şi rochissse minunate de mătassse, oftă Ssillissa.

— Şi tot ce a trebuit să facem ca să le avem a fost să tragem câteva focuri de armă pe lângă navă şi să urcăm la bordul ei, urlând, ţipând şi agitându-ne armele neîncărcate, povesti Grindle. Iar restul l-a făcut reputaţia lui Jack. Pământenii aia se dădeau peste cap să ni se predea şi să ne dea toate bunurile lor lumeşti. Să ştii că, dacă Jack ne lăsa să luăm tot ce ne ofereau, n-ar mai fi avut aer şi mâncare suficiente ca să se întoarcă la Londra.

Cu toate astea, noi nu suntem ucigaşi, domnişoară, spuse Nipper, văzând-o pe sora mea cutremurându-se la auzul trăncănelilor încântate ale lui Grindle despre jafurile din trecut. Majomritatea suntem nişte bieţi orfani, care am fost %, «un Ochişi până când Jack ne-a eliberat şi ne-a dat şansa să ne câştigăm existenţa aici.

Myrtle se uita bănuitoare la el. Încă nu i se adresase direct lui Nipper, mă tem că pe motiv că era sub nivelul ei să stea de vorbă cu un crustaceu, dar vorbele lui o intrigaseră atât de tare, încât îl întrebă: – Fiţi amabil, domnule Nipper, pentru ce aţi fost închis?

Cea care i-a răspuns a fost Ssillissa:

Pentru că sssuntem diferiţi, domnişşşoară. Voi, oamenii, sssunteţi majoritatea de treabă, dar sssunt câţiva printre voi care nu pot privi o creatură neobişşşnuită ca mine, Nipper, Squidley sau Yarg fără sssă nu sssimtă nevoia sssă ne ghionteassscă sssau sssă ne înţepe, sssă ne chessstioneze sssau ssă ne examineze. Cu excepţia lui Grindle sssau a domnului Munkulusss,

am cressscut cu toţii într-un loc unde eram ssstudiaţi şi chinuiţi, şi am fi putut sssă murim dacă nu era dragul nossstru prieten Jack.

— Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor, spuse Nipper şi pentru prima dată nu se mai simţea amabilitate în vocea lui, ci numai dispreţ şi o urmă de teamă.

M-am uitat la Myrtle sperând să-i prind privirea şi să-i amintesc că n-ar fi o idee bună să le spună acestor monstruleţi că propriul nostru tată era membru prin corespondenţă al institutului. Dar Myrtle privea înspre cârmă, de unde Jack o ignora intenţionat.

— Domnul Havock pare să aibă o anumită afecţiune pentru orfani, remarcă ea şi roşi, lucru care o făcu să semene groaznic de bine cu Ssillissa, care avea pete purpurii.

— Şi el e orfan, spuse Nipper. Părinţii săi erau dintr-o colonie de pe Venus. Şi ştiţi prea bine ce s-a întâmplat *acolo*, domnişoară.

— Atunci nu sunt chiar *morţiy* am zis. Adică *teoretic* nu sunt… Dar Myrtle mă înghionti pe sub masă. Cred că se temea că aş putea să-i rănesc sentimentele lui Jack Havock, lucru care părea cam aiurea, ţinând cont că ea fusese cea care îl făcuse ucigaş şi aşa mai departe, nu mai devreme de acum cinci minute!

— Venus, spuse ea încet. Vai, ce îngrozitor! Şi cât mă bucur că soarta nu m-a purtat niciodată aproape de corpul acela ceresc blestemat.

— O, dar soarta vă poartă într-acolo chiar acum, domnişoară! răspunse Nipper vesel.

— Cel puţin *Sssophronia* într-acolo se

îndreaptă, rosti Sssilissa.

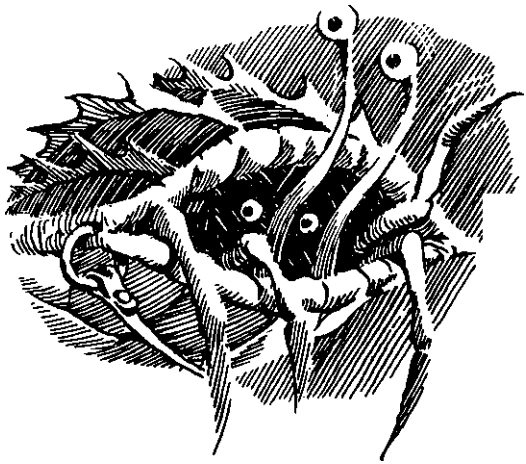

— Ce-i ăla corp ceresc? se interesă Grindle.

Jack Havock ni se alătură, plutind la fel de uşor ca o pană până ajunse lângă mine. Deşi se prefăcuse că ne ignoră, auzise tot ce discutaserăm, pentru că ne spuse:

— Nu vă temeţi. E doar o ascunzătoare bună, asta-i tot. La urma urmei, cine s-ar mai duce pe Venus acum?

ÎN CARE ATERIZĂM PE LUCEAFĂRUL DE DIMINEAŢĂ

Desigur că sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat pe Venus. Toată lumea ştie ce nenorocire s-a abătut asupra coloniilor în 39, când au înflorit Copacii-Vrăjitori.

Credeam că Myrtle o să leşine din nou când ne-a spus Jack că ne îndreptăm spre Venus, dar nu s-a întâmplat asta. A devenit doar foarte tăcută şi şi-a mâncat micul dejun, iar apoi a început să facă puţină curăţenie pe navă. Cred că ceea ce aflase

despre Jack o făcuse să-şi schimbe părerea despre el. Înainte de asta, îl crezuse un ticălos, dar acum se decise că era doar un biet păcătos care suferise şi o luase pe cărări greşite şi că, prin puterea unui exemplu pozitiv, l-ar putea convinge să renunţe la viaţa lui de fărădelegi şi piraterie.

În timp ce ne îndreptam spre Venus, a frecat, a spălat şi a lustruit fiecare centimetru din cabina principală a *Sophroniei* şi m-a pus şi pe mine s-o ajut, din păcate. Nu arăta rău când a terminat şi cred că piraţii au fost impresionaţi – sau poate că erau doar uimiţi; e greu să-ţi dai seama de diferenţă când ai de-a face cu crabi, creaturi marine sau spiriduşi. Cel mai greu a fost să adunăm toate firimiturile, resturile şi bucăţile mâncate pe jumătate care pluteau prin aer. Alergând după ele cu o cârpă de praf şi o perie, Myrtle a decretat:

— Ceea ce îţi trebuie ţie, domnule Havock, este o turmă bună de porci plutitori.

— Porci plutitori? Nu pe nava mea, replică Jack Havock ţâfnos.

Cred că Jack ştia că sora mea încerca să-l impresioneze şi regreta ziua în care o pusese să facă curat. Intre sora mea şi şeful piraţilor era ceea ce savanţii numesc un „conflict de personalităţi”. Deseori o surprindeam uitându-se la el, atunci când era întors cu spatele, de parcă îşi imagina modalităţi de a-i salva sufletul, iar atunci când era ea întoarsă cu spatele, Jack Havock o fixa şi el cu privirea, gândindu-se probabil că viaţa lui ar fi fost mult mai simplă dacă deschidea pur şi simplu o trapă şi îi făcea vânt

afară.

În pauzele dintre reprizele de curăţenie, Myrtle se retrăgea în cabina pe care o împărţea cu mine, unde mâzgălea furioasă în jurnal, notând fără îndoială tot felul de detalii care ar fi putut servi într-o bună zi ca dovezi împotriva lui Jack atunci când el şi echipajul lui vor da socoteală în faţa justiţiei. Între timp, eu îmi făceam de lucru reparând lănţişorul de la medalionul ei, care se rupsese în incidentul de pe Lună. M-am descurcat bine, dar, când i-am dat lui Myrtle înapoi medalionul, mi-a spus:

— Te rog, mai ţine-l tu un timp, Art. Mi-e teamă că, dacă îl vede Jack Havock, va fi tentat să mi-l fure.

Am pus medalionul înapoi în buzunar, deşi eram sigur că Jack şi prietenii lui nu ar fi făcut aşa ceva. Erau prea ocupaţi să-şi împartă prăzile bogate furate de pe navele marţiene pe care le atacaseră. Nu ştiu exact cine a lansat zvonul că nu câştigi nimic din hoţie, dar vă asigur că s-a înşelat. Se câştigă chiar foarte bine şi profitul camarazilor mei consta din cufere pline cu aur şi argint, coliere de diamante, lăzi pline de cristaluri marţiene de cea mai bună calitate, precum şi tot felul de ceasuri de buzunar, butoni şi alte mărunţişuri. Cât despre rochiile de mătase pe care le furase Ssillissa, bănuiesc că au făcut-o până şi pe Myrtle să se gândească că pirateria la eterul mare nu e un mod chiar aşa de rău de a-ţi câştiga existenţa.

Într-un cuvânt, agitaţia de pe navă era atât de mare, că aproape uitasem că ne îndreptam spre

cea mai cunoscută lume din Imperiu. Dar, până la urmă, veni şi ziua groaznică în care motoarele au încetinit, strălucirea aurie de la ferestre a pălit şi lumina rece şi verzuie a Luceafărului de Dimineaţă s-a revărsat peste noi.

În zilele noastre, fostele colonii de pe Venus sunt toate în ruină, iar planeta e părăsită în întregime, cu excepţia unor tabere de mineri, undeva pe la Polul Sud. Deci nu aveam motive să ne temem că ar putea observa cineva *Sophronia* coborând prin atmosfera ceţoasă şi aterizând pe o pajişte cu iarbă albastră, situată între dealurile împădurite şi ţărmul mării. Dar mie îmi era teamă de alte lucruri. Priveam neliniştit spre pădurile care păreau să emane ceaţă. Frunzele verzi-albastre ale Copacilor – Vrăjitori fremătau uşor într-un curent care nu avea nicio legătură cu vântul.

Nipper mă bătu pe umăr cu o gheară prietenoasă.

— N-ai de ce să te temi, tinere Art. O dată la cincizeci de ani; atunci înfloresc Copacii-Vrăjitori. Jack spune că nu vor mai fi în floare până în 1889, iar atunci noi vom fi deja bătrâni şi departe de aici.

— Bineînţeles, am spus eu, încercând să par curajos. *Dar dacă se înşela*? *Dacă unii dintre Copacii-Vrăjitori înfloreau chiar atunci şi polenul lor invizibil atârna peste noi în aerul plin de aburi*?

Tovarăşii mei nu păreau tulburaţi de asemenea gânduri. Myrtle e întotdeauna prea ocupată să citească despre modă şi alte asemenea lucruri ca să se mai intereseze de articolele din

Gazeta Băieţilor şi alte ziare importante, aşa că era posibil să nu ştie despre ceea ce se întâmplase în coloniile de pe Venus. (Sau poate că era prea mândră să se arate îngrijorată de faţă cu Jack Havock. Dacă stau să mă gândesc, îi arunca o privire cam ciudată atunci când debarcam.) Cât despre ceilalţi, cred că l-ar fi urmat pe Jack până la porţile iadului dacă le-ar fi cerut-o.

Nevrând ca Jack să creadă că eram speriat, am coborât pe pasarelă cu ei şi am păşit pe iarba de pe Venus, care e mai groasă şi mai elastică decât cea de pe Pământ. Firele albastre se zvârcoliră nervos sub tălpile noastre. Pe Venus, distincţia dintre regnul animal şi cel vegetal nu e nici pe departe atât de bine definită ca în alte lumi, astfel că există multe plante care se pot mişca singure, într-adevăr, pe pajiştea pe care aterizasem, mici arbuşti, deranjaţi de coborârea *Sophroniei*, se dezrădăcinau şi o luau la goană cu paşi apăsaţi. Mi se părea chiar că-i aud pe unii vorbind singuri. Am luat o gură fierbinte, ceţoasă, de aer şi m-am gândit: „Ei, Art, dacă în aer exista polen de la Copacii-Vrăjitori, deja ţi-ai umplut plămânii cu el şi nimic nu te mai poate salva de Boala Copacilor, aşa că n-are sens să te mai agiţi!”

Apoi, ca orice turist, m-am întors să admir priveliştea. Era un adevărat spectacol. La est şi la vest de noi, stânci sălbatice, sculptate de vânt, se întindeau până departe, desprinzându-se chiar din plaja albă. În spatele nostru, pădurile se ridicau în valuri alb-verzui, iar în faţă o cărare îngustă ducea spre un promontoriu colţuros unde se vedeau rămăşiţele năpădite de buruieni ale unor clădiri.

Acoperişurile acestora se prăbuşiseră de mult, dar pereţii şi hornurile lor încă se mai vedeau printre copaci, o amintire tristă a faptului că Marea Britanie încercase să colonizeze acest pământ.

— Ce e locul acesta? întrebă sora mea.

— Se numeşte New Scunthorpe, spuse Jack tăios. Au locuit oameni aici până când au înflorit Copacii-Vrăjitori. Acum este ascunzătoarea noastră.

L-am urmat în şir indian de-a lungul promontoriului bătut de vânt şi spălat de valuri. Un desiş gros de palmieri blindaţi crescuseră în poarta care dădea spre aşezare, dar când Jack a strigat la ei şi şi-a agitat armele, s-au dezrădăcinat şi s-au dat la o parte. Copacii-Vrăjitori vegheau ca nişte santinele printre clădirile goale, foşnindu-şi frunzele pe măsură ce treceam. Pânze lipicioase, ţesute de plantele carnivore, fluturau ca nişte perdele de dantelă murdare în ferestrele oarbe.

— Sper că nu se aşteaptă să fac curăţenie şi aici, strâmbă Myrtle din nas.

Nu i-am dat nicio atenţie. Eram prea impresionat de ceea ce vedeam în jurul meu. Căci una e să citeşti despre Boala Copacilor şi alta e să te plimbi printre casele acelor bieţi colonişti pe care îi doborâse. Era cu adevărat un loc înspăimântător!

Dar pentru Jack şi prietenii lui era doar o ascunzătoare; un loc unde să-şi dosească proviziile şi prăzile, departe de ochi curioşi. Într-o capelă veche, unde lumina Soarelui intra de sus, printre grinzile sufocate de ferigi, piraţii făcuseră un cuib plin cu lăzi, butoaie şi alte bunuri furate. Se

mişcau printre ele, râzând, iar vocile lor creau ecouri în pereţii acoperiţi de muşchi. Grindle deschise un cufăr cu sticle de rom şi toţi se puseră pe băut cu excepţia mea (eram prea mic, după părerea lor) şi a lui Myrtle (care era împotriva băuturilor tari). Timidă, Ssillissa o luă pe Myrtle de mână şi o duse într-un colţ îndepărtat al camerei să se uite la ceva.

— De-ale fetelor, zise Jack expeditiv, privindu-le cum se îndepărtau. Sora ta are o influenţă negativă asupra Ssillissei.

Mă întrebam ce voia să spună cu asta. Mă întrebam cum descoperise locul ăsta. Mă întrebam – şi nu pentru prima oară – cum ajunsese să facă asta, să navigheze prin eter, atât de tânăr, alături de echipajul lui neomenesc. Dar în următoarele ore nu am avut timp să mai încerc să găsesc răspunsuri la întrebările mele. Am fost prea ocupaţi cu cărucioare şi roabe să cărăm provizii din capelă pe *Sophronia* şi pradă de pe *Sophronia* în templu.

Ziua venusiană, lungă de câteva luni, se apropia de sfârşit, colorând ceaţa în mov şi roz, pe măsură ce Soarele apunea încet spre est. Ne-am întors pe *Sophronia* şi am mâncat, iar Myrtle şi cu mine am spălat vasele – cam în silă eu, dar Myrtle mi-a reamintit cu voce tare: „Curăţenia te apropie de Dumnezeu”. Apoi ne-am alăturat celorlalţi, care aprinseseră un foc de tabără pe iarba de-afară şi stăteau în jurul lui, discutând şi intonând cântece ciudate din alte sfere.

Acum, n-aş vrea să credeţi că, pe tot drumul până pe Venus, nu m-am gândit deloc la tata, doar

fiindcă n-am vorbit prea mult despre durerea de a-l fi pierdut. Dimpotrivă, mă gândeam des la el şi îl visam noaptea aşa cum îl văzusem ultima oară, înfăşurat ca vata de zahăr, în ghearele acelui păianjen uriaş. În visele mele, imaginea păianjenului se suprapunea cu cea a Moliei-Olărese şi cu amintirile mele de când am zăcut în ulcica moliei, nemişcat, de parcă veninul acesteia mă transformase în piatră. Am început să mă gândesc mult la venin şi la armele periculoase ale păianjenilor şi ale altor insecte. Iar pânzele acelea ţesute printre ruinele din New Scunthorpe, în care atârnau mici mumii de insecte, m-au făcut să-i spun lui Myrtle:

— Şi dacă tata nu e mort? am întrebat-o eu. La urma urmei, păianjenii de pe Pământ îşi paralizează prada şi o înfăşoară de vie ca s-o păstreze pentru mai târziu, aşa cum a făcut Molia-Olărească cu noi.

— Vai! spuse Myrtle care nu se gândise în mod sigur la asta. Vrei să spui că e posibil ca bietul nostru tată să mai atârne şi acum în cămara vreunui păianjen, aşteptând să fie mâncat? Oh, ce îngrozitor, Art! (Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe.)

— Dar ăia nu erau păianjeni obişnuiţi, am insistat eu, vorbind destul de tare pentru a mă face auzit peste văicăreala ei. Erau *inteligenţi*. Cel puţin conducătorul lor era. Avea o navă spaţială şi o pălărie, şi vorbea engleza destul de bine. Dacă îl păstrează pe tata pentru alt scop? Poate să fie sclav sau să îl interogheze?

— Art, ai citit prea multe romane ieftine,

declară Myrtle, scoţând o batistă şi suflându-şi nasul. De ce ar vrea să-l interogheze? Nu e nici spion, nici angajat al guvernului. Nu ştie nimic în afară de ihtiomorfi eterici şi vorbeşte cu drag despre asta oricui îl ascultă; nu e nevoie să-l învelească mai întâi în pânză de păianjen.

Jack Havock, care lenevea departe de foc, veni spre noi şi se aşeză lângă mine, gata s-o susţină pe Myrtle. Era o situaţie penibilă, pentru că nu intenţionasem ca el să audă ce am spus. Speram ca el să creadă despre mine că sunt un tip bătăios şi nesăbuit, şi mă durea că mă auzise plângând după tata.

— Ascultă, Art, spuse el blând, ştiu că preferi să-ţi păstrezi speranţele, dar tatăl tău a murit şi trebuie să accepţi asta. Ştiu cum te simţi…

— Ei, prostii! spuse Myrtle, care probabil îl credea foarte prost-crescut că se băga aşa în problemele noastre personale. Cum poţi şti cum ne simţim? Ai fost toată viaţa orfan, cu siguranţă. Pentru noi, durerea e încă proaspătă.

Jack tăcu, uitându-se la foc. Ceilalţi tăcură şi ei, întrebându-se ce va face Jack în continuare. Până la urmă, se ridică, dar în loc să se întoarcă la locul lui, întinse mâna spre mine şi-mi spuse:

— Hai, Art!

— Unde îl duci? Nu voi permite acest lucru, zise Myrtle.

— Poţi să vii şi tu, dacă vrei, spuse Jack, fără să se uite la ea.

I-am luat mâna şi l-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Am pornit, unul lângă altul, spre ţărmul mării, cu Myrtle în spatele nostru.

Piraţii de lângă foc au început să murmure când am plecat, dar apoi domnul Munkulus a dat tonul unui cântec vesel care se pierdu în spatele nostru, pe măsură ce ne îndepărtam de-a lungul promontoriului întunecos, printre ruinele pline de umbre. Marea suspina şi, între flux, când valurile se spărgeau de ţărm, şi reflux, când se retrăgeau din nou, mi se părea că aud bătăile pierdute, uşoare ale inimilor Copacilor – Vrăjitori.

— Vreau să ştiu unde mergem, ceru Myrtle.

Jack nu răspunse, ci ne conduse în interiorul unei case vechi; un loc mic, pătrat, invadat de buruieni, care foşniră şi ne bombăniră pentru că le invadasem domeniul.

— Şi de ce ne-ai adus aici? întrebă Myrtle cu mâinile în şolduri. Frica ei de întuneric şi de insectele venusiene care pândeau în noapte o făcea să vorbească mai tare ca de obicei, de parcă se adresa unui surd.

— Asta a fost casa părinţilor mei, spuse Jack.

Cuvintele lui Jack o reduseră la tăcere. Şi pe mine la fel.

— Primele semne ale bolii au fost ameţeala şi un sentiment plăcut de somnolenţă, începu Jack, uitându-se în jur la pereţii dărâmaţi. Afară, pe străzi, Copacii-Vrăjitori se strânseră laolaltă, în linişte. Era clar că ne ascultau.

— Eram doar un copil, dar îmi amintesc cât de somnoroşi deveniseră cu toţii, aţipind la serviciu şi peste tot. Mai întâi, au crezut că e doar o răceală de vară, dar apoi perioadele de trezie au devenit tot mai scurte. Stăteau ore în şir uitându-se la Soare. Vorbeau tot mai încet şi mai rar,

uneori un singur cuvânt întinzându-se pe durata unei ore, iar o propoziţie se rostea într-o zi. În curând, au încetat să mai vorbească. Pielea lor devenea aspră şi gri. Unul câte unul, se duceau în grădini sau pe câmpii şi în păduri, îşi găseau un loc al lor şi îşi băgau degetele de la picioare în pământ, fără să se mai mişte niciodată.

Myrtle comentă moale:

— Dar tu n-ai cum să-ţi *aminteşti* toate astea. Nu se poate *să fi fost* aici. Nimeni n-a supravieţuit Bolii Copacilor!

— Toată lumea a supravieţuit, spuse Jack. Doar că, odată instalată boala, nu mai erau ei înşişi. Cu excepţia unui singur băiat. Când au sosit echipele de salvare în costumele lor de protecţie, cu ochelari şi măşti filtrante, n-au găsit decât un băiat. Au ţinut secret asta, bineînţeles. Au crezut că polenul Copacilor – Vrăjitori îl afectase în alt mod, mai subtil. Sau că era purtător al infecţiei. L-au ţinut în carantină undeva pe Lună, iar după câteva luni, l-au dus la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor, în Russell Square, Londra.

— Şi acel băiat ai fost tu? am întrebat eu.

— Păi, care ar fi fostul rostul poveştii dacă era altcineva? se răsti

Myrtle. Pe bune, Art, încearcă să îi pasul.

Suspină şi-l privi lung pe Jack cu o expresie sentimentală pe faţă.

— Bietul de tine! Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine aici, să-ţi vezi părinţii morţi…

— Nu morţi, spuse Jack. Vino să vezi.

O dungă de lumină de culoarea lămâii se

întindea la orizont, deasupra mării. Ne strălucea pe feţe, pe măsură ce mergeam de-a lungul promontoriului. În afara caselor dărăpănate, Copacii-Vrăjitori stăteau în grupuri mai mari sau mai mici, întotdeauna câte doi sau trei la un loc. Inimile lor vegetale pulsau încet şi ritmic. Urcarăm pe un povârniş, spre un deal nu prea înalt.

— Fratele meu Syd a fost primul din familia noastră care s-a transformat. Îmi amintesc bine cum l-am adus aici, mama, tata şi cu mine, când venise vremea să se înrădăcineze. Fuseseră revolte în alte aşezări, în care oamenii înfricoşaţi ardeau şi tăiau noii copaci, dar noi

1 A A

n-am vrut asta pentru Syd. Începuse şi mama să se transforme. Îmi amintesc cum îi simţeam mâna într-a mea, tare şi aspră, dar caldă, ca scoarţa de copac. Şi ne-a luat o groază de timp să ajungem aici, pentru că se tot oprea şi stătea într-un loc. „Mami, mami”, o strigam – n-aveam decât vreo patru ani – dar ea deja se îndepărta de noi, gândindu-şi gândurile de copac. În săptămâna următoare a venit şi ea aici şi a rămas, iar în următoarea a fost rândul tatălui meu. Şi apoi am rămas singur. Era suficientă mâncare, căci eram în mijlocul verii, iar în anul acela a fost o abundenţă de legume şi de fructe în grădini şi în coşuri. Am avut grijă de mine cât de bine am putut, stând aici majoritatea timpului, aşteptând să mă transform şi eu. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Am mai făcut câţiva paşi până în vârful

dealului. Marea se întindea sub noi, strălucind ca bronzul în apusul acela ciudat şi domol. Acolo, în vârful dealului, printre pietre roase de vreme şi iarbă albastră moale, stăteau mama, tata şi fratele lui Jack, de parcă ne-ar fi aşteptat, iar coroanele lor înfrunzite aruncau pete de umbră pe feţele noastre. Erau nişte copaci superbi, cu scoarţă argintie şi frunze de un verde-pal, care păreau aproape albe când foşnea vântul prin ele.

— M-am gândit la locul ăsta tot timpul cât am fost ţinut prizonier în Russell Square. Am venit aici imediat ce am avut *Sophronia*. Atunci am descoperit că e un loc perfect să ne ascundem pentru reparaţii şi alte treburi.

— Hai, vino, îmi spuse Myrtle, urmându-l pe Jack într-o vâlcea frumoasă între cei trei copaci.

Inima ei fusese mişcată de imaginea pe care ne-o descrisese el, cu acel băieţel singuratic în oraşul abandonat, şi acum voia un final fericit. Spuse (dar destul de dulce):

— Sunt sigură că nu ai fost *chiar* prizonier. Sper că domnii de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor te-au tratat cu blândeţe, nu?

— A naibii blândeţe, spuse Jack zeflemitor.

Câteva clipe, rămase gânditor. Apoi se aşeză, sprijinindu-se de o stâncă şi ne făcu semn şi nouă să stăm jos. Şi acolo, în amurgul Luceafărului de Dimineaţă, lângă copacii care-i fuseseră mamă, tată şi frate, ne spuse povestea lui.

O SCURTĂ DIGRESIUNE, PE PARCURSUL CĂREIA AFLĂM ANUMITE LUCRURI PRIVIND COPILĂRIA ŞI AVENTURILE LUI JACK HAVOCK

Imaginaţi-vă Londra. Imaginaţi-vă capitala Marii Britanii; Inima imperiului; cel mai întins şi mai măreţ oraş din toate lumile Soarelui. Imaginaţi-vă turnurile de lansare ale navelor spaţiale înălţându-se deasupra acoperişurilor din Shoreditch şi Wapping ca o pădure imensă, sau catargele vapoarelor pe Tamisa, iar în est, clădirea noului ascensor spaţial al domnului Brunei, strălucind în lumina Soarelui. Imaginaţi-vă Parlamentul, palatele şi vilele, freamătul nesfârşit de pe străzile aglomerate. Şi acum imaginaţi-vă un băieţel, crescând în inima unui asemenea oraş, dar ascuns, închis, care nu ştie nimic despre lumea de dincolo de clădirea întunecată şi goală în care locuieşte, nimic despre lumea de afară, cu excepţia unei grădini sinistre, împrejmuită de ziduri înalte, unde avea voie din când în când să se joace.

Institutul (cum a învăţat că se numeşte locul acela), mirosea a ceară de lustruit, aldehidă formică şi săpun carbonic. La subsol se afla o bucătărie de unde veneau mâncăruri grele, la intervale regulate, împreună cu un miros de varză fiartă. Femeile care lucrau la bucătărie păreau vesele; uneori Jack putea să-şi lipească urechea de uşă şi să le audă vocile, râsetele lor înăbuşite. Dar ele nu aveau voie să vorbească cu el şi nici să iasă din bucătărie pe holurile înfricoşătoare.

Erau foarte mulţi savanţi la Institut şi o grămadă de servitori mecanici, dar maşinăriile nu vorbeau, iar savanţii discutau numai între ei.

Mai erau şi alţi prizonieri. Alţi copii? Jack nu ştia sigur. Nu erau oameni. Îi vedea uneori

plimbându-se prin grădină sau trecând pe coridoare în grija unor doctori sau profesori ursuzi, îmbrăcaţi în negru. Două fiinţe ca nişte anemone-de-mare mergătoare, specimene din ultima expediţie a domnului Abednego Steam pe oceanul Lunii lui Jupiter, Ganimede. Un crab gigant, cunoscut sub numele de Nipper, care fusese adoptat în aceeaşi expediţie şi care acum avea rolul de omul bun la toate[11] în Institut. Pe Nipper, un monstru simplu şi inofensiv, îl auzeai mereu mormăind în legea lui când mătura răbdător scările sau coridoarele nesfârşite ori când lustruia gratiile. Lui Jack îi plăcea Nipper. Era mereu prietenos şi, câteodată, întorcându-se din lumea de afară unde avusese un comision de făcut, obişnuia să-i aducă o plăcintă lui Jack, ascunsă în vreun cotlon al cochiliei sale. Plăcintele ajungeau să aibă un gust vag de peşte, dar, cu toate astea, Jack era încântat de ele şi încântat de prietenia lui Nipper.

Nu avea la fel de multă încredere într-un alt monstru, şopârla slabă şi albastră, cu ţepi în loc de păr, care îi zâmbea uneori cu un zâmbet atât de plin de dinţi ascuţiţi, încât Jack credea că vrea să-l mănânce. Era mereu neliniştit când ştia că trebuie să treacă pe lângă camera şopârlei, numărul şaptezeci şi şase, în aripa de est. O auzise odată plângând şi se temea că plânge de foame şi că ar putea să sară să-l înfulece dacă-l aude trecând pe acolo.

Jack avea camera lui, sus sub acoperiş, cu o

11 Note: _ Sau mai bine zis crabul bun la toate.

fereastră cu vedere spre curte. Un pat de fier şi o chiuvetă. Haine aspre, închise la culoare, atârnând într-un dulap. Mai era şi un dulap plin cu jucării: cuburi şi mingi colorate, soldăţei de plumb, nave spaţiale de jucărie, un iepure de lână pe care Jack îl iubea şi-l strângea pe ascuns în braţe în fiecare seară când se culca.

De când se ştia, fiecare zi începea cu lecţii. Studia istorie, engleză şi religie. Şi matematică, la care era priceput. Apoi era prânzul, mereu la fel: pâine maro şi supă gri. Apoi o plimbare în grădină. Apoi iar alte lecţii, numai că uneori doctorii îl duceau într-una din camerele imense de la parter, unde lumina pătrundea slab prin jaluzelele de culoarea ceaiului. Era un amfiteatru şi feţe bătrâne şi aspre îl fixau cu privirea din şirurile abrupte de bănci cu scaune de mahon, pe măsură ce domnii de la Institut îl măsurau, îi puneau întrebări şi-l obligau să joace mici jocuri ciudate cu mingi şi numere. Apoi şuşoteau toţi între ei, notând ceva în cărţile lor mari şi negre.

— Tot nici un semn de infecţie… spunea doctorul Allarydce dezamăgit.

— Pare un copil normal şi sănătos, completa profesorul Snead acru.

— *Este* un copil normal şi sănătos, Snead, zicea doctorul Piarmigan printre dinţi. Când aveţi de gând să recunoaşteţi şi să-l lăsaţi să plece de aici?

Apoi ceilalţi dădeau din cap şi vociferau:

— Prea riscant, Piarmigan, nu poţi fi sigur, mai trebuie strânse probe.

Şi-şi strângeau hârtiile şi penarele, lăsându-l

pe palidul şi agitatul tânăr doctor Piarmigan să-l ducă pe Jack înapoi în camera lui pe scările spiralate.

Doctorul Piarmigan era diferit de ceilalţi. Era mai bun. Mai înclinat să-l privească pe Jack ca pe o fiinţă, şi nu ca pe un lucru. O dată sau de două ori, timid, doctorul Piarmigan îi adusese lui Jack un cadou – o jucărie de la vreun magazin de pe străzile invizibile din spatele zidurilor înalte ale Institutului – şi o carte numită *Poveşti marinăreşti pentru băieţi* pe care Jack a citit-o şi recitit-o, sorbind poveştile cu piraţi, corsari şi locuri unde cerul era albastru, şi nu fumuriu.

La Piarmigan s-a dus Jack, bineînţeles, când a mai crescut şi a început să se întrebe: „De ce sunt aici?”

— Ce este locul acesta, doctore Piarmigan? l-a întrebat el într-o zi ploioasă de miercuri a lunii noiembrie.

— Acesta este Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor, spuse tânărul. Aici studiem specimene anormale extraterestre.

Jack s-a uitat la mâinile lui. Ştia că are pielea puţin mai închisă la culoare decât albiciosul doctor Piarmigan şi ceilalţi domni care îl studiau, dar în rest arăta aproape ca ei. Şi atunci a spus:

— Sunt şi eu un speciment din ăsta?

— Sigur că nu, Jack! Eşti la fel de om ca şi mine. Doar că…

— Doar că ce?

Tânărul palid arăta ciudat. Mărul lui Adam îi cobora, ascunzându-se sub gulerul scrobit şi înalt pentru ca mai apoi să sară înapoi la locul lui. Îl

duse pe Jack într-o galerie plină de oase de fosile de ihtiomorfi, pustie, cu excepţia lui Nipper care mătura răbdător într-un colţ îndepărtat, şi acolo i-a spus repede ce soartă avusese părinţii lui.

— Tu ai fost imun la Boala Copacilor, Jack, i-a şoptit el. Nu ştim de ce. Bănuiesc că ai avut noroc, genul de noroc care le permite unor oameni să iasă vii din case unde variola şi difteria au omorât toate celelalte suflete. Dar colegii mei nu sunt de aceeaşi părere. Pe cuvântul meu că doctorul Allardyce aproape că se aşteaptă să faci frunze şi crengi când împlineşti doisprezece ani!

Bineînţeles că Jack voia să afle mai multe; cum îi chema pe părinţii lui, ce căutau pe Venus, totul. Dar doctorul Piarmigan nu a vrut să-i spună nimic.

— Nu pot, Jack, i-a explicat el. Cariera mea se află într-un moment decisiv. Guvernul a hotărât în sfârşit să mă lase să fac o expediţie pe Saturn. Nava spaţială a Maiestăţii Sale, *Enea*, este pusă la punct la Farpoo. O să mă număr printre primii Filozofi Naturali care vor explora acea planetă singuratică, unde cred că minunăţii de mare însemnătate aşteaptă să fie descoperite. Dacă aş provoca neplăceri Institutului acum, alţii ar putea să-mi ia locul. Îmi pare sincer rău, Jack.

Şi cu asta basta, a crezut Jack. Dar chiar în dimineaţa următoare a găsit o cheie pe podeaua din dormitor, chiar sub uşă. A ghicit imediat cine a lăsat-o acolo şi ce cameră va deschide. În noaptea aceea nu s-a culcat, spunând rugăciuni de mulţumire pentru bunătatea doctorului Piarmigan şi aşteptând cu nerăbdare ca zgomotele din

clădire să se transforme în tăcere.

În sfârşit, când nu s-au mai auzit paşi sau voci, când chiar urletele şi pălăvrăgeala animalelor din aripa de est au început să scadă în intensitate, Jack a luat-o la fugă pe scări. Nu era nimeni în jur, doar bătrânul paznic de noapte, Slapestone, cocoţat în ungherul lui tihnit, citind un ziar sportiv. Jack s-a strecurat pe lângă el ca o umbră şi a ajuns la camera în care se afla arhiva.

Erau o grămada de dosare acolo, dar erau toate aranjate frumos, în ordine alfabetică, aşa că lui Jack nu i-a luat mult timp să-l găsească pe cel numit *Specimen 1072*: *Jonathan Havock*. L-a scos de pe raft şi l-a deschis. Şi acolo a văzut pentru prima dată numele şi chipurile părinţilor să-i: Josiah Havock (1809 – 1839), chirurg în Marina Regală, şi soţia sa, Maria (1805 – 1839), sclavă eliberată din Insulele Windward.

A ţinut capătul pâlpâitor de lumânare şi a întors paginile în linişte, citind scrisul de mână ordonat. Tatăl său, află, fusese băiatul cel mai mic al unei vechi şi respectabile familii de scoţieni, familia Havock din Stirlingshire. Dar au fost revoltaţi când Josiah a adus acasă o soţie de culoare şi pe copilaşul lor, şi l-au dezmoştenit. Neînfricaţi, Josiah şi Maria au răspuns chemării de a merge să locuiască într-una din coloniile noi de pe planeta Venus. Josiah era chirurg şi soţia lui doctoriţă (se cunoscuseră, explica o notă de subsol, când îngrijeau marinari bolnavi de febră galbenă în Indiile de Vest). Colonişti aveau o nevoie disperată de medici ca să-i mai intereseze dacă doamna Havock era neagră, roşie sau verde;

soţii de culorile acelea erau un lucru destul de des întâlnit în coloniile din afară. În scurt timp, cuplul s-a stabilit într-o căsuţă frumoasă în spatele spitalului din New Scunthorpe, pe Venus, şi acolo, pe data de 12 decembrie 1838, s-a născut al doilea fiu al lor, Jonathan.

Jack s-a uitat îndelung la fotografiile lor şi amintirile încurcate şi neclare au început să prindă contur. Şi-a adus aminte şi de copaci chiar; de membrii detaşamentelor de salvare, îmbrăcaţi în costume de cauciuc, şi de oamenii care l-au adus la acest Institut rece.

Era o fotografie cu familia lui; cu ceea ce s-a întâmplat cu ei. Jack s-a uitat mult timp la ea amintindu-şi muntele, susurul mării şi cum a aşteptat el transformarea care nu a mai avut loc.

Toţi cei aflaţi pe Venus în primăvara aceea au fost răpuşi de boală, scria în dosar. Chiar şi cei care au plecat la scurt timp după izbucnirea epidemiei s-au îmbolnăvit şi s-au transformat în copaci, în cabinele şi saloanele navelor de salvare. Din douăzeci de mii de locuitori, numai Jonathan Havock a fost cruţat.

De ce? De ce nu l-a transformat şi pe el polenul care a infestat pe toată lumea? Care era secretul imunităţii lui? Sau poate că Boala Copacilor s-a manifestat altfel la el; oare l-a transformat în ceva nu foarte uman? Asta se chinuiseră savanţii de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor să afle în toţi aceşti ani. Dar cel puţin, din ce înţelegea Jack, după ce citise pagină cu pagină notiţele lor, nu găsiseră încă nici un răspuns.

A încercat să-l întrebe pe domnul Piarmigan despre asta a doua zi şi în ziua care a urmat; dar domnul Piarmigan a devenit brusc aproape la fel de rece şi necomunicativ ca şi ceilalţi domni.

Jack a păstrat cheia şi de atunci a început să se furişeze des în camera arhivei când ceilalţi angajaţi ai Institutului dormeau. În primele vizite, s-a mulţumit să citească şi să recitească propriul dosar, mai ales părţile despre părinţii lui. Dar asta nu făcea decât să-i umple capul cu din ce în ce mai multe întrebări la care nu avea răspuns. Săturându-se, în sfârşit, a început să cerceteze şi celelalte dosare aliniate pe rafturi. A început să afle numele altor ocupanţi ai Institutului, ale creaturilor ciudate pe care le văzuse uneori pe coridoare sau în grădini. Până atunci, cu excepţia lui Nipper cel prietenos, toţi păreau înfricoşători; ca nişte spiriduşi sau creaturi din coşmaruri. Odată ce le-a aflat numele şi câte puţin din povestea fiecăruia, Jack a început să se gândească la ei mai cu drag.

Despre specimenele 1010 a şi 1010 b, gemenii care arătau ca nişte imense anemone-de-mare mergătoare, se credea că sunt fiinţe inteligente care comunică una cu cealaltă prin puterea gândului. Specimenul 1026, şopârla albastră, a ieşit dintr-un ou îngheţat într-o mină de pe o cometă mult în adâncimile de dincolo de Jupiter. A fost botezată Millicent, după sora doctorului Allardy, dar cea mai apropiată variantă a acelui nume pe care gura ei de şopârlă putea s-o rostească era Ssillissa şi, după vreo douăzeci de pagini, arhivarii au început să o numească aşa.

Avea, sugera o notă ciudată, o aptitudine pentru alchimie care trebuia studiată. Dacă toţi reprezentanţii rasei sale necunoscute puteau calcula la fel de repede cursele prin spaţiu şi stăpâni regulile fundamentale pentru producerea combustibilului spaţial, atunci ar putea reprezenta un pericol pentru imperiu…

Cu puţin înainte ca Jack să împlinească doisprezece ani, se produseră schimbări la Institut. Doctorul Piarmigan a plecat pe Io, unde trebuia să urce la bordul navei spaţiale *Erica* şi să-şi înceapă călătoria istorică spre Saturn. Şi cam tot atunci bătrânul doctor Allerdyce s-a pensionat şi a fost numit un nou director în locul lui; un om din afară, cu pile la guvern. Se numea Sir Launcelot Sprigg şi era un tinerel roşcat, dolofan şi pistruiat, cu ochii înguşti şi reci. Când ceilalţi domni i l-au arătat pe Jack şi i-au explicat cum şi de ce fusese adus la Institut, doctorul Sprigg şi-a îngustat şi mai mult ochii şi a spus:

— E aici de şapte ani, nu? Şapte ani de mâncare îndesată în acest negru sălbatic pe cheltuiala contribuabililor, şi, mă rog, cu ce scop? Cu ce rezultat? Spuneţi! Spuneţi!

— L-am supus la foarte multe teste, Sir Launcelot, spuse profesorul Snead cu un glas tremurat.

— Toate rezultatele se află îndosariate, Sir Launcelot, completă şi profesorul Footlinge agitat. Pare să fie un băiat perfect normal.

— La naiba cu testele! a fornăit noul director. La naiba cu dosarele! Cât despre problema dacă e om sau nu, asta o să o stabilesc eu. Tot aşa

umblaţi fără rost şi cu şopârla albastră; aduceţi alchimişti aici să stea de vorbă cu ea, îi tot îndepliniţi pretenţiile sălbatice şi incredibile ca şi când o brută subumană ca ea ar putea vreodată să înţeleagă marile descoperiri ale lui Sir Isaac. Ei bine, gata! Vremurile noi, domnilor, cer metode noi. Metode care să aducă rezultate!

Asistentul fotografului a declanşat o pudră fotografică, umplând amfiteatrul de un fum albastru urât mirositor care i-a făcut pe toţi să strănute. Sir Launcelot şi-a suflat nasul într-o batistă mare şi colorată, după care a spus:

— Foarte bine, domnilor. Asta-i tot ce putem afla privindu-l *din afară*. Aduceţi băiatul mâine la… (a consultat o listă)… unsprezece dimineaţa. Îl introduc după Specimenul 1029. O zi bună tuturor.

Oare ce însemna asta? Nimic bun; de asta Jack era sigur. Savanţii bătrâni se uitau unii la alţii şi la Jack, dădeau din cap şi vorbeau în şoaptă. Doctorul Snead a spus:

— Bietul copil!

Dar nici unul dintre ei nu i se adresa direct lui Jack, de teamă să nu afle Sir Launcelot şi să-i concedieze. Erau toţi destul de in vârstă, majoritatea lucrând la Institut de când se ştiau. Ar fi fost la fel de pierduţi şi de neajutoraţi ca şi Jack dacă ar fi trebuit să încerce să-şi câştige existenţa în afara zidurilor lui.

În noaptea aceea, Jack stătea întins în pat, fără să doarmă, privind Luna printre gratiile ferestrei mici, încercând să desluşească mările şi oraşele despre care ştia că se află pe suprafaţa ei.

Tocmai zărise o goeletă decolând din Port George, când a auzit o bătaie în uşă. S-a ridicat în pat, surprins. Bătaia s-a auzit din nou.

Deschise uşa şi Nipper intră în cameră.

— Vai, Jack! spuse crabul, cu tentaculele cu ochi tremurându-i de nelinişte. Trebuie să pleci! Toţi trebuie să plecaţi, absolut toţi, la noapte!

— De ce, Nipper? Ce s-a întâmplat? întrebă copilul fugind înspre crustaceul prietenos şi mângâindu-i carapacea.

— Am auzit ce are de gând! şopti Nipper. I-am auzit vorbind, prin uşă. I-am văzut pregătindu-se în amfiteatru. Vai, Doamne! Vai, ajutor!

— Dar care e problema? Ce-o să se întâmple?

— Cel nou – Sir Launcelot – are de gând să te taie şi să se uite la tine pe dinăuntru! Disecţie, aşa o numeşte. Singura cale sigură de a şti, spune el. Şi nu doar pe tine, Jack. Şi pe Ssillissa şi pe anemone! Vai, Doamne! Vai, ajutor!

— N-ar îndrăzni! ţipă Jack.

— Ba da, Jack! O să îndrăznească! Dacă nu plecăm la noapte! O să te ajut, dragă Jack. Sprigg ăla nu mă poate suferi. Cât crezi că mă mai ţine până mă aruncă în stradă sau mă disecă şi pe mine ca pe voi? O să fugim, Jack – ne ducem la circ sau poate o luăm spre câmpurile aurii ale Americii, sau pe terenurile sărate din Spoo…

A băgat gheara în cochilie şi a scos un inel mare de fier zăngănind de chei.

— Le-am luat din dulapul lui Slapestone. Cum am făcut şi cu cheia pe care ţi-am dat-o.

— Tu mi-ai dat cheia de la camera arhivei? strigă Jack uimit şi în acelaşi timp dezamăgit.

Pentru că el crezuse mereu că doctorul Piarmigan a fost cel care l-a ajutat să-şi descopere trecutul.

Nipper şi-a înclinat tentaculele cu ochi, care era felul lui de a părea ruşinat.

— Te-am auzit întrebându-l pe doctorul Piarmigan despre asta în sala cu oase atunci, recunoscu el. Ştiam că n-o să capeţi nici un răspuns de la el. Se temea prea tare pentru funcţia şi pentru locul său în expediţie. Aşa că am luat eu o cheie pentru tine. Slapestone are chei de rezervă şi e de obicei prea beat să observe dacă lipseşte vreuna. Ca şi în seara asta; i-am lăsat o sticlă de gin în spatele biroului, aşa că n-o să ne oprească să plecăm. O să fie înspăimântător, Jack, acolo în lumea largă singur-singurel. Dar atât timp cât te am pe tine…

Jack a mângâiat carapacea ţepoasă a crabului uriaş. Îi era frică, dar faptul că-l avea pe Nipper în grijă îl făcea să se simtă cumva mai curajos.

— O să ne fie bine, Nipper, promise el.

Luând cheile, se grăbi spre camerele unde locuiau Ssillissa şi anemonele, şi le descuie. Anemonele nu vorbeau engleza, doar gângureau şi ciripeau la el când le explica tot ce avea să se întâmple, dar coroanele de tentacule se făcuseră albastre şi roşii, iar Jack era sigur că măcar gândurile i le înţeleseseră dacă nu şi vorbele. Cât despre Ssillissa, a înţeles imediat situaţia disperată în care se aflau şi a părut pentru o clipă împietrită de spaimă; se încolăci ca o minge ca şi cum ar fi vrut să se afle în oul din care ieşise. Apoi a părut că-şi vine în fire. I-a zâmbit lui Jack, dar de

data asta rânjetul ei ascuţit nu l-a mai umplut de teamă, ci i-a dat putere pentru că ştia că îi este prietenă şi aliată.

S-au strecurat toţi cinci pe hol, la parter, unde Slapestone sforăia în spatele biroului, iar resturile de băutură de pe fundul sticlei de gin străluceau vag în lumina lămpii. Dar Jack nu era încă pregătit să plece.

— Aşteptaţi aici, le şopti el camarazilor săi, şi, împreună cu Nipper, alergă drept la camera pe care o vizitase atât de des: camera arhivei. Îşi îndesă în buzunarele paltonului conţinutul dosarului, pozele cu părinţii săi şi jurnalul tatălui lui. Apoi luă şi dosarele Ssillissei şi ale anemonelor, fiind convins că se vor bucura, ca şi el, să-şi afle originile.

Se afla la jumătatea drumului spre hol când îi veni un alt gând. El, Ssillissa şi anemonele erau singurele fiinţe *conştiente* din Institut, dar ce se va întâmpla cu toţi cei care nu sunt conştienţi sau cel puţin nu în vreun fel pe care Institutul să-l recunoască? Aripa de est era plină de animale şi păsări extraterestre trimise de naturalişti din lumile noi ale spaţiului. Putea el să lase toate creaturile acelea să fie disecate de Sir Launcelot Sprigg?

Nu putea să facă asta, bineînţeles.

— Poţi să fii fioros? l-a întrebat pe Nipper.

— Nu prea pot, Jack. Nu-mi stă în fire. Dar poate aş putea să mă prefac…

Alergară în aripa de est. Nu aveau cheie la partea aceea de clădire, dar Jack sparse încuietoarea şi forţă uşa ca s-o deschidă. Era un

paznic de serviciu acolo, un bărbat ca Slapestone numai că nu dormea şi nu era nici beat. Dar nu avea importanţă. Nipper, mârâind grav, se îndreptă înspre bărbat izbindu-şi cleştii unii de alţii. Nu putea să se abţină să nu râdă un pic de propriul rol, dar în ochii paznicului înspăimântat asta îl făcu să pară şi mai periculos.

— Doamne, ai milă! ţipă bietul de el lipindu-se perete. A luat-o razna! Potoleşte-l!

— Fă ce-ţi spun şi n-o să-l las să-ţi facă rău, promise Jack.

Apoi s-a folosit de fular să-i pună omului căluş şi de bretele ca să-l lege de un scaun.

— Am fost îndeajuns de fioros? îl întrebă Nipper pe Jack care pescuise o legătură de chei din buzunarul paznicului.

— Mai fioros ca niciodată, Nip!

Au alergat prin fiecare cameră din aripa de est descuind cuştile înalte pe care le-au găsit acolo, dând jos acvariile de sticlă. Coridoarele întunecate s-au umplut de nechezături, guiţături, de orăcăieli, ciripituri şi urlete. Polipozi orbi şi insecte fusiforme, şerpi cu blană şi gândaci mari cât nişte birouri se îmbulzeau panicaţi din celulele lor şi fugeau care încotro. Un Ciulin-Carnivor nerecunoscător a sărit la Jack şi poate că l-ar fi mâncat dacă nu ar fi fost Nipper să mârâie şi să-şi agite cleştii ca să-l îndepărteze. Când ultima cuşcă a fost deschisă şi aripa de est răsuna ca o poiană din junglă de urletele captivilor eliberaţi, crabul uriaş l-a apucat pe Jack de mânecă şi l-a tras înapoi înspre holul de la intrare, amintindu-i de prietenii care îl aşteptau.

Aşteptau în linişte; Slapestone încă dormea, iar o bulă de salivă îi strălucea între buzele întredeschise. Meduze-Zburătoare şi Lilieci-Umbrele de pe Marte dădeau din aripi peste tot, umplând holul de umbre înfricoşătoare. Jack alergă la uşa dinspre stradă, răsuci cheia în yală, apăsă pe mâner şi privi pentru prima dată afară, în lumea de dincolo de zidurile Institutului.

Văzu garduri de fier ce înconjurau o grădină în paragină; lumina felinarelor strălucind pe trotuarele ude. Treptele duceau direct în stradă. Era gata s-o ia în jos când a auzit un tropăit care devenea din ce în ce mai puternic şi, de după colţ, apăru o trăsură de un negru-lucios, trasă de doi cai albi. Jack stătea împietrit în prag privind, cu camarazii adunaţi în spatele lui. Un Gândac-Belzebut trecu zumzăind pe lângă el şi zbură în lumina celui mai apropiat felinar. Trăsura se opri lângă trotuar, iar potcoavele cailor scoaseră scântei din pietrele drumului. Sir Launcelot sări din ea, purtând haine de seară şi o pelerină lungă, neagră care se învolbura în jurul lui pe măsură ce urca scările. Rotea un baston într-o mână, iar în cealaltă avea ceva negru şi rotund, pe care îl scutură cu violenţă înspre Jack. Jack şi ceilalţi săriră înapoi pe măsură ce chestia neagră se transformă într-un joben pe care Sir Launcelot şi-l puse pe cap.

— Ce vrea să-nsemne toată nebunia asta? strigă el. Am fost scos din loja mea de la Operă chiar în mijlocul ariei doamnei Paradiso de ştirea unor tulburări şi acum vin şi găsesc... Unde-i Slapestone?

O altă trăsură veni în grabă pe stradă şi, oprind în spatele celei a lui Sir Launcelot, scoase la iveală un detaşament de poliţişti dotaţi cu bastoane. Jack se uită în sus şi văzu că tot cerul de deasupra Institutului roia de forme extraterestre: Muşte-Elicoidale şi Zmei-Mici, Molii-Regale şi Ţipari-Hrăpăreţi. Un banc de ihtiomorfi zburau de colo-colo.

Faţa rotundă a lui Sir Launcelot se înnegri de furie şi urcă cu greutate scările, agitându-şi bastonul. Ssillissa mârâi la el, dar Sir Launcelot o ignoră; era obişnuit să aibă de-a face cu brute extraterestre şi credea că lucrul cel mai potrivit este să arăţi că nu ţi-e frică. Ajunse sus şi îl apucă pe Jack de guler, ridicând bastonul cu mâner de argint gata să-i dea o lovitură care l-ar fi ucis cu siguranţă dacă nu îi venea Ssillissa în ajutor.

Încă de când ieşise din ou, Ssillissa fusese obligată să poarte o rochie albastră de lână, simplă, lungă până-n podea. Din cauza asta, Jack nu ştiuse niciodată că avea coadă. De fapt, avea o coadă lungă, musculoasă şi neamaipomenit de utilă, cu o terminaţie osoasă mult mai mare decât mânerul de argint al bastonului lui Sir Launcelot.

Chiar când directorul furios se pregătea să lovească, a făcut-o ea, întorcându-se pe jumătate, rochia rupându-i-se cu zgomot în timp ce coada biciuia în jur. Terminaţia osoasă trânti pe jos jobenul lui Sir Launcelot şi îl pocni în vârful capului. Acesta scoase un geamăt şi căzu pe spate, rostogolindu-se pe scări.

— Hei! Opreşte-te! ţipară poliţiştii fluturându-şi bastoanele şi venind în ajutorul lui

Sir Launcelot. Încetează!

A

Eşti arestată! Se auzeau fluiere. Începuse să se adune mulţimea, se aprindeau luminile la geamurile şi uşile de pe partea cealaltă a pieţei, iar vecinii Institutului Regal se uitau să vadă motivul hărmălaiei neobişnuite.

Şi tocmai când poliţiştii începeau să se apropie şi Jack o ruga pe Ssillissa să nu-şi folosească fioroasa coadă şi asupra lor, de teamă să nu înrăutăţească lucrurile, cu un răcnet şi un sunet ca de trompetă, o monstruozitate dungată, cu colţi şi patru capete de pe la periferia planetei Marte ieşi în goană pe uşa din faţă, doborând cele două anemone şi aproape zdrobindu-l pe Jack de scări, împrăştiind poliţişti în strângă şi-n dreapta. O luă în jos pe scări căutând pradă, biciuind în jur cu penele, zgâriind pavajul cu ghearele ca nişte lame de coasă, iar Jack auzi cum panica se răspândea în piaţă după ce londonezii vedeau ciudata creatură.

Se întoarse la Ssillissa, o luă de mână, îl strigă pe Nipper, se gândi intens spre Gemenii cu Tentacule (cum se hotărâse să le spună) pentru ca aceştia să-l urmeze. O luară la fugă pe scări, călcând peste Sir Launcelot care zăcea inconştient pe pavaj. Bestia marţiană mugea sfidător la poliţiştii care găsiseră o plasă pe undeva şi încercau s-o prindă. Nici unul dintre ei nu i-a observat pe Jack şi pe ceilalţi trecând strada şi fugind spre colţul îndepărtat al pieţei. De acolo, Jack se uită pentru ultima dată la clădirea înaltă, neagră ca funinginea, care fusese casa lui.

— Şi apoi ce-ai făcut? întrebă Myrtle cu sufletul la gură. Aveai un plan de bătaie?

— Nu aveam.

Jack se uită la mare şi se încruntă amintindu-şi.

— Habar n-aveam ce să fac. Dar trebuia să

mz *prefac* că aveam pentru că toţi ceilalţi se aşteptau să-i conduc. Am alergat pe la periferii şi pe drumuri puţin circulate, şi cumva am reuşit s-o luăm spre est şi am ajuns la marele post spaţial Wapping. Străzile şi tavernele erau pline de marinari din alte lumi, aşa că Ssil, Nipper şi Gemenii cu Tentacule nu ieşeau prea mult în evidenţă. Am găsit un hangar vechi în care să-i ascundem, iar Nipper şi cu mine am pornit în căutarea unei nave printre cele acostate la dane. Bineînţeles că nu aveam bani; nici un bănuţ care să fie al meu. În taverne şi vămi se discuta numai despre evenimentele îngrozitoare din noaptea precedentă: Sir Launcelot Sprigg în comă, faună extraterestră vânată în toată capitala, o pereche de Şopârle Ioniene care îşi făcuseră cuib în vârful Catedralei St Paul. Am înţeles atunci cât de mare era buclucul în care intrasem. Mă întrebam dacă nu era mai bine să mă duc la râu şi să pun capăt existenţei mele nefericite o dată pentru totdeauna…

— Dar n-ai făcut asta, nu-i aşa?

Jack se uită istovit la mine.

— Normal că nu, Art. Doar sunt aici, nu?

— Ah, da, am spus eu.

Şi astfel Jack ne-a povestit cum el şi Nipper au mers să cerceteze portul, căutând o navă la bordul căreia el şi ceilalţi fugari ar fi putut să se ascundă. În nici un caz la bordul unui avion mare şi elegant transoceanic – eteronauţii lor îmbrăcaţi în alb erau prea ageri, cablurile ancorei şi punţile inferioare prea curate şi prea în ordine. Nici la bordul navelor militare cu tunuri şi soldaţi de

infanterie marină. Nici în cele miniere îndreptate spre locuri nu foarte plăcute. Mai departe, au trecut prin depozitul labirintic de la Wapping, pe lângă munţi de cărbune şi antracit, şi alei joase acoperite de praf de cărbune, unde aerul era încărcat de mirosuri necunoscute şi de înjurăturile colorate ale oamenilor de pe şantier şi ale negustorilor ambulanţi şi în sfârşit şi mai jos până la cartierul de cocioabe din Rotherhithe, unde duhoarea râului umplea aerul ceţos, iar punţile spaţiale începeau să dea prioritate şantierelor navale şi danelor cu nave marine. Şi acolo, părăsit pe un doc pietruit, au văzut bricul *Sophronia*, cu ţevile de eşapament şi coşurile strălucind în lumina difuză a Soarelui.

Băiatul şi crabul lui l-au înconjurat, privindu-i catargele fusiforme şi cleştii spaţiali prinşi de învelişul de lemn. Nu părea să fie cineva pe acolo. Dar când Jack a urcat şi a încercat un tambuchi de lângă unul din coşurile de evacuare, o fereastră de la pupa s-a deschis brusc şi o pereche de feţe posomorâte neomeneşti s-au holbat la el.

— Valea şi duceţi-vă la naiba! ţipă unul.

— Încercaţi să faceţi blatul? întrebă celălalt, mai amabil, ghicind imediat intenţia lui Jack, încât acesta s-a întrebat pentru o clipă dacă ionianul grăsun putea să citească gândurile la fel ca Gemenii cu Tentacule. Dar domnul Munkulus (cum s-a dovedit că-l chema pe ionian) nu era cititor de gânduri; era doar un marinar bătrân care călătorise îndeajuns de mult prin mările spaţiale ca să-şi dea seama ce se afla în inima unui băiat care venise să inspecteze dana de acostare.

— *Sophronia* nu-i nava care-ţi trebuie, spuse el. Mai poate face doar o călătorie.

— Unde merge? întrebă Jack, gândindu-se că oriunde ar fi fost mai bine decât la Londra.

— La casare în Aberdeen, mormăi colegul spiriduş al domnului Munkulus, arătând la fel de supărat ca şi prietenul lui, dar şi furios. Cea mai bună navă din spaţiu, dar compania a decis că nu mai este *economică*. Au construit o serie de goelete noi foarte rapide şi nu mai vor să plătească pentru repararea *Sophroniei*.

— Eu şi domnul Grindle suntem ce-a mai rămas din echipaj, oftă domnul Munkulus. O ducem la Aberdeen azi înainte de prânz, unde alchimiştii companiei vin să desfiinţeze laboratorul pentru producerea combustibilului spaţial. Acolo o să fie dezmembrată, iar noi, concediaţi – fără pensie sau salarii compensatorii. Două lacrimi mari i se prelinseră pe fiz-ul[12] lui senin, căzându-i de pe bărbie pe faţa lui Jack, ca o ploaie sărată. Treizeci de ani am fost cârmaci pe nava asta, om şi larvă. Îi cunosc toate mofturile, ce zgomote face, cum să-i ţin capul sus într-o furtună spaţială. Şi totul pentru ce? Ca să ajungă la fiare vechi?

Lui Jack îi era milă de bătrânii eteronauţi.

— Atunci de ce nu o luaţi voi pur şi simplu? Dacă proprietarii nu o vor, de ce nu o luaţi voi? Şi aşa puteţi să ne luaţi şi pe mine, şi pe prietenii mei cu voi.

— Să vă luăm unde? întrebă Grindle. Nu putem părăsi lumea asta fără un alchimist, aşa-i?

12 Note: _ Fiz înseamnă fizionomie, adică faţă, aşa cum ar trebui să ştie orice elev.

Şi nu-i văd pe cei de la Colegiul Regal să ne trimită unul.

Jack se gândi la dosarul Ssillissei. Apoi spuse:

— Ştiu eu un alchimist. Ea nu e de la Colegiu, dar are aptitudini pentru aşa ceva. A făcut tot felul de teste şi pregătiri.

— *Ea*? întrebă domnul Munkulus.

— Nu te cred, omuleţule, rânji domnul Grindle şi apoi, către prietenul lui: Ce-i aia o apti-chestie?

— Şi chiar dacă prietena asta a voastră poate să ne ridice în spaţiu, a oftat domnul Munkulus, nu o să folosească la nimic. Nu avem combustibil decât pentru jumătate de drum până la Lună.

— Atunci o să furăm restul! a strigat Jack. Nu ştia de unde îi venise ideea asta: îşi dorea cu disperare să evadeze şi nava asta veche părea să fie singura lui şansă. Şi-a amintit de cartea pe care i-o dăduse doctorul Piarmigan, de poveştile cu piraţi şi corsari, de Sir Francis Drake care i-a ars barba regelui Spaniei. Şi zise: Ne ridicăm în eter, la sud de Lună, şi aşteptăm prima navă comercială care va trece pe acolo. Îi obligăm să ne dea combustibil, mâncare şi… chestii din astea.

— Asta-i piraterie curată! spuse Grindle şocat.

— Dar nu avem arme, zise domnul Munkulus, ca şi cum se gândea serios la ideea lui Jack.

— Atunci ne prefacem că avem! încercă Jack să-i convingă.

Se uită în jur. Pe o parte îndepărtată a punţii, aruncate lângă o magazie, o grămadă de ţevi de fier îi atraseră atenţia.

— Ar putea să treacă drept tun, sugeră el. Dacă îndrepţi una din astea spre cineva şi te porţi ca şi cum ai intenţiona s-o foloseşti, mă îndoiesc că s-ar gândi prea mult înainte să-ţi dea tot ce vrei.

— Tot piraterie se cheamă, spuse Grindle agitat. Şi ştii ce se alege de piraţi. Sunt spânzuraţi de lanţuri la Puntea Execuţiei…

— Dar măcar am face o ultimă călătorie la bordul *Sophroniei*, nu Grindle? spuse prietenul lui. N-ar fi ceva? S-o purtăm din nou printre stele. S-o pregătim. Să le arătăm acelor contabili zgârciţi ai companiei că mai are încă viaţă în ea?

Se aplecă peste bord, întinzându-i lui Jack una dintre cele patru mâini ale sale.

— Adu-ţi prietenul alchimist, băiete, şi te-ai făcut cu o navă. Pot s-o fac să zboare pentru tine, iar Grindle poate să mă ajute. Dar treaba cu pirateria rămâne în grija ta. Eu şi domnul Grindle nici nu vrem să auzim de aşa ceva.

„Nici eu nu vreau”, era gata să spună Jack, dar se opri la timp pentru că începuse deja să-şi dea seama că Munkulus şi Grindle se aşteptau ca el să-i conducă, aşa cum se aşteptaseră Ssillissa şi Gemenii cu Tentacule. Aşa că a zis:

— Pregătiţi-o de plecare, după care a fugit înapoi la adăpostul unde erau ascunşi prietenii lui ca să le spună:

— Avem o navă!

Jack a terminat de povestit. Deasupra noastră, Copacii-Vrăjit ori foşneau uşor în adierea brizei. Nimeni nu spunea nimic. Eu încă mai aşteptam să aud partea interesantă, despre

piraterie. Myrtle părea tristă.

Şi Jack părea trist. S-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat spatele şi s-a dus spre copaci, atingându-le scoarţa şi vorbindu-le şoptit. Dacă mă străduiam, mi se părea că disting formele umane care au fost cândva, ca şi cum familia lui Jack s-ar afla încă sub trunchiurile argintii, fermecaţi, visând vise dulci.

— Nu mă aud, spuse el. Îmi dau seama că nu sunt conştienţi de altceva în afară de schimbarea anotimpurilor, de Soare sau ploaie. Gândesc doar gândurile lor de copaci.

— „Un gând verde într-o umbră verde”, spuse Myrtle încet.[13]

Jack se uită spre ea.

— Ce-i asta?

— Este o poezie, domnule Havock, răspunse ea.

Jack îşi rezemă obrazul de copac, se uită la ea şi apoi zâmbi.

— E frumoasă, spuse el. Îmi place.

Bine, Jack şi Myrtle stăteau acolo sorbindu-se din priviri astfel încât începusem să mă simt cam stânjenit. Am fost aproape uşurat când un zgomot puternic mi-a atras atenţia către cer.

— Uite! am strigat. Este o altă navă!

Şi era într-adevăr. Era destul de întuneric deasupra dealurilor, aşa că nu mi-am dat seama ce

---

13 Note:

_ Versul este dintr-o poezie numită Grădina de A. Marvell. Am căutat-o mai târziu şi mi s-a părut o prostie. Poezia mea preferată este Cum Horaţiu a stăpânit podul, dar presupun că nu era chiar potrivită cu necazurile familiei lui Jack.

fel de navă, dar luminile motoarelor pâlpâiau frumos pe măsură ce cobora spre locul unde era acostată *Sophronia*.

— La naiba! ţipă Jack Havock.

— Vorbeşte *frumos*, Jack! îl dojeni Myrtle.

Dar Jack nu o auzi. Vraja muntelui liniştit se spulberase şi toţi am alergat cât de tare am putut înapoi la *Sophronia*, cu Jack în frunte, bineînţeles, cu mine în urmă s-o ajut pe Myrtle care se tot împiedica în fustă şi îşi agăţa crinolina în tufişuri. Până să apucăm să ieşim din tufişuri am văzut focuri de armă trase spre *Sophronia* şi am auzit ţipete şi strigăte.

— Sunt soldaţi! strigă Jack şi se grăbi înaintea noastră, scoţând o armă de la curea.

— Vai, Jack! ţipă Myrtle fugind după el.

Tocmai atunci se aprinse o lumină de sus şi am văzut destul de clar nava nou-veniţilor. Nu era nava *Neobosiţii* a Maiestăţii Sale şi nimic aseffe

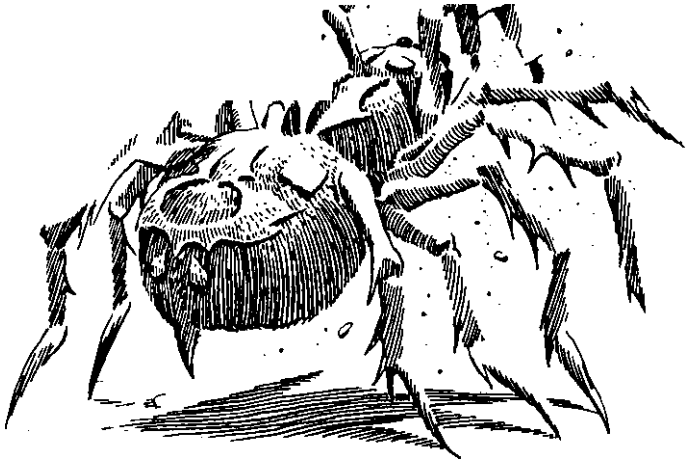

mănător, dar o ştiam destul de bine. Era –

acelaşi tub ca o păstaie, negru şi ţepos, care atârna din Larklight y.

— Myrtle! am strigat, alergând după ea, în timp ce ea încerca să-l ajungă pe Jack.

Tocmai atunci, o chestie mare şi neagră cu multe picioare şi ochi scânteietori a răsărit din întuneric. Un braţ mare şi palid a ţâşnit şi m-a prins în gheare ca într-un cleşte. Păianjenul m-a ridicat, întorcându-mă pe toate părţile, studiindu-mă cu atenţie cu ochii lui mari ca de sticlă. Myrtle ţipa şi plângea, sunetele îndepărtându-se de mine şi mi-am dat seama că trebuie să fi fost un alt păianjen care se ocupa de ea.

— Jack! am urlat din toţi rărunchii.

Un pistol s-a descărcat, foarte aproape, şi am simţit împuşcătura trecând pe lângă mine. Câţiva dintre ochii ca de sticlă se stinseră, zdrobiţi. Păianjenul meu s-a clătinat şovăitor scăpându-mă, iar eu am avut o imagine oribilă cu numeroasele lui picioare, ca nişte siluete în amurgul venusian. Apoi pistolul s-a descărcat din nou şi păianjenul a căzut, zbătându-se spasmodic. Nişte mâini puternice m-au apucat de umeri şi de cureaua jachetei, şi m-au târât de acolo.

— Domnule Munkulus! am bolborosit, recunoscându-mi salvatorul.

— Eşti bine, Art, băiete? m-a întrebat ionianul, aruncând pistolul gol într-o parte şi scoţând alte trei. Sunt o grămadă de distrugători din ăştia. S-au năpustit asupra noastră aşa deodată…

— Sora mea! am strigat.

Am alergat împreună către *Sophronia*. Din

nou, o strălucire fantomatică umpluse cerul şi pământul, dar de data asta am văzut că venea de la tentaculele lui Squidley şi Yarg. Stăteau aproape unul de altul şi impulsul puternic de curent electric emanat de coroanele lor aruncase un păianjen înapoi într-un nor de abur înecăcios. Focul de tabără încă ardea. Ssillissa se chircise lângă el, îngrijindu-l pe Nipper, care îşi pierduse unul din tentaculele cu ochi şi îi curgea un sânge limpede, lipicios.

Jack ieşi din întuneric.

— Unde e Myrtle? strigă el.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

— Un monstru din ăla nenorocit a luat-o, Jack, spuse Grindle.

Un alt val de lumină s-a revărsat asupra noastră, dar de data asta nu mai venea de la Gemenii cu Tentacule, ci de la motoarele navei păianjenilor. Toţi ne-am întors sau ne-am ascuns feţele când nava ţepoasă s-a înălţat, emanaţiile de la ţevile de eşapament dând foc ierbii care scârţâia oribil când ardea şi gemea, şi ofta în timp ce domnul Munkulus şi ceilalţi alergau încoace şi încolo călcând peste flăcări.

— Myrtle? strigau ei. Domnişoară Mumby?

Nici un răspuns. Ne-am adus lanternele de pe *Sophronia* şi am colindat împrejurimile de la marginea pădurii până la ruinele de pe munte. Am găsit şase păianjeni morţi, încleştaţi ca nişte mâini albe, osoase şi strânse. Dar nici urmă de biata mea soră.

Jack a înaintat rupând pânzele pe care păianjenii le aruncaseră asupra corpului navei ca

şi cum ar fi vrut s-o ancoreze în pământ. Au tras cu o armă mare când au aterizat: erau patru cratere care mocneau, acolo unde împuşcăturile lor au nimerit pământul, şi o gaură uriaşă într-o parte a *Sophroniei*.

— Cum ne-au urmărit? a întrebat Jack furios. Ce e atât de important la domnişoara Mumby şi la Art încât au străbătut jumătate de spaţiu ca să-i prindă? Pentru că l-ar fi luat şi pe Art dacă nu eram noi să-i alungăm…

Şi a continuat să meargă, smulgând pânzele sau tăindu-le cu cosorul. Era ca şi cum *trebuia* să se mişte; era atâta furie în el, că îi forţa toţi muşchii să se mişte, făcându-i pumnii să se încleşteze, dinţii să scrâşnească şi picioarele să meargă la nesfârşit. Eram sigur că nu avea cum să-l afecteze atât de mult răpirea surorii mele pentru că nu părea s-o placă pe Myrtle mai mult decât îl plăcea şi ea pe el. Presupun că era din cauză că păianjenii i-au invadat locul şi au încercat să-i rănească pe membrii echipajului său.

— Poate caută ceva anume, spuse Nipper care stătea sus, cu bandajul de la ciotul tentaculului rupt fluturând ca un steag.

— Ceva ce sperau să găsească în casa aia a ta, Art, fu de acord domnul Munkulus. Dar nu era acolo şi acum cred că ai luat-o cu tine.

— Dar ce-ar putea să vrea? am plâns eu. Nu avem nimic de valoare. Nu am avut niciodată nimic de valoare. Cărţile tatălui nostru şi mostrele, dar astea le-am lăsat în urmă la Larklight. De ce au trebuit s-o răpească pe Myrtle? Unde au dus-o?

Jack a ridicat din umeri.

— Acolo de unde au venit ei, bănuiesc. Ssil, tu te-ai uitat mai bine la bestiile astea. Ai mai văzut aşa ceva până acum?

Şopârla a dat din cap, privindu-l fix. Ne uitam cu toţii la el, aşteptând să ne spună ce să facem. Dar pentru prima dată, Jack părea că nu ştie.

— Ce mai contează? întrebă Grindle. Şi aşa nu sunt buni pentru noi pământenii ăştia. Dacă păianjenii îi vor, atunci să-i ia, asta spun eu. Păcat că nu l-au luat şi pe băiat.

Dar Myrtle era colegul nostru de navă! ţipă Jack spre uimirea tuturor. Oricum ne strică firma târâtoarele astea care zboară pe aici tulburând apele. *Noi eram* cei mai temuţi piraţi din spaţiu. Nu permit unei gloate de păianjeni obosiţi să fure prada care ni se cuvine. Trebuie să aflăm ce sunt, de unde vin şi ce intenţii au. Şi trebuie să aflăm unde av dus-o pe Myrtle pentru că un lucru e clar: nu baţi atâta drum să iei pe cineva doar ca să-l mănânci. O vor pentru un motiv şi o s-o ţină undeva.

Apoi a vorbit domnul Munkulus cu vocea lui joasă şi răguşită.

— Ai putea să-l întrebi pe Cap de Tunet. Nu prea sunt lucruri pe care *el* să nu le ştie. Mă gândeam că o întoarcere pe Io ar fi de folos oricum. Avem ceva reparaţii de făcut. Lăsăm *Sophronia* ancorată undeva acolo şi mergem să-l întrebăm pe Cap de Tunet despre războinicii ăştia cu pânze.

Ceilalţi se uitară unii la alţii şi apoi la Jack în aşteptarea unui răspuns. Eu am spus:

— Cap de Tunet? Nu-i doar o legendă? (Aproape că am spus „superstiţie păgână”, dar nu am vrut să-l supăr pe domnul Munkulus.)

Ionianul şi-a ridicat toţi cei patru umeri.

— În trecut, poporul meu credea că este un zeu, unii încă mai cred, dar e cât se poate de real. Nu se întâmplă prea multe lucruri în lume fără ştirea lui Cap de Tunet. Dacă a auzit cineva de păianjenii ăştia, el e acela.

Jack dădu din cap în semn că aşa e, apoi vorbi repede.

— Ssil, păianjenii ne-au stricat laboratorul pentru combustibilul spaţial?

— Nu cred că e ssstricat, Jack, îi răspunse Ssillissa. Dacă am putea sssă tăiem toate pânzele şşşi firele alea pe care le-au legat în jurul nostru…

— Treci la treabă, Grindle! a ordonat Jack. Du-te cu el, Art. Domnule Munkulus, tu o să mă ajuţi să acopăr gaura aceea. E drum lung până pe Planeta Furtunilor.

Simţindu-mă încă amorţit, am încercat să-l urmez pe Grindle până la navă. Jack m-a oprit când am trecut pe lângă el şi mi-a dat un cosor.

— Ca să tai pânzele, mi-a explicat el şi apoi, mai încet, ca şi cum nu ar fi vrut să-l audă membrii echipajului. Nu te teme, Art. Ai încredere în mine. O s-o găsim.

Şi astfel ne-am pus pe treabă. Munca e un bun remediu când te doare sufletul şi eşti îngrijorat. Acolo, în întunericul planetei Venus, am curăţat şi am tăiat, am aranjat şi am făcut reparaţii, am bătut în cuie prelate noi peste spărtura din învelişul bietei nave *Sophronia*, în

timp ce Yarg şi Squidley stăteau de veghe cu tentaculele lor, să ne lumineze munca şi să îndepărteze orice plantă carnivoră care s-ar fi apropiat.

Când totul a fost gata, Ssillissa s-a instalat în laborator ca să fabrice combustibil spaţial şi ne-am început călătoria spre lumile de pe Jupiter. A fost o călătorie lungă şi grea; vaporii alchimici s-au strecurat pe după marginile prelatei care acoperea gaura şi au umplut nava de o ceaţă aurie şi capetele noastre de vise ciudate, neliniştite. Dar nu a fost o călătorie interesantă după standardele obişnuite ale *Sophroniei*, aşa că, în acest timp, o să vă povestesc ce i s-a întâmplat lui Myrtle şi calea cea mai bună s-o fac este să vă las să citiţi câteva însemnări din jurnalul ei.

FRAGMENTE DIN JURNALUL DOMNIŞOAREI MYRTLE MUMBY

23 aprilie

Ce zi foarte ciudată am petrecut!

Dimineaţa m-am trezit într-un pat confortabil, într-un apartament încântător, ale cărui ferestre dau spre o grădină bine îngrijită, cu mulţi fagi roşii foarte înalţi. Mi-am dat imediat seama că mă aflam pe planeta Marte căci am recunoscut în zare culmile înzăpezite ale Muntelui Victoria, arătând exact ca în tabloul din salonul albastru de la Larklight. (întâmplător, mi se pare nemaipomenit că munţii cei mai falnici din toată Creaţia au fost cuceriţi de englezi şi botezaţi după regina noastră dragă!)

Pentru câteva momente am fost chiar speriată, pentru că nu eram sigură cu privire la

ce-ar putea să fie acest loc şi cum am ajuns eu aici. Iar mintea mea era plină de amintirile unui vis absurd şi îngrijorător pe care tocmai l-am avut, despre piraţi şi păianjeni şi – o, ce lucruri *îngrozitoare*! – *şi o persoană pe nume Jack Havock care* – (*aici câteva rânduri au fost tăiate cu fermitate – A.M.J*

Chiar în acest moment, a apărut o tânără marţiană în uniformă de menajeră, aducându-mi o tavă cu micul dejun şi o cană de ceai, bine-venită. Deşi e doar o băştinaşă, vorbeşte foarte bine engleza şi pare destul de civilizată, în ciuda pielii roşiatice şi a părului violet. Numele ei este Ulla. (Tot ea mi-a adus şi acest caieţel în care îmi povestesc aventurile. Cât regret pierderea jurnalului meu, care trebuie să fi rămas la Larklight. Şi medalionul bietei noastre mame!)

Ulla îmi spune că sunt aici de câteva zile şi că am fost adusă fără cunoştinţă după ce am naufragiat cu o navă de salvare într-un deşert din apropiere. Se pare că a izbucnit un incendiu la Larklight, deşi eu nu îmi amintesc de el, doar de visul meu ciudat. Papa şi Art au fugit împreună pe cealaltă navă de salvare şi acum sunt în siguranţă pe Lună, dar, din nu ştiu ce motiv, eu am plecat singură şi am plutit prin eter până când am ajuns pe Marte. Ulla spune că guvernatorul a fost informat de sosirea mea şi că acesta i-a scris lui papa.

E groaznic să mă gândesc că Larklight a ars până la temelii, cu toate lucrurile noastre în ea. Dar cel puţin papa şi Art sunt în siguranţă. În visul meu… dar destul cu visul meu prostesc!

Acum înapoi la ceva absolut extraordinar. Această casă nu e alta decât Fagii, reşedinţa de la ţară a lui Sir Waverley Rain, marele industriaş, ale cărui companii au construit Podul peste Canal, Căile Ferate Marţiene, toţi servitorii automaţi de la Larklight şi mai construieşte acum Palatul de Cristal pentru Marea Expoziţie. Este un pustnic faimos şi nu primeşte vizitele nimănui, aşa că e o mare onoare pentru mine să fiu musafira lui.

Mă întreb dacă o să fiu invitată să-l cunosc. Trebuie să mă pieptăn şi s-o întreb pe Ulla dacă se poate face ceva cu rochia mea, care s-a rupt şi s-a murdărit foarte tare.

Apoi voi înălţa rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu pentru că m-a scăpat dintr-un asemenea pericol şi a aranjat să fiu salvată de un domn atât de respectabil.

24 aprilie

A doua zi la Fagii. Nu am văzut nici urmă de Sir Waverley. Ulla, servitoarea, mi-a spus că este un domn foarte retras, ocupat cu studiul, atunci când nu e plecat să-şi viziteze fabricile de pe Phobos şi Diemos, Lunile acestei planete. Astă-noapte le-am văzut strălucind pe cer, învăluite în fumul de la morile lui Sir Waverley. Ce om deosebit trebuie să fie dacă şi-a lăsat amprenta asupra universului în acest mod!

Mi-am petrecut dimineaţa explorând câteva din camerele de la parter, biblioteca şi altele, care sunt extrem de bine mobilate. Gazda mea pare să aibă o pasiune pentru antichităţile marţiene pentru că deţine multe statui şi sculpturi recuperate din temple păgâne vechi, situate în

deşerturile muntoase. De asemenea, am mai văzut multe picturi reprezentând canale marţiene faimoase şi alte tablouri cu peisaje pitoreşti. Toate erau foarte interesante.

Întotdeauna mi-am dorit să văd Marte, bijuteria coroanei de domenii extraterestre ale Maiestăţii Sale. Presupun că puţini marţieni şi-ar fi putut imagina, în primii ani ai secolului al XVIII-lea, că oameni cu o inteligenţă mult mai mare decât a lor, dar la fel de muritori ca şi ei, îi observă de dincolo de golful spaţial şi fac planuri împotriva lor, încet, dar sigur. Cred că au fost foarte surprinşi când ducele de Marlborough a aterizat cu armata lui şi a adus ordine şi civilizaţie pe planeta lor prăfuită şi înapoiată.

În această după-amiază, după ce am luat prânzul singură, am început să explorez grădinile lui Sir Waverley, care sunt foarte dichisite. Reşedinţa Fagii se întinde pe o insulă mică într-un lac numit Lacul de Piatră, iar insula a fost aranjată de grădinari astfel încât să semene cu un parc englezesc, cu o turmă mică de căprioare şi mulţi fagi roşii. Trebuie să recunosc că frunzişul vişiniu, împreună cu cerul roşiatic şi nisipurile şi pietrele ruginii din împrejurimi, îi dă acestui loc un aspect mohorât. Şi lacul este cumva urât pentru că în loc să fie umplut cu apă, aşa cum sunt lacurile în Anglia, este umplut cu un fel de piatră marţiană care are un punct de topire foarte scăzut. Suprafaţa este acoperită cu o crustă împietrită, care se fisurează şi se sparge în fragmente, ce se freacă unul de celălalt cu un sunet nepământesc. Se pare că, în adâncime, piatra este lichidă,

mişcându-se lent şi încontinuu. Dacă eram în locul lui Sir Waverley, secam tot lacul şi îl înlocuiam cu un teren de crichet sau cu o grădină.

Servitorii lui Sir Waverley sunt foarte politicoşi, deşi foarte puţini sunt umani. Fetele şi grădinarii sunt localnici, ca Ulla – creaturi subţirele, ca nişte spiriduşi, cu pielea de culoarea ruginii. În afară de Ulla, nimeni nu pare să vorbească engleza. Mai există nişte slujitori care par a fi o specie de cactuşi care pot gândi; par foarte primitivi, cu umerii lor largi şi mâinile verzi şi plate, cu capetele lor rotunde, pline de ţepi. Aceştia nu vorbesc deloc. Mi-e cam teamă de ei, deşi sunt sigură că trebuie să fie foarte bine îmblânziţi din moment ce Sir Waverley îi ţine pe lângă el.

25 aprilie

Ce veşti minunate! Ulla tocmai a venit să mă anunţe că Sir Waverley Rain m-a invitat să iau cina cu el în această seară! Sunt nemaipomenit de încântată la gândul că, în sfârşit, voi conversa cu cineva din lumea bună. Sper să fac o impresie plăcută.

Mai târziu

Doamne, ce întrevedere neplăcută! Ştiu că Sir Waverley Rain este un om care s-a realizat prin propriile puteri şi s-a ridicat pe culmi înalte prin geniul propriu şi trudă grea, dar oricât de sărac ar fi fost vreodată, nu cred că asta scuză o asemenea excentricitate!

Bine intenţionată, Ulla a sosit la uşa mea la şase şi un sfert, aducându-mi o rochie de bumbac nu prea la modă, dar totuşi acceptabilă. Din nu

ştiu ce motiv ciudat, în timp ce Ulla mă ajuta să mă îmbrac, mi-am dat seama că duc dorul pregătirilor informale pentru cină pe nava de piraţi a lui Jack Havock şi a trebuit să-mi reamintesc că J.H. Şi nava lui nu erau decât plăsmuirile visului meu prostesc. Oare de ce nu pot *uita* visul acela ciudat? De ce pare totul atât de real în mintea mea?

Cu puţin înainte de ora şapte am coborât în sufragerie; o cameră somptuoasă la parter, decorată cu mult gust, deşi mă tem că un pic cam lugubră. În mijloc trona o imensă masă de abanos, strălucind ca o baltă de petrol, cu sfeşnice şi tacâmuri de argint, toate strălucitoare, şi cactuşii umani gata să-mi tragă scaunul după ce am făcut reverenţele. La capătul celălalt al mesei stătea o siluetă mică, nemişcată, despre care am presupus că e Sir Waverley. Nu arată câtuşi de puţin ca un domn. Îmi imaginasem o faţă severă, brăzdată de riduri, dar totuşi atrăgătoare, o coamă de păr cărunt şi o expresie de nobleţe şi inteligenţă profundă. În schimb, Sir Waverley are o faţă rotundă, mică şi gri ca un ou îmbătrânit, cu câte un smoc de păr cărunt deasupra fiecărei urechi şi fără nicio expresie. Numai ochii i se mişcau, urmărindu-mă când am intrat şi am traversat camera, şi fixându-mă în timp ce mă aşezam pe scaunul pe care mi-l trăgea servitorul.

— Domnişoară Mumby! Asta a fost tot ceea ce a spus. Au intrat mai mulţi servitori care ne-au pus mie şi lui Sir Waverley câte o farfurie în faţă. Un miros plăcut se ridica din vase: cel de supă

falsă de broască ţestoasă[14], preferata mea. Am aşteptat ca Sir Waverley să spună rugăciunea sau să dea orice alt semn că putem începe să mâncăm, dar el doar stătea acolo, mut ca un peşte.

Am decis că ar trebui să încep o conversaţie politicoasă, chiar dacă el nu vorbea deloc, aşa că am zis:

— Sunt foarte emoţionată că aţi avut bunătatea să mă aduceţi aici şi să aveţi grijă de mine cu o asemenea milă creştină. Este ca în pilda Bunului Samaritean…

Sir Waverley s-a înclinat spre mine şi m-a privit cu ochii lui stranii şi spălăciţi.

— Mă bucur că vă simţiţi bine, a spus el. Ştiţi că vă aflaţi printre prieteni aici. Sper că mă consideraţi prietenul dumneavoastră, domnişoară Mumby.

— Bineînţeles, m-am bâlbâit eu.

Dar vorbise într-un mod ciudat şi rece, deloc prietenos.

— Unde este? m-a întrebat, tot pe tonul acela lipsit de viaţă. Unde este cheia?

Nu mă aşteptasem să mi se vorbească în acel mod şi am început să mă simt destul de neliniştită.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule, i-am spus.

— *Cheia*, a sâsâit domnul Waverley. (Cârcotaşii ar putea să susţină că nu e posibil să sâsâi cuvântul „cheia”, deoarece nu conţine consoane sibilante[15], dar nu-mi vine în minte nici

14 Note: _ Supă din organe de viţel care imită gustul celei din broască ţestoasă, (n.tr.)

15 Note:

un alt mod de a descrie vocea pe care o avea când mi-a cerut asta. Cu siguranţă că a *sâsâit*.) Cheia. Cheia de la Larklight.

— Nu o am, domnule, i-am răspuns sincer.

Toate cheile de la Larklight erau agăţate în cârligul lor de lângă uşa cămării ultima dată când le văzusem şi fără îndoială că mai erau încă acolo, dacă nu cumva arseseră în incendiu. Aş fi vrut să-i explic acest lucru domnului Waverley, dar era ceva rece şi nefiresc în felul în care se holba la mine, astfel că nu mi-am putut face curaj să mai deschid gura.

Apoi a părut că-şi aminteşte bunele maniere. Faţa i s-a schimbat încet până a ajuns să-mi zâmbească, deşi n-am văzut în viaţa mea un zâmbet mai forţat şi mai fals; arăta de parcă nişte frânghii invizibile îi trăgeau colţurile gurii în sus. A spus:

— Domnişoară Mumby, întreb doar fiindcă tatăl tău doreşte să ştie.

— Aţi vorbit cu papa? l-am întrebat.

— Am corespondat. De îndată ce am realizat cine eşti, l-am anunţat prin telegraful eteric. Este foarte fericit să ştie că eşti în siguranţă, dar şi foarte îngrijorat cu privire la locul în care se află *cheia*...

Bineînţeles, din moment ce am aflat că eram interogată de dragul tatii, m-am străduit şi mai mult să mă gândesc despre ce cheie era vorba, dar nu-mi venea în minte decât inelul mare de alamă

_ Consoană articulată prin apropierea limbii de dinţii de sus, consoană şuierătoare, (n.tr.)

cu toate cheile de la dulapuri şi de la uşi.

— Toate cheile sunt puse pe cârligul de lângă cămară, am spus.

Zâmbetul a căzut de pe faţa lui Sir Waverley ca tencuiala de pe un perete umed. S-a uitat peste mine la cactuşii umani care stăteau în spatele scaunului meu şi le-a spus:

— Nu ştie nimic. Poate ca fratele ăla al ei ştie ceva. Trebuia să-l fi luat Webster şi pe el. Trebuie să-l găsim. Luaţi-o de aici.

Înainte să pot protesta, cactuşii umani şi-au încleştat pumnii ţepoşi în jurul braţelor mele şi m-au smuls din scaun, ducându-mă înapoi în camera mea, prin coridoarele sumbre, dar frumos decorate.

Îmi este cât se poate de clar acum că Sir Waverley este nebun. Nici măcar nu ştiu dacă într-adevăr a informat autorităţile despre situaţia dificilă în care mă aflu sau dacă prezenţa mea în această casă izolată este un secret. Şi ce s-o fi întâmplat cu papa şi bietul Arthur? Oare sunt cu adevărat în siguranţă? Şi ce-i cu visele mele care par atât de reale? Nu pot să uit cum se termină, cu acei păianjeni îngrozitori apucându-mă… Şi nu cumva pe conducătorul lor îl cheamă Webster, chiar numele pe care l-a menţionat Sir Waverley?

Larklig Ce înseamnă toate acestea?

Şi, colac peste pupăză, Sir Waverley m-a smuls de la masă înainte să iau măcar o gură din delicioasa supă falsă de broască ţestoasă, drept urmare că îmi este foarte foame, iar stomacul meu face nişte zgomote de-a dreptul neruşinate. Nu văd cum lucrurile s-ar putea înrăutăţi mai mult

decât atât!

26 aprilie

Cerul să mă aibă în pază! De la ultima mea însemnare în jurnal, lucrurile s-au înrăutăţit foarte mult!

Nici nu ştiu de unde să încep. Sir Waverley – cactuşii – viermii – este absolut oribil, ca într-unul din romanele alea senzaţionale pe care le tot citeşte Art!

Trebuie să încerc să-mi adun gândurile…

Noaptea trecută, după ce scrisesem despre neplăcuta întâlnire cu Sir Waverley, mă pregăteam să mă bag în pat când am auzit o bătaie precipitată la uşa dormitorului. Am deschis: era Ulla. Până atunci fusese o fiinţă foarte umilă şi politicoasă. Dar acum, nici nu deschisesem bine uşa, că a năvălit înăuntru într-un mod foarte impertinent, spunând:

— Trebuie să pleci de aici imediat!

— Ce înseamnă asta? am strigat eu.

Mi-am imaginat că era acolo la ordinele lui Sir Waverley şi că asta era încă o dovadă a grosolăniei lui.

— Cum să plec? Este miezul nopţii!

— Şi n-o să mai apuci lumina zilei dacă mai rămâi aici, spuse marţianca. L-am auzit pe Sir Waverley discutând cu oaspetele lui şi zicând că nu mai au nevoie de tine.

— Dar, am protestat eu, dar…

M-am înfiorat când Ulla m-a apucat de braţ. Mi-a spus:

— Nu înţelegi? Tot ce ţi-am spus până acum este o minciună. Cu excepţia ultimei părţi, bineînţeles.

— Ce vrei să spui cu asta? m-am răstit eu.

— El m-a pus să te mint! Povestea cu nava de salvare! N-a căzut nicio navă de salvare aici. Ai fost adusă într-o navă spaţială de cine ştie unde. Ai fost drogată, ca să-ţi amorţească memoria. E o navă ţepoasă şi neagră, care vine des pe aici. E acostată în spatele casei chiar acum.

Am spus dintr-o suflare:

— Păianjenii!

A dat din cap.

— Păianjenii albi sunt prietenii lui Sir Waverley. El a născocit toate minciunile alea ca să te simţi în siguranţă şi să le spui ceea ce vor cu disperare să ştie.

Mintea mea depăna amintiri. Dacă tot ce mi s-a spus era fals, atunci lucrurile despre care credeam că le-am visat erau reale! Molia-

Olăreasă, *Sophronia* şi Jack Havock. Dar unde era Art? Şi Jack? Oare îi omorâseră păianjenii pe Venus când m-au capturat pe mine?

— Trebuie să plecăm imediat din locul ăsta, a spus Ulla. Am ascultat la uşa salonului. Sir Waverley spune că nu ai ceea ce vor ei. A zis că o să scape de tine.

— Nu te cred, am şoptit eu.

— Trebuie să mă crezi! Hai, repede! Am prieteni care ne pot ajuta dacă reuşim să trecem dincolo de Lacul de Piatră.

Nu aveam ce să fac decât să o cred. La urma urmei, Sir Waverley dovedise deja că nu mi-e prieten. M-am îmbrăcat cu rochia mea veche de stofă, mi-am tras cizmele şi mi-am îndesat acest jurnal în corsaj. Apoi, spunând o rugăciune mută, am urmat-o pe Ulla afară din cameră şi în jos, pe scări. Prin ferestrele palierului intra lumina palidă a Lunilor marţiene, aruncând umbre sinistre care nu făceau decât să-mi amplifice teama. Ulla m-a împins într-o cameră ca să ne ascundem de unul din cactuşii ăia servitori care bântuia pe acolo. Apoi ne-am grăbit la parter. Se auzeau voci din spatele uşii închise de la salon. Ulla mi-a şoptit:

— Aruncă o privire să vezi şi tu ce tovarăşi are!

Întotdeauna am crezut că spionatul prin gaura cheii este un semn de proastă creştere, dar în acest caz părea o acţiune justificată. La urma urmei, dacă Sir Waverley Rain era implicat în cine ştie ce acţiuni criminale, trebuia să aflu ce se întâmplă, ca să le pot povesti totul autorităţilor când vom ajunge în portul de pe Marte. Aşa că am

îngenuncheat şi am aruncat o privire în salon prin gaura cheii.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost chiar Sir Waverley, în picioare, cu spatele la şemineu. Imaginea feţei lui gri şi împietrite a fost suficientă ca să mă convingă de adevărul celor spuse de Ulla, iar apoi, când am văzut cu cine vorbea…

Era unul din păianjenii aceia, chiar mai mare decât în visele mele. Îşi strânsese picioarele alea oribile într-un nod, ca să încapă într-unul din fotoliile de piele ale lui Sir Waverley, şi purta un melon.

— Ar trebui s-o ducem pe inele, spunea creatura. Ne-ar mai putea fi de folos. Ca să îl atragă pe celălalt, de exemplu. Ţin unii la alţii, maimuţele astea de pe Pământ.

— Nu, domnule Webster, a spus Sir Waverley. Nu ne mai e de nici un folos şi deja a văzut prea multe. O s-o omorâm şi o să-i aruncăm cadavrul în lac.

Mă tem că în acest moment nu m-am putut abţine să nu scot un ţipăt pierdut. Prietena mea marţiană a spus ceva extrem de indecent şi m-a tras deoparte imediat, dar era deja prea târziu. De-a lungul coridorului dinspre aripa servitorilor veneau în fugă trei cactuşi ţepoşi, încercând să ne prindă cu mâinile lor grosolane şi spinoase. Iar în spatele nostru am auzit paşi apăsaţi de gheare şi uşa de la salon deschizându-se.

Am ţipat din nou, dar Ulla a scos din buzunar un obiect care strălucea palid în lumina Lunii. S-a repezit spre cactuşii umani şi a agitat obiectul strălucitor încoace şi încolo. Cred că era un fel de

topor sau cuţit, cu o formă complicată, astfel că avea multe lame şi tăişuri. Seva verzuie a cactuşilor umani a ţâşnit peste tot, făcând o mizerie de nedescris pe tavanul şi pereţii lui Sir Waverley. Un cap cu ghimpi s-a rostogolit pe covor la picioarele mele.

— Hai odată! a strigat Ulla.

M-am uitat în spatele meu. Păianjenul enorm se chinuia să iasă pe uşa salonului, dar aceasta era, din fericire, prea îngustă pentru el. Lămpile din camera din spatele lui aruncau umbre de coşmar peste tot coridorul. Apoi Ulla m-a luat de mână şi am început să alergăm prin holurile întunecate din aripa servitorilor, în timp ce Ulla striga la marţienii speriaţi să se dea la o parte, căci începuseră să iasă uimiţi din dormitoare, iar cu toporul tăia în dreapta şi în stânga toţi cactuşii umani care încercau să ne oprească. Cred că spera să ajungem la intrarea servitorilor din aripa de vest, dar, înainte să reuşim să facem asta, ne-a tăiat calea un detaşament întreg de cactuşi şi am urcat, în schimb, pe o scară de fier la primul etaj.

Ne aflam în apartamentele private ale lui Sir Waverley, unde am alergat fără probleme prin câteva birouri şi o bibliotecă, până am ajuns într-o cameră octogonală, unde lumina lunii intra pieziş prin câteva ferestre mari. M-am oprit să-mi trag răsuflarea şi să privesc în jur, în timp ce Ulla se chinuia să forţeze o fereastră. Pe pereţii dintre ferestre atârnau lespezi de piatră, pe care le-am recunoscut ca făcând parte din comorile arheologice ale lui Sir Waverley. Pe fiecare lespede, în mijlocul unui talmeş-balmeş de alte

forme şi simboluri, erau sculptate siluetele unor păianjeni uriaşi.

Deodată s-a auzit o voce în spatele meu:

— Văd că-mi admiraţi colecţia, domnişoară Mumby.

Cu respiraţia tăiată, m-am întors. Sir Waverley stătea în prag, cu ochii lui spălăciţi lucind ca sticla în lumina Lunii. În spatele lui, îi auzeam pe cactuşii umani mărşăluind prin bibliotecă şi un neplăcut *tic*, *tic*, *tic* scos de paşii acelui păianjen ticălos.

Am închis ochii şi am aşteptat să leşin. În romane, când domnişoarele bine-crescute se află într-un mare pericol, de obicei leşină şi îşi revin în siguranţă, în braţele eroului care le-a salvat. Din păcate, nu m-a cuprins nicio stare de leşin şi poate că ăsta a fost un lucru bun, pentru că, în mod ciudat, singurul erou la care mă puteam gândi era Jack Havock, ale cărui braţe ar fi fost extrem de nepotrivite. Aşa că am deschis din nou ochii, la timp să văd toporul Ullei zburând peste mine într-o explozie de raze de lună ascuţite. Îl aruncase spre Sir Waverley şi nimerise la fix; toporul îl lovise exact în piept.

Am ţipat, pentru că nu mai văzusem niciodată un om ucis cu sânge rece până atunci. Şi apoi am ţipat iar pentru că nu era sânge deloc, iar Sir Waverley nu era mort. S-a uitat în jos cu interes la toporul care tremura înfipt în pieptul lui, apoi a ridicat privirea spre Ulla şi a spus:

— Chiar nu mai găseşti servitori buni în ziua de azi!

Ulla nu s-a lăsat descurajată. Şi-a dat boneta

jos de pe cap şi a scos dintre buclele violete o agrafă de păr ciudat de lungă şi de ascuţită, pe care o agita ca pe un pumnal.

— Aveţi grijă, domnule, spuse ea. Vă informez că sunt un agent al Serviciului de Informaţii Britanic.

— O, ce bine! am exclamat eu, căci această veste mă înveselea nespus.

În schimb, Sir Waverley nu părea impresionat. A afişat din nou acelaşi zâmbet forţat şi fals pe care îl văzusem la cină.

— Eu servesc un imperiu mult mai vechi şi mai mare decât al vostru, a spus el.

A păşit în încăpere şi a arătat spre plăcile şi tablele de piatră de pe pereţi.

O vezi pe aceea? A fost dezgropată dintr-unul

din oraşele ruinate ale poporului tău. Cea de lângă ea provine de pe Luna Callisto, dintr-un templu care s-a prăbuşit cu mult înainte ca oamenii să fi călcat pe Pământ. Cealaltă a fost excavată din nisipurile planetei moarte Mercur. A patra a fost adusă de pe Pământ, unde a fost descoperită de muncitorii care săpau fundaţia pentru noile Case ale Parlamentului. S-a spus despre ea că provine dintr-un templu druid, dar bineînţeles că e mult mai veche. Vine dintr-un timp în care oamenii erau încă sub dominaţia Celor Dintâi.

Ulla şi cu mine stăteam şi îl priveam cum vorbeşte şi, cum îl priveam noi aşa, deveneam conştiente de forma uriaşă a domnului Webster umplând cadrul uşii. Imensul păianjen se mişca greu şi răsufla întretăiat, de parcă îi era greu să se târască în gravitaţia de pe Marte, pe care eu o găseam foarte plăcută. Arăta înfricoşător şi monstruos, iar ochii lui ca nişte ciorchini aţintiţi asupra noastră sclipeau de o inteligenţă ieşită din comun.

— Şi acum, spuse domnul Waverley, întorcându-se spre noi, nu ne mai sunteţi de nici un folos. O să muriţi ştiind că rasele voastre se vor stinge şi ele în curând. Nu mai e mult până când Cei Dintâi vor domni din nou.

Ulla a ridicat agrafa de păr, strângând-o în pumn ca pumnalul unui asasin. Sir Waverley a ridicat o mână şi a întins-o spre ea, iar braţul său a început brusc să se lungească precum un telescop. Mâna lui a ţâşnit prin cameră la capătul unui tub strălucitor de segmente metalice şi s-a strâns pe gâtul bietei Ulla. Fata a scăpat agrafa şi

s-a luptat să îndepărteze degetele care o sufocau, faţa învineţindu-i-se pe măsură ce viaţa i se scurgea din trup.

— Nu! l-am implorat eu. Vă rog s-o cruţaţi.

Dar ticălosul fără inimă şi-a întărit strânsoarea şi cealaltă mână a ţâşnit înspre mine, propulsată de un dispozitiv asemănător. M-am ferit şi mănuşa albă a prins doar aerul între degete, scoţând un sunet ca lamele unei foarfeci. Şi nici măcar atunci n-am leşinat. Oare asta înseamnă că nu sunt îndeajuns de bine-crescută? Sunt absolut sigură că aşa ar fi trebuit să procedeze o domnişoară adevărată.

„Dacă Jack Havock ar fi fost aici!” mi-am spus şi m-am întrebat ce ar fi făcut el, pus în faţa unui asemenea pericol. Răspunsul, am decis eu, era că Jack ar fi *acţionat*. Aşa că m-am aruncat asupra lui Sir Waverley. Nu aveam nici un plan în minte, dar am reuşit să-l dezechilibrez. S-a înclinat spre spate, braţul lui întins m-a apucat şi am căzut pe fereastra care a cedat sub greutatea noastră combinată, spărgându-se în mii de cioburi.

Am căzut vreo zece metri pe o terasă care dădea spre malurile sinistre ale Lacului de Piatră. Sir Waverley a căzut primul, cu toată greutatea mea şi a Ullei deasupra lui. Am simţit ca şi cum ceva s-ar fi zdrobit; un sunet de coaste rupte, de parcă aş fi aterizat pe un coş din nuiele. Nu păţisem nimic, dar m-am simţit dintr-odată învăluită într-un nor de vapori usturători şi verzui. M-am împiedicat şi am smuls fără să vreau mâna lui Sir Waverley, care era moale şi fără viaţă la capătul braţului telescopic. Tuşind din cauza

vaporilor toxici, am tras-o pe Ulla deoparte şi m-am bucurat să văd că mişcă, şi am realizat că Bunul Dumnezeu a salvat-o de atacul asasin al lui Sir Waverley.

Sir Waverley zăcea fără viaţă. Îmi amintesc că m-am gândit că *l-am omorât pe cel mai bogat om din Sistemul Solar şi că mă vor spânzura cu siguranţă*. Dar, cum mă holbam aşa la corpul lui zdrobit, gândindu-mă cât de groaznic era că ajunsesem să fac asta şi întrebându-mă dacă papa şi Arthur vor veni să mă viziteze la închisoare, am început să înţeleg că Sir Waverley de fapt nu fusese om. Norii de vapori verzi se dispersau şi prin găurile din corpul lui puteam să văd scânteierea sârmelor, tuburilor şi furtunilor de aer din cauciuc şi multe alte lucruri pe care nu le puteam identifica, dar care erau, fără îndoială, opera unui constructor muritor.

— Ia stai aşa, am exclamat eu! Ăsta nu e decât un robot!

În acel moment, într-un mod de-a dreptul dezgustător, i s-a deşurubat vârful capului, ca un capac de borcan, şi a căzut cu o bufnitură pe dalele de piatră. Din craniul lui a ieşit un păianjen alb şi gras, care tuşea la fel ca şi mine de la fumul verzui. Purta ochelari şi, după ce s-a dat la o parte, am văzut o şa capitonată în capul lui Sir Waverley precum şi o groază de rotiţe şi manete pe care, probabil, creatura aceea cumplită le folosise ca să-i manevreze corpul mecanic.

Apoi, ca o navă prăbuşită dintr-o melodramă, corpul a explodat, aruncând rotiţe zimţate şi fragmente pe toată terasa, şi trântindu-l la pământ

pe păianjenul-cârmaci. Păianjenul a strigat cu o voce stridentă şi scârţâită:

— Domnule Webster!

Uitasem cu totul de cealaltă bestie şi de toţi servitorii-cactuşi. Mă uitam în sus cu oroare cum uriaşul păianjen alb s-a lăsat în jos spre noi, de la fereastra sfărâmată, pe o frânghie din pânză de păianjen şi începuse să se târască spre mine. Din fericire, tovarăşa mea marţiană îşi revenise suficient încât să perceapă pericolul. M-a luat de mână şi am alergat spre pajişte, în umbra fagilor roşii. Acolo ne-am oprit puţin să ne tragem răsuflarea şi să ne venim în fire. Doamne, cum îmi bătea inima! Şi cum mai tremuram! Cât îmi doream să fie J.H. acolo cu puşca lui de vânătoare să mă salveze!

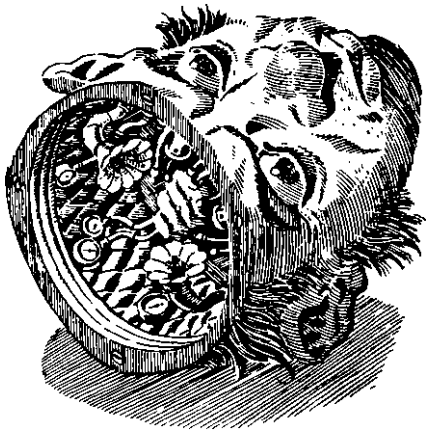

Cred că aş fi leşinat chiar în acel moment, dacă nu mi-ar fi distras atenţia Ulla care şi-a dus mâinile la betelia rochiei şi şi-a rupt fusta! Mi-a explicat că va fi mai uşor să alergăm aşa şi a păşit din cercul de fuste şi jupoane, rămânând fără nicio ruşine doar într-o pereche de pantalonaşi albi cu dantele, aşa de scurţi, că se terminau la jumătatea tibiei, lăsându-i gleznele la vedere. S-a uitat la mine în expectativă şi cred că intenţiona în mod serios să mă pună să fac acelaşi – lucru. Bineînţeles că m-am prefăcut că nu înv ţeleg ce vrea! Am fost chiar uşurată când am auzit paşii grei ai cactuşilor umani apropiindu-se de ascunzătoarea noastră. Uitând de ideile ei stranii despre îmbrăcămintea comodă, Ulla m-a apucat de mână şi m-a tras după ea pe panta întinsă a pajiştii, spre malul lacului.

Nu eram pe partea pe care trebuia a lacului ca să putem folosi podul şi fără îndoială că acesta era păzit de cactuşii înfricoşători ai lui Sir Waverley.

— Trebuie să traversăm Lacul de Piatră, mi-a şoptit Ulla.

Am ezitat, căci era o pancartă la marginea pajiştii pe care scria foarte clar NU VĂ APROPIAŢI

DE LAC, iar o domnişoară binecrescută nu se înjoseşte să încalce proprietatea altcuiva. Totuşi, am decis că atunci când eşti disperat e nevoie de măsuri disperate, aşa că mi-am adunat fustele şi am pornit după prietena mea marţiană pe suprafaţa pietroasă a lacului. Plăcile şi bucăţile de rocă de pe întinderea lacului se măcinau una de alta cu un zgomot atât de trist, iar uneori câte una se legăna brusc, ameninţând să ne arunce spre o soartă fatală în mocirla de piatră lichidă de sub picioarele noastre. Dar dacă mă uitam înapoi, îl vedeam pe animalul acela de păianjen târându-se încoace şi încolo, de parcă nu ştia dacă suprafaţa lacului i-ar fi susţinut greutatea, şi ştiam că nu puteam să ne întoarcem.

Apoi am privit în faţă, spre malul celălalt, şi am văzut că nu puteam merge nici înainte, pentru că, dintre pietre şi mormanele de iarbă marţiană care mărgineau ţărmul lacului, se ridicau tot mai mulţi cactuşi umani. Păreau să crească acolo, lăstărind mâini şi capete în timp ce îi priveam, iar când atingeau înălţimea unui om, se smulgeau din pământ şi începeau să mărşăluiască spre lac. Unii alunecau între două plăci de crustă de piatră şi se pierdeau în chestia topită de dedesubt, iar zbaterile lor erau şi mai groaznice, căci erau total mute. Însă erau alţii care creşteau să le ia locul celor care dispăreau şi în curând o armată de monştri ţepoşi venea înspre noi.

M-am uitat spre Ulla, sperând că va scoate o sabie sau o halebardă[16] şi va reteza legumele astea

16 Note:

rele, aşa cum făcuse cu camarazii lor din casă. Dar marţianca era neînarmată şi încă slăbită de chinurile prin care trecuse. Îşi prinsese în palmă gâtul învineţit şi fiecare respiraţie îi provoca dureri. Cactuşii umani aproape ajunseseră la noi, iar lespedea de crustă pe care ne balansam nu era deloc stabilă. Am realizat că nu mai aveam altceva de făcut decât să mă las în mâinile Bunului Dumnezeu, care ne are pe toţi în grijă. Am îngenuncheat şi, luând-o de mână pe sora mea marţiană speriată, am început să cânt.

— *Cel care va fi curajos*…

Ulla m-a scuturat grăbită de mână. Am crezut că nu-i plăcea imnul meu. Apoi am văzut că încerca să-mi arate ceva. La primul sunet al vocii mele, cactuşii care se apropiau se opriseră. Şi-au reluat drumul când m-am oprit, dar imediat ce am cântat următorul vers, s-au retras iar, ridicându-şi labele spinoase spre capete de parcă îi durea.

— Nu pot suporta zgomotul, a spus tovarăşa mea. Continuă să faci zgomot!

— Nu e zgomot, e unul din cele mai frumoase şi mai vechi imnuri englezeşti, am protestat eu, dar, imediat ce am încetat să mai cânt, cactuşii s-au pornit iar spre noi, aşa că am continuat repede: „Lăsaţi-l să-şi urmeze / stăpânul cu fidelitate” şi aşa mai departe.

John Bunyan ar fi fost cu adevărat mândru să vadă cum cuvintele lui au îndepărtat creaturile

---

_ Armă medievală în formă de lance cu un vârf de fier ascuţit, prevăzută pe o parte cu o secure, iar pe partea opusă cu un cârlig, (n.tr.)

acelea diavoleşti care se adunau în jurul nostru! Când a început şi Ulla să cânte cu mine, cu o voce slabă, la versul „Nu există nicio piedică / De la hotărârea-i să-l abată / De la primul gând mărturisit / De a deveni pelerin”, câţiva dintre indivizii ţepoşi chiar s-au aruncat în adâncuri în loc să ne mai asculte!

Ţinându-ne de mână şi cântând vesel, am parcurs uşor restul suprafeţei lacului şi am ajuns la ţărm fără să ne mai deranjeze cineva.

(Notă personală: Privind retrospectiv, mi se pare – oricât de ciudat ar părea – că nu sentimentele creştine înălţătoare ale imnului i-au deranjat pe atacatori, ci *sunetul vocii mele*. Trebuie să mă asigur că Art nu va afla niciodată acest lucru, pentru că mă va tachina în stilul lui obişnuit, copilăresc.)

Ne-am căţărat pe mal, lăsând Lacul de Piatră şi mlaştinile sale lugubre în spatele nostru şi am pornit mai departe cântând *Ierusalim* şi *Trăiască Britania*, şi apoi am luat-o de la capăt cu *să fii un pelerin*. Dar, în aerul uscat, glasul meu şovăia foarte tare, iar vocea Ullei nu fusese decât o şoaptă de la început. Cactuşii, care ne urmăreau de la distanţă, începuseră să prindă curaj şi să se apropie tot mai mult, aşteptând momentul când vocea mea ar fi pierit de tot.

Am mai reuşit să mai cânt încă două versuri până când am cedat, tuşind. Unul dintre cactuşi, un individ înalt şi masiv, cu flori albe crescându-i pe cap, a sărit înainte, cu labele întinse ca să mă apuce. Dar exact înainte să mă prindă, ceva mare şi întunecat s-a ridicat în spatele lui în lumina Lunii. Atunci am văzut scânteierea metalului şi cactusul s-a desfăcut în două, împroşcându-mă cu seva lui verde şi lipicioasă, şi distrugându-mi rochia.

— Vai! am strigat eu indignată. Şi acum ce mai e?

Se ridicase o grămadă de praf, în timp ce cactuşii fugeau care încotro, astfel că priveam ca printr-un văl la siluetele imense şi întunecoase care ne înconjurau – capete greoaie, umflate şi tari ca fotoliile antice de piele. Ştiam ce erau,

bineînţeles; nu sunt chiar atât de ignorantă, orice ar crede Art.

Eram înconjurate de o turmă de viermi marţieni[17]. Sus, pe spatele lor, în şei de hârtie, călăreau marţieni dezbrăcaţi, aruncând nişte lame în formă de seceră care zbârnâiau şi spintecau, trecând

A…

prin carnea de cactus ca prin unt. Într-un minut, toţi cactuşii umani erau cosiţi la pământ, iar bucăţi şi părticele din ei zăceau în nisip, zvâcnind şi încercând să prindă rădăcini.

— Nu-ţi fie teamă! a strigat o voce prietenoasă, englezească şi am sărit înapoi speriată când unul din viermii aceia înalţi s-a oprit lângă mine. Vor trece multe ore până când vor creşte din nou.

— Richard, a gâfâit Ulla, ridicând o mână în semn de salut, iar călăreţul viermelui a descălecat, zâmbindu-ne din toată inima. În spatele lui, s-au mai dat jos din şei şi alţii din ceata lui, să ne sară în ajutor. Majoritatea erau tineri marţieni şi îmi este ruşine să spun că, în afară de câteva coliere

---

17 Note:

_ Viermii tăi marţieni sunt nişte creaturi care arată ca omizile, de mărimea unor trenuri clasa întâi. Se pare că marţienii care îi călăresc pot deosebi capul de fund, dar mă îndoiesc că oricine altcineva poate face acest lucru. Au un număr mare de picioare dedesubt, ca omida, şi tot ca omida, ei sunt larvele unei specii total diferite. După ce trăiesc vreo sută de ani, îşi sapă o groapă în nisip, se înfăşoară într-un cocon de mătase şi ies şase luni mai târziu sub forma unei molii maro, nu mai mare decât o batistă de buzunar, care zboară o singură zi, apoi moare. Nu-i aşa că natura este minunată? - A.M.

barbare din solzi de metal, erau toţi goi-puşcă.

La vederea lor, constituţia mea delicată de domnişoară şi-a spus în sfârşit cuvântul şi, Slavă Domnului, am leşinat.

dar s-o lăsăm pe myrtle inconştientă pe planeta roşie şi să ne întoarcem la povestirea despre eroicul ei frate mai mic, în care este descris portul liber din ph7 arhpuu7 xxtpllspmgg, iar jack şi cu mine coborâm în furtuna spaţială

Ph Ahrpuu xxtpllspmgg, sau Farpoo, cum preferă s-o numească eteronauţii noştri veseli, este capitala Lunii Io şi a fost port timp de zece mii de ani. Pe vremea când faraonul îi trata groaznic pe israeliţi, vechiul oraş primea navele comerciale din fostul Imperiu Marţian, iar acum le primesc pe ale noastre. În secolele care au urmat, ionienii şi-au văzut liniştiţi de treaba lor, făcând comerţ cu vecinii. Pentru că Lunile lui Jupiter formează un mic sistem planetar propriu, având-l pe Jupiter drept Soare, ca şi cum Dumnezeu şi-ar fi testat măiestria aici, la scară redusă, înainte de a se apuca de restul Sistemului nostru Solar. Pe toate aceste lumi mititele există viaţă şi inteligenţă, iar oamenii care locuiesc acolo au fost atât de mulţumiţi să aibă de-a face unul cu altul, încât nu s-au deranjat niciodată să încerce să construiască sau să cumpere un motor care să le ducă micile farfurii zburătoare de alamă prin spaţiul sălbatic ca să facă negoţ cu Pământul sau cu alte planete mari.

Farpoo este centrul şi piaţa de desfacere a comercianţilor de pe toate aceste Luni şi, pe parcursul secolelor, s-a tot dezvoltat, extinzându-

se până a ajuns să acopere aproape toată suprafaţa lui Io. Un singur oraş înfăşurat în jurul unei lumi! Felinarele sale strălucesc şi licăresc pe umărul lui Jupiter şi, pe o rază de mii de kilometri în jurul ei, spaţiul este plin de luminile navelor care vin şi pleacă sau staţionează într-unul unul din porturile sale. Majoritatea sunt nave-sistem: vase comerciale mici de pe celelalte Luni ale lui Jupiter care aduc marfă să o vândă într-una dintre pieţele mari şi aglomerate de pe Farpoo.[18]

Sunt lumi paşnice, aceşti sateliţi ai lui Jupiter, dar nu au fost întotdeauna aşa. Pe vremea faraonilor, oamenii de pe diferite Luni şi Lunişoare duceau războaie grele unii împotriva altora, iar statuile cu generali şi căpitani în uniformă colorează încă străzile din Farpoo, arătând ca nişte cumpărători împopoţonaţi care s-au transformat în piatră aşteptând autobuzul. Dar bătăliile de pe Jupiter au luat sfârşit odată cu Războiul Sporilor (cam prin 5.000 î. Hr.). Anumite plante din regiunea jupiteriană produc *ideospori* care pot afecta minţile creaturilor conştiente, convingându-le să cultive mai multe asemenea plante sau să nu le mănânce. Botanişti jupiterieni deştepţi au învăţat să crească ideospori care să infecteze într-un anumit fel pe oricine îi respiră. Astfel, un general ionian ar putea să bombardeze

---

18 Note:

_ Acestea sunt luminile care l-au dezorientat pe domnul Galilei când s-a uitat cu telescopul la Lunile lui Jupiter şi care l-au încurajat să-şi dezvolte teoria conform căreia pe lumile de dincolo de Pământ există viaţă. Asta l-a adus la cuţite cu papa, după cum ştie orice elev.

armatele europene cu ideea că ar trebui toţi să-şi arunce armele şi să înceapă să danseze muzică populară sau un şef Pogglite să umple capetele cavaleriei de melci Callistan de dorinţa nestăpânită de a se arunca de pe cea mai apropiată stâncă.

Apoi regele din Chumbley, o Lună mică şi neînsemnată, a creat un spor care avea drept scop să le facă pe celelalte Luni să-şi piardă total interesul faţă de conceptul de război, pentru ca armata lui spaţială minusculă să le cucerească pe toate. A mers ca prin minune, dar, din nefericire pentru locuitorii din Chumbley, sporii lor au zburat înapoi şi le-au umplut şi lor capetele de aceleaşi idei pacifiste, aşa că arta războiului a fost uitată pe vecie prin Lunile lui Jupiter. (Asta, bineînţeles, a făcut lucrurile mai uşoare pentru Sir Arthur Welseley când a venit pe nepusă masă cu o flotă de nave spaţiale în 1806 şi a declarat întregul sistem jupiterian protectorat britanic. Ura!)

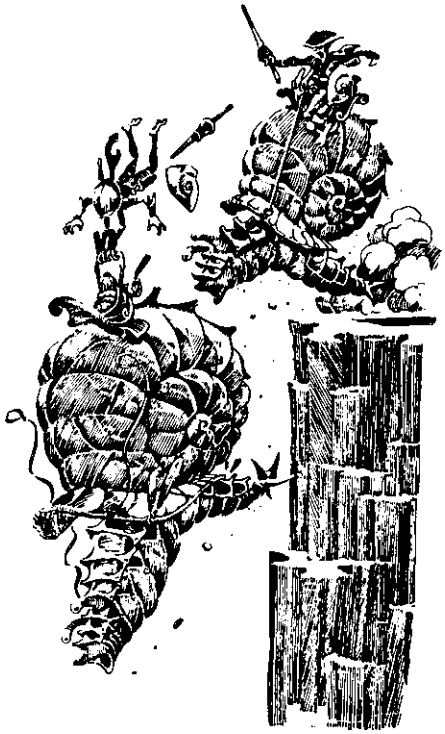

Înfricoşătoarea armă cu spori mai există pe Io în zilele noastre, dar este folosită în principal de comercianţi pentru a-şi promova marfa. Câteva bule de spori se izbiră uşor de învelişul *Sophroniei* când zburam mai jos, deasupra acoperişurilor din Farpoo, iar până să ajungem jos aveam deja capetele pline de idei precum: să nu MERGEM, ci să aLERGĂM la CENTRUL COMERCIAL CU CEAI AL LUI PHENUGREEK, să încercăm un castron cu băutură fierbinte la CAFENEAUA JUPE, să mergem în vacanţă pe plutele de pe EXOTICA GANYMEDE, să fim atenţi să nu pierdem ultimul episod al foiletonului Domnului Dickens în revista *CUVINTE PENTRU CASĂ*. Dar, din fericire, sporii jupiterieni nu afectează foarte puternic creierul

uman, aşa că priveliştile, sunetele şi mirosurile marelui oraş mi-au îndepărtat repede din minte aceste noţiuni ciudate.[19]

Am ancorat *Sophronia* într-un şantier naval mai retras, condus de un scoţian pe nume McCallum, care părea obişnuit să aibă de-a face cu piraţi, contrabandişti şi alţi încurcă-lume. Nu ne-a întrebat ce căutăm, a pus pur şi simplu în buzunar punga de aur pe care i-a dat-o Jack şi ne-a aruncat o privire vicleană, bătându-şi uşor cu un deget murdar o parte a nasului. Apoi, când echipajul său a început să repare învelişul ciuruit al bietei *Sophronia*, noi ne-am adunat lucrurile şi ne-am pregătit să ieşim în oraş.

Ssillissa ne-a uimit pe toţi când a ieşit îmbrăcată într-una din frumoasele rochii cu crinolină pe care le furase. Bănuiesc că atunci când a luat-o deoparte pe Myrtle în New Scunthorpe i-a cerut sfatul cu privire la felul în care se poartă acest tip de îmbrăcăminte. Dar transformarea ei nu se terminase cu rochia. Îşi adunase ţepii de pe cap într-un fel de coc şi îi prinsese cu o clamă de argint. Ba chiar am crezut că se dăduse şi cu fard până să-mi dau seama că petele mov pronunţate de pe faţa ei erau provocate de ruşine. Au devenit şi mai puternice

---

19 Note:

_ Totuşi nişte filozofi naturalişti au pretins c£ sporii de pe Lunile jupiteriene, plutind prin spaţiu, sunt responsabili de capriciile şi nebuniile care-i cuprind pe oameni din când în când. Şi, într-adevăr, ce altă explicaţie raţională ar mai putea exista pentru popularitatea pantalonilor cadrilaţi sau a baletului?

când camarazii ei au început să se holbeze şi să râdă de ea.

— Doamne, Ssill, a spus Jack. Ce spor ţi-a intrat în cap şi te-a făcut să-ţi pui *chestiile astea* pe tine?

— Slavă Cerului că n-am luat şi noi o doză, a chicotit Nipper, al cărui râs suna ca un lichid gros care fierbe într-un tub. În timpul călătoriei de pe Venus, îi crescuse la loc tentaculul rănit, iar noul ochi strălucea de veselie împreună cu toţi ceilalţi în timp ce contempla găteala neobişnuită a lui Ssil. Moda asta nu mi s-ar potrivi de nicio culoare.

Şi nici lui Ssil nu i se potrivea, săraca de ea! Nu observasem cât de ciudat era corpul ei lung şi albastru, până nu am văzut-o în haine de om. Fiindcă era un fel de şopârlă, nu avea sâni deloc, iar, la spate, coada îi făcea fustele să stea ridicate într-un mod ruşinos. Dar ea şi-a înclinat capul şi a trecut pe lângă noi cu o privire arogantă, făcând tot posibilul să ignore râsetele.

Am urmat-o afară pe punte, urmăriţi de zgomotele joviale de ciocane şi ferăstraie făcute de meşterii domnului McCallum care se apucaseră să repare *Sophronia*. Îi simţisem cu disperare lipsa lui Myrtle până atunci – ceea ce este ironic dacă iei în considerare de câte ori mi-am dorit ca ea să dispară dar întâmplarea hazlie cu ţinuta Ssillissei îi îmbunătăţise dispoziţia lui Jack şi îi înveselise şi pe ceilalţi, aşa că, în scurt timp, am început să mă simt şi eu fericit. Oricum, Farpoo nu era deloc genul de loc preferat de Myrtle.

Ne-am oprit cu toţii pe strada din afara şantierului naval şi ne-am întins gâturile uitându-

ne la cerul pe care urma să călătorim în curând. Cerul de deasupra oraşului Farpoo e dungat ca o şosetă, cu benzi mari de portocaliu, ocru, roşu-indian, maro şi cremdens, şi are un aspect curbat la margini, ceea ce te face să realizezi, după ce te-ai uitat o vreme la el, că nu era deloc un cer, era doar chipul măreţ al lui Jupiter care atârnă în spaţiu atât de aproape de Io, încât eclipsează totul în jur.

— Uite-l pe bătrânul Cap de Tunet, spuse domnul Munkulus, arătând cu o pereche de mâini la un oval de un roşu-murdar care părea că se holbează la noi, ca un ochi furios dintre benzile de nori. Îl vedeam învârtindu-se, trăgând după el steaguri şi eşarfe de nori mai pali şi mici furtuni răsăreau la marginile lui, rotindu-se şi fulgerând când se trezeau, rămânând apoi în spatele lui. Păreau mici de la distanţă, dar eu ştiam că până şi puii ăştia de furtuni sunt mari cât Pământul, iar Cap de Tunet e chiar mai mare; furtuna care suflă de zece mii de ani.

— Şi cum ajungem la el? am întrebat.

— Navă cu presiune, îmi răspunse Jack de nonşalant. Ştiu eu pe cineva.

Am pornit prin zgomotul şi agitaţia oraşului, aliniaţi, şi puteţi fi siguri că nu i-am scăpat pe ceilalţi din ochi de teamă să nu-i pierd în mulţime pentru totdeauna. Am luat-o printr-un labirint de alei întortocheate, pe lângă colibele de hârtie ale marţienilor şi turnurile de chirpici ale clanurilor de ionieni, pe lângă grupurile de chioşcuri din Woopsies şi depozitele de condimente ale comercianţilor olandezi şi chinezi. Eram stropiţi

cu noroi albăstrui de trăsurile şi ricşele care treceau pe lângă noi, împinşi de trecători de toate naţiile, fiecare cu treaba lui fără ca măcar vreunul să ne arunce o privire. Ne-am întins gâturile şi tentaculele să cercetăm clădirile şubrede care se bălăngăneau, clădiri atât de înalte, încât străzile dintre ele erau mereu în umbră şi trebuiau luminate de globuri de cristal pline cu peşti fosforescenţi. Bilipezi în stare de hibernare se întinseseră de-a curmezişul între spaţiile dintre case, iar proprietarii acestora îşi puseseră rufele la uscat pe ei.

M-am pierdut într-un minut şi, după ce am parcurs trei sute de metri, nu mai ştiam să ajung înapoi la şantierul domnului McCallum nici dacă-mi dădeai bani. Dar Jack ştia pe unde merge. Ne-a condus pe malul unui râu încet, a cărui suprafaţă strălucea ca plumbul lichid în lumina cenuşie de pe Jupiter pe care l-am traversat într-un bac tras de un monstru de mare imens, numit Bluurg. Nipper mi-a spus că aceste creaturi prietenoase provin din oceanele sale natale de pe Ganymede, că iubesc compania şi pot fi găsite pe post de luntraşi prin toate lumile lui Jupiter. Ca modalitate de plată, ei cer pasagerilor numai să-i scarpine pe spate cu beţe lungi de lemn.

Când am ajuns pe malul celălalt, am luat-o pe o străduţă îngustă, unde cântece răguşite de beţie răsunau dinăuntrul unor taverne făcute din dovleci imenşi scobiţi. Jack ne-a dus într-una care se numea la ciuda şi Gasteropodul. Fiindcă nu mai fusesem niciodată într-un astfel de loc, m-am uitat în jurul meu cu mare interes la beţivii de diferite

specii sprijiniţi de bar, la tipii dubioşi care jucau poker sau alte jocuri de cărţi, la mulţimea adunată în jurul pianului zgomotos şi la chelneriţele cu şase braţe care făceau slalom printre toţi, ducând halbe de bere ioniană cu spumă la fiecare masă slinoasă la care era cineva. Jack a vorbit cu una dintre ele, iar ea i-a zâmbit şi şi-a folosit antenele ca să-i arate un colţ îndepărtat şi foarte întunecat. Acolo, într-un mic separeu, plin de aer îmbâcsit şi fum de ţigară, l-am cunoscut pe omul care putea să ne ducă în spaţiul înfricoşător de deasupra planetei Jupiter, unde nicio navă obişnuită nu spera să ajungă.

Numele lui era căpitanul Snifter Gruel. În tinereţe fusese harponist la bordul uneia dintre primele baleniere care s-au aventurat în furtunile spaţiale de pe Jupiter şi a lăsat tot felul de bucăţi din el la bordul bărcilor sfărâmate şi în pântecele balenelor spaţiale. Avea un ochi strălucitor ca un buton (celălalt era acoperit de un bandaj), o mână (un cârlig luase locul celeilalte) şi un picior (cel care lipsea fiind înlocuit de un ţăruş de fier).

— Sunt numai jumate din omul care eram! a spus el vesel. Dar părea plin de viaţă în ciuda acestor răni, iar mintea îi era întreagă; o minte vicleană, iute şi ageră care putea să conducă o navă cu presiune printre toate craterele şi recifele fulgerătoare ale cerului jupiterian şi să ceară un preţ bun pentru acest serviciu.

— O sută de lire, a spus el, când Jack i-a mărturisit că speram să-i facem o vizită lui Cap de Tunet. Asta ca să ajungeţi acolo, dar nu pot să vă promit că o să stea de vorbă cu voi. E un bătrân

foarte ciudat. Sunt persoane de care îi place şi persoane de care nu-i place, iar dacă de voi n-o să-i placă, puteţi la fel de bine să staţi de vorbă cu vântul.

Grindle a mormăit când a auzit preţul, dar Jack i-a spus cu o privire fermă, să tacă. Domnul Munkulus s-a aplecat ca să-i şoptească lui Jack:

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Jack? Cunosc reputaţia lui Gruel. Laşi inima să gândească…

Jack i-a tăiat-o scurt.

— Nu plec urechea la zvonuri, Munk, şi nici tu nu ar trebui s-o faci, spuse el, aruncând o pungă de galbeni pe masă. Cred că acest căpitan Gruel e cinstit la fel cum cred că ziua-i lungă.

Nici unul dintre noi nu a îndrăznit să-i amintească faptul că pe Io zilele nu erau deloc lungi.

Am stabilit totul cu căpitanul şi apoi am ieşit în noroiul albastru şi în mirosul ciudat de alge al aerului ionian. Ne-am oprit să mâncăm la o cafenea, iar apoi Jack i-a trimis pe toţi, cu excepţia mea, înapoi la *Sophronia*. Înainte să plece, i-a aruncat câteva monede de argint domnului Munkulus şi i-a spus:

— Ia o turmă de porci plutitori din piaţa din spatele şantierului lui McCallum.

— Porci plutitori, căpitane? întrebă domnul Munkulus, încruntându-şi faţa senină ca şi cum ar fi încercat să ghicească intenţia lui Jack. Nu ne-am mai deranjat să avem porci plutitori pe *Sophronia* până acum.

— De asta arată ca o cocină, răspunse Jack.

Intenţionez s-o păstrez curată şi îngrijită de acum încolo. Art şi cu mine o să-l întrebăm pe bătrânul Cap de Tunet de păianjenii ăştia, iar dacă poate să ne spună din ce lume provin, o să zburăm într-acolo s-o luăm pe domnişoara

Mumby. Vreau ca *Sophronia* să fie curată şi în formă atunci când ea se va întoarce la bord.

Membrii echipajului se uitau cu gura căscată la el. Probabil credeau că a inhalat nişte spori cu reclame, dar eu am intuit că plănuia s-o enerveze pe sora mea, arătându-i că poate să fie la fel de curat ca şi ea. Mă încuraja faptul că era atât de încrezător că o s-o găsească.

Pe Ssillissa părea s-o îngrijoreze intenţia lui Jack de a intra în furtuna spaţială însoţit numai de mine.

— Ar trebui sssă vin cu tine, Jack, a spus ea. Nu am încredere în Gruel ăsssta. Dacă ceva nu merge acolo printre nori, nu o sssă fie nimeni care sssă-ţi dea o mână de ajutor.

Jack a scuturat din cap.

— Am nevoie de tine aici, Ssil. Dacă nu ne mai întoarcem, mă bazez pe tine să scoţi *Sophronia* de aici şi să ai grijă de ceilalţi. Dar o să ne întoarcem cu siguranţă, a mai adăugat el în grabă, uitându-se la mine ca şi cum îi era teamă că mă alarmase (ceea ce şi făcuse). Ne întoarcem până la căderea serii cu veşti despre aceşti păianjeni. Aşa că voi, restul, întoarceţi-vă pe navă şi aveţi grijă ca oamenii lui McCallum să nu-i fure toate piesele.

Prietenii noştri ne-au urat drum bun şi apoi s-au întors la şantierul lui McCallum destul de

bucuroşi că Jack nu le-a cerut să-şi rişte pielea în furtuna spaţială. Cred că Grindle şi domnul Munkulus plănuiau să se oprească la câteva tavernş pe drum. Dar Ssillissa a stat şi s-a uitat la noi în timp ce ne îndreptam spre proiectorul navei cu presiune a lui Gruel. Încă ne mai privea când am luat-o după colţ, iar veranda de hârtie a unei pensiuni marţiene a ascuns-o vederii. Mi-am dat brusc seama că era îndrăgostită de Jack, lucru care m-a făcut aproape să plâng. Trebuie să te simţi destul de singur să ieşi dintr-un misterios ou spaţial şi să fii singura creatură de acest fel din eter; şi trebuie să te simţi şi mai singur să iubeşti pe cineva dintr-o altă specie pentru care nu eşti decât o şopârlă. Credeam că înţeleg de ce Ssil s-a îmbrăcat atât de ciudat. Nu era vorba de efectul sporilor, ci de o simplă încercare de a-i atrage atenţia lui Jack.

Am decis să fiu foarte amabil cu biata Ssil dacă reuşeam să mă întorc pe *Sophronia*.

Nu aveai cum să nu observi nava căpitanului Gruel. Intrarea în turnul proiector era decorată cu afişe pe care scria FAIMOASA NAVĂ CU PRESIUNE *INVINCIBILA* – CEA MAI SIGURĂ DE PE IO – CĂLĂTORII DE PLĂCERE ÎN FURTUNA SPAŢIALĂ – VEZI CU OCHII TĂI INFAMA PLANETĂ A FURTUNILOR! ÎNCĂ NEZDROBITĂ! Erau şi poze cu mari balene spaţiale şi calamari, şi alte creaturi ciudate aeriene care populează periferiile adâncului cer al lui Jupiter.

Ne-am prezentat ionianului de serviciu de la poartă, iar acesta a mormăit că ne aşteaptă căpitanul Gruel şi ne-a făcut semn să trecem prin

porţile scârţâitoare. L-am urmat pe Jack în sus pe vreo mie de trepte de fier răsunătoare, până când am văzut acoperişurile de lemn şi hogeagurile din Farpoo acoperind toată lumea de sub noi şi curbându-se spre orizont, negre pe faţa cenuşie a lui Jupiter. În interiorul turnului de schele şi grinzi atârna *Invincibila*, suspendată cu lanţuri groase deasupra ţevii dispozitivului de lansare. Ca toate navele cu presiune bune, era făcută din piatră, scobită dintr-un meteorit capturat şi prevăzut cu motoare alchimice de rachetă şi hublouri groase. Am trecut peste un pod mobil ca să ajungem la bord.

Căpitanul Gruel ne-a întâmpinat la tambuchi şi ne-a invitat înăuntru. Era nerăbdător să ne facă turul micii sale nave. Şi-a lovit cârligul de fier de interiorul învelişului pe piatră şi a spus:

— Şase metri grosime! Se afundă în atmosfera bătrânului Jupiter mai adânc decât orice altă navă din Farpoo. A bătut uşor cu mâna în hubloul de sticlă. Şase metri grosime! Cristal de cea mai bună calitate, crescut special în fabricile marţiene de sticlă.

Mi-am lipit faţa de sticlă şi am privit afară, şi era ca şi cum te uitai prin nimic: cerurile din Farpoo erau afară, aglomerate de pterozauri-hamali şi trăsuri aeriene, şi nu era nici cea mai mică denivelare sau defect care să-mi spună că priveam prin şase metri de cristal.

În interiorul turnului de schele şi grinzi atârna *Invincibilay* suspendată cu lanţuri groase deasupra ţevii dispozitivului de lansare.

— E un vas bun, a recunoscut Jack.

— Cel mai bun vas, cel mai bun echipaj, a spus Gruel mulţumit. Nu o să regreţi călătoria cu noi, tinere căpitan Jack!

Ne-am prins în centurile de siguranţă de la scaunele mari şi tapiţate din centrul cabinei, în timp ce căpitanul Gruel şchiopăta de colo-colo, dând ordine echipajului său. Nu erau oameni, ci nişte chestii numite Tocilari, care provin de pe o Lunişoară de care n-am auzit niciodată. Erau nişte gheme de păr roşu încâlcit din care ieşeau brusc braţe musculoase albastre-gri să apuce vreun mâner sau să trântească o uşă groasă. Pe măsură ce *Invincibila* se lăsa în jos pe gâtul tunului de lansare, mă amuzam încercând să calculez câte braţe avea fiecare, dar am pierdut şirul la şaptesprezece.

Nava cu presiune a zdrăngănit, instalându-se pe încărcătura imensă de praf de puşcă care urma s-o trimită ca un proiectil de artilerie în ceruri. Începusem să mă întreb dacă mai era timp să ne răzgândim şi, dacă da, dacă Gruel îi va da lui Jack o parte din bani înapoi. Jack mi-a intuit remuşcările şi mi-a zâmbit.

— O să fie bine, Art. Şi bătrânul Cap de Tunet va şti cu siguranţă ceva despre păianjenii aceia. O s-o aducem înapoi pe sora ta în curând.

Eram gata să-i spun că nu pentru biata Myrtle mă temeam, ci pentru mine, dar în clipa în care tunul de lansare s-a descărcat, nu am mai putut să vorbesc sau să mă mişc pentru câteva minute bune.

Mă întreb dacă aţi fost vreodată lansaţi dintr-o mortieră imensă într-o piatră scobită. Parcă ai

avea un elefant aşezat pe tine în timp ce goneşti la vale într-o ladă de gunoi din metal. E o senzaţie groaznică de înghesuială combinată cu un fel de scuturătură, cutremurătură, rostogolire, balansare şi cădere. Din fericire, căpitanul Gruel avea o turmă de porci plutitori ca să cureţe mizeria făcută.

După ce a trecut sentimentul acela de greaţă (sau ne-am obişnuit noi cu el într-atât încât să putem gândi şi vorbi din nou), lumina sulfuroasă portocalie a lui Jupiter strălucea puternic prin hublouri şi mi-am dat seama că ieşisem din atmosfera planetei Io şi traversam marea de spaţiu care o separa de planeta-mamă. Căpitanul Gruel se ancorase de punte cu un magnet bine prins de piciorul lui de fier şi dădea ordine echipajului păros într-o limbă tocilară stricată. Au tras cu rachetele *Invincibilei* şi nava cu presiune a luat-o înainte, împrăştiind bancuri mari de ihtiomorfi şi făcându-şi loc printre mormane de alge spaţiale, căci cerurile din jurul lui Jupiter erau pline de viaţă. În câteva ore, plonjam deja printre norii subţiri care înconjurau planeta furtunilor.

Cerul planetei Jupiter are un milion de kilometri adâncime şi nici un muritor nu ştie ce este sub el. Unii spun că ar fi piatră acolo; alţii consideră că presiunea este atât de mare, încât şi norii sunt înghesuiţi într-o lume tare şi fierbinte. Doamna Abishag Chough, cea care îngrijea bolnavii în parohia Bisericii Lunare a Revelaţiilor, pretindea că Raiul însuşi se află în inima aglomerării de nori şi în 1836 a sărit din nava cu

presiune *Ganges* ca să încerce s-o dovedească, dar nu s-a mai ştiut nimic de ea de atunci. De vreme ce nici un vas nu a pătruns mai adânc de zece mii de kilometri fără să fie turtit ca un soldăţel de plumb, nimeni nu poate spune a cui teorie este corectă.

Din fericire pentru noi, Cap de Tunet se menţine la nivele exterioare, plutind prin vânturi superficiale. Odată intraţi pe banda de vânt corectă, căpitanul Gruel a început să lanseze mai multe rachete, ducându-ne pe imensa cale a furtunii, în timp ce unul dintre Tocilari şi-a pus o pereche de căşti peste ceea ce bănuiesc că îi era capul şi a început să tasteze un mesaj la maşina telegrafică a navei *Invincibila*.

— Ce face? am întrebat. Că doar n-o avea Cap de Tunet receptor telegrafic. Cablurile nu ar rezista niciodată la ciocnirile şi zarva asta…

Căpitanul Gruel a râs satisfăcut şi a tradus întrebarea nevinovată şi camarazilor să-i care au râs şi ei la rândul lor.

— Bate-te peste gură, băiete, a spus el, ştergându-şi lacrimile de la râs cu vârful cârligului. Doar nu folosim cabluri în cursa spaţială. Impulsurile de fluid electromagnetic ne trimit mesajele. Şi bătrânul Cap de Tunet nu are nevoie de nici un receptor ca să le recepţioneze, pentru că e făcut el însuşi din impulsuri electromagnetice sau cel puţin partea *conştientă* din el.

S-a oprit, ascultând ce-i ciripea una din creaturile acelea păroase.

— Aha! L-am prins într-o pasă bună, băieţi! E

gata să stea de vorbă cu voi. Hai, veniţi, veniţi şi puteţi chiar să vă uitaţi la el cât ne duc băieţii ăştia înăuntru.

A dat la o parte covorul şi a deschis o trapă în podeaua de metal, arătându-ne o scară ce ducea într-o cabină unde un perete era făcut aproape în întregime dintr-o lentilă imensă de cristal gros marţian. Prin această fereastră, Jack şi cu mine puteam vedea cerul din faţa vasului şi amândoi am ţipat de groază pentru că era acoperit de o tornadă de nori, brăzdată de fulgere şi lumini roşii, portocalii, maro şi mov.

— Frumoasă brută, nu-i aşa? a spus căpitanul Gruel cu un aer de proprietar. Apropo, îmi cer scuze pentru vopseaua de pe podea. Am avut un artist drept pasager acum câteva sezoane. Un anume domn Turner. Stropea, mâzgălea şi azvârlea încontinuu indiferent cât de urâtă era vremea. Sincer să fiu, nu prea mă dădeam în vânt după picturile lui. Şi un copil putea să deseneze mai frumos.

Nici Jack şi nici eu nu-i băgăm în seamă flecăreala. Eram concentraţi asupra lui Cap de Tunet. Furtuna care se apropia era ca o lume în toată regula, plină de continente, prăpăstii, munţi înalţi acoperiţi de nori şi fulgere care curgeau ca nişte râuri între ei. Mai departe, o pereche de calamari zburau în cerc în căutare de pradă, propulsându-se prin atmosferă prin impulsurile date de tentaculele lungi de un kilometru. Păreau mai mici decât puricii în comparaţie cu marea masă a lui Cap de Tunet.

— La naiba! a murmurat Jack şi, deşi ştiam

că e păcat să înjuri, nu am putut să nu fiu de acord cu el, pentru că în faţa ochilor mei uluiţi venea spre noi un mare tentacul de vapori din inima furtunii. Era o tornadă, şi o gaură cât America de mare s-a deschis înghiţind vasul nostru minuscul într-un tunel ai cărui pereţi erau spirale rotitoare de nori.

În care fac conversaţie cu marea furtună

Cutremurându-se şi gemând, cu nituri sărindu-i din punţile de metal scârţâitoare, *Invincibila* s-a rostogolit în jos pe gâtul de nori până în inima furtunii antice. Bulgări de grindină zburau pe lângă noi şi chiar cel mai mic dintre ei era cu mult mai mare decât nava noastră, dar nici unul nu ne lovea. Oare Cap de Tunet le controla zborul aşa cum îl ghida şi pe al nostru, ajustând din când în când fronturile interne de presiune şi viteza vântului ca să se asigure că nu o să naufragiem? Speram că da, dar nu mi-am putut exprima speranţa în cuvinte; m-am agăţat de Jack, strigând doar: – Vai! Vai! Vai! Vai!

Şi apoi, dintr-odată, zgomotul şi tremuratul au încetat. *Invincibila* zburase în ceea ce cred că era ochiul furtunii: o peşteră de aer calm, cât lumea de mare, unde norii se învârteau într-un dans mai uşor şi mai liniştit decât horele violente prin care tocmai trecuserăm. Păreau să fie anumite structuri aici: arcade şi stâlpi din vapori, împletite într-un fel de plasă şi decorate cu fulgere mişcătoare alb-albastre.

Eram departe de lumina Soarelui sau a stelelor, astfel că aceste focuri electrice erau singura sursă de lumină, un spectru gotic,

pocnitor, care ne făcea pe mine şi pe Jack să arătăm ca nişte fantome.

O coloană de nor, clocotind în adâncimi, se desfăcu într-un platou alb la poalele navei, iar mingi plutitoare de foc mari cât lunile se aprindeau în aerul de deasupra noastră. *Invincibila* navigă spre el şi ne-am rostogolit cu toţii când a aterizat.

— Am aterizat, a strigat Jack. Dar cum se poate ateriza pe un nor?

— Bătrânul Cap de Tunet face şi desface, spuse căpitanul Gruel. Poate să modifice presiunea, să schimbe aspectul aerului, să facă tot ce vrea. Asta se numeşte podeaua negustorilor. Comercianţii vin din toate lumile să cumpere mostre ale gazelor ciudate pe care le fabrică el aici, stând în schimb de vorbă cu el şi spunându-i diverse lucruri. Nu vreţi să ieşiţi şi să staţi de vorbă?

Până atunci crezusem că vom discuta cu Cap de Tunet în acelaşi mod în care o făcuseră membrii echipajului căpitanului Gruel, adică bătându-ne mesajele la telegraf. Se pare că mă înşelasem. Eram foarte, foarte bucuros că Jack era cu mine, dar chiar şi el părea neliniştit, pe măsură ce pasarela *Invincibilei* cobora, iar noi păşeam pe ea, în jos, spre o ţară a minunilor sculptată într-un nor, pe care Cap de Tunet o pregătise pentru noi.

Era superb. Ningea în jurul nostru, dar fulgii nu se opreau pe noi. Peste tot, vântul măiestru transforma şuviţe de vapori în coloane, arcade şi stâlpi, dar nicio briză nu bătea spre noi. Deasupra noastră, Lunile de foc pluteau, trosnind uşor şi ne

învăluiau într-o lumină albă, până când păşeam într-o stea de umbre, dar focul nu ne ardea. Iar sub picioarele noastre, norul solid era moale şi pufos, ca o plută de vată plutind pe un lac de supă.

Din întunericul brăzdat de fulgere, sus, sus, sus, deasupra noastră, se auzi sunetul tunetului, formând cuvinte printre bubuituri puternice.

— *Fiinţe măruntei* spuse tunetul. *De ce aţi venit*?

De ce veniserăm? Eram atât de înspăimântat că uitasem de ce veniserăm, dar Jack încă se ţinea tare. Aşa că îl întrebă:

— Vă rugăm, domnule, să ne spuneţi, dacă puteţi, ceva despre păianjenii albi. Despre unde au dus-o pe domnişoara Mumby. E sora lui Art şi, vedeţi, mie îmi… păi, mie îmi…

— L-au luat şi pe tatăl meu, am spus şi eu, regăsindu-mi în sfârşit vocea.

S-a auzit un tunet, iar fulgerele se descărcară în jurul nostru formând siluetele unor păianjeni.

— *Eu sunt bătrân*, bubui furtuna. *Am trăit multe vieţi de-ale voastre. Eu nu-mi pot părăsi Cerul, dar călătorii vin la mine de sub el şi-mi spun poveşti şi eu le ţin minte pe toate…*

Adânc, printre norii adunaţi, izbucniră limbi de foc, aprinzându-se una câte una, ca şi cum îi scânteia memoria.

— *A trecut mult timp de când n-a mai venit cineva pe la mine cu poveşti despre păianjenii albi.*

— Atunci ai auzit de ei? am strigat Jack şi cu mine într-un glas.

Tunetul ne-a spus:

— *Eu sunt bătrân. Dar ei sunt şi mai bătrâni. Mai bătrâni decât toate lumile Soarelui. Odată totul era al lor. Dar acum locuiesc doar într-un singur loc, ţesându-şi pânzele printre inelele de piatră şi gheaţă. Au stat liniştiţi multă vreme. Dar acum voi, fiinţe mărunte, i-aţi trezit din nou.*

O ramură de fulger s-a întins şi mi-a pus mâna pe piept. Nu m-a durut, dar m-a făcut să tremur de frică. M-am uitat la Jack, întrebându-mă dacă îl va atinge şi pe el fulgerul, dar el doar se holba la mine. Am simţit curentul electric străbătându-mi sistemul nervos şi pipăindu-mi creierul. După câteva momente, se retrase, lăsându-mă cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătându-mi ca un ciocan şi cu un gust metalic în gură.

— *Eşti o rudă de-a Formatorului*, spuse Furtuna.

— Nu, am răspuns eu. Eu sunt Arthur Mumby. M-U-M-B-Y.

— Am *cunoscut-o pe mama ta*, spuse Furtuna.

— Poftim? am întrebat eu pierdut.

— Am *vorbit deseori cu ea, în timpurile-care-au-trecut. Sper să mai vorbesc şi în timpurile-care-vor-venu Era o fiinţă măruntă înţeleaptă şi mi-a spus multe lucruri interesante*.

M-am uitat la Jack neajutorat.

— Cred că este o greşeală, înălţimea Voastră, am explicat eu. Mama mea a fost doamna Amelia Mumby de la Larklight. Ea…

— *Larklight*! bubui furtuna de parcă numele ăsta îi amintea de ceva. Aveam impresia că nu era

deloc interesat de ce mai aveam eu de spus.

— *Trebuie să aveţi grijă de cheie. Păianjenii doresc Felinarul Zorilor, dar nu trebuie să-l aibă.*

— Felinarul cui? am spus eu. Care cheie?

— Şi Myrtle? întrebă Jack. Aţi auzit ceva de Myrtle? Sora lui Art răpită de păianjeni…

Fulgerele scăpărau şi scânteiau, aruncând umbre pasagere peste nori. Norii de deasupra noastră de convulsionau parcă de durere. Se auzi un tunet, dar numai atât. Am sperat să găsesc alinare la Jack, dar şi el părea la fel de consternat ca şi mine de turnura pe care o luaseră lucrurile. Amândoi ne-am astupat urechile cu palmele căci începuseră să pocnească şi să ne doară din cauza schimbărilor bruşte de presiune, iar mie mi se strânsese stomacul; mi-am dat deodată seama că stăteam pe un nor, în inima unei bolţi de nori. Cu excepţia *Invincibilei*, care se afla la douăzeci de metri de noi, ca un fir de nisip pe o bezea uriaşă, nu mai era teren solid pe mii de kilometri în jur.

Deodată, tunetul ne-a mai spus câteva cuvinte:

— *Plecaţi, fiinţe mărunte. Sunteţi în…*

Iar apoi s-a mai auzit doar o bubuitură lungă, care ar fi putut să însemne *Pericol*!

Jack Havock şi cu mine ne-am întors şi am început să alergăm la adăpostul oferit de nava de presiune. Tărâmul de nori începea să se destrame, în timp ce vânturi puternice muşcau din arcade şi stâlpi, sfâşiindu-le aşa cum ai rupe bucăţi din vată de zahăr sau puf de păpădie. Zăpada se învârtea ameţitor în jurul nostru şi picături de ploaie rece ne înţepau obrajii. M-am uitat în sus, dar apoi mi-

am dorit să n-o fi făcut, pentru că mi-a dat o stare de greaţă, de cădere, de parcă m-aş fi uitat într-un abis. O prăpastie de deschisese în bolta de nori de deasupra noastră şi departe în sus, departe tare, ceva negru se mişca; prea mare să fie o navă sau un animal; atât de mare, încât nu putea fi decât o altă furtună jupiteriană. Scântei de fulgere izbucneau din ea şi se întâlneau cu alte fulgere, trimise de norii lui Cap de Tunet, astfel că pentru un moment mi-am imaginat doi războinici antici atacându-se unul pe altul cu lovituri de tun.

Pe pasarela *Invincibilei* ne aştepta căpitanul Gruel, cu o mână întinsă spre noi. Îmi amintesc că-mi spuneam ce prieten loial era că ne aştepta în locul acela oribil, să ne urcăm la bord. Apoi Jack Havock a înjurat şi s-a oprit pe vârful unui nor chiar în faţa mea, şi am realizat că în mâna căpitanului era un pistol.

— Dă-mi cheia! a strigat el, peste vâjâitul vântului. Am auzit ce a spus bătrâna furtună. Ai o cheie şi păianjenii o vor. Dă-mi-o!

— Dar n-am nicio cheie! am spus eu. Furtuna s-a înşelat!

— Cap de Tunet nu se înşală niciodată, lătră Gruel, avansând spre noi şi fluturând pistolul când spre Jack, când spre mine. Am auzit vorbindu-se despre aceşti păianjeni. Sunt puternici şi vor fi şi mai puternici. Mă gândesc că mă vor trata bine dacă le dau cheia asta pe care o vor.

— Dar *nu există* nicio cheie! m-am smiorcăit eu.

Pistolul s-a îndreptat iarăşi spre Jack.

— Şi dacă bag un glonţ în prietenul ăsta al

tău? Crezi că asta ţi-ar ajuta memoria, băiete?

O săgeată verde de fulger s-a abătut asupra lui. Descărcarea electrică i-a înăbuşit ţipătul, iar explozia pistolului s-a pierdut în lumina orbitoare. Jack şi cu mine ne-am dat la o parte, frecându-ne la ochi ca să ne recăpătăm vederea. Până atunci, n-a mai rămas nimic din căpitanul Gruel, nimic cu excepţia unui nor de fum înecăcios care se subţia repede în vântul puternic.

— *Multe furtuni mici mă atacă*, bubui Cap de Tunet. *Sunt nişte copii, au doar câteva mii de ani. Cred că acţionează din ordinul…*

— Păianjenilor! a strigat Jack.

M-a apucat de mână şi am început să alergăm spre nava cu presiune, dar Tocilarii păroşi îşi văzuseră căpitanul vaporizat şi nu mai aveau chef să ne aştepte. Motoarele cu rachete au mugit, smulgând abur din norii din faţă şi *Invincibila* a plonjat înainte prin aripa neagră a unui nor care cobora deasupra noastră cu rapiditate. Jack şi-a scuturat pumnul după ea, strigând lucruri care ar fi făcut-o pe Myrtle să roşească până-n vârful urechilor dacă ar fi fost acolo să le audă. Mă bucuram că nu era, căci comparând situaţiile noastre, mi se părea că orice îndura biata mea soră în mâinile păianjenilor răpitori nu putea fi nici pe departe la fel de rău ca soarta care ne aştepta acum pe Jack şi pe mine.

Aripa neagră se destrămă. O rază slabă de Soare jupiterian lumină inima lui Cap de Tunet, iar petele negre din interiorul lui păreau fărâme de praf. O turmă de balene spaţiale speriate fuseseră aspirate în inima furtunii din cauza schimbărilor

de presiune. Jack m-a prins de braţ şi mi-a arătat.

— Uite, Art! Ele sunt scăparea noastră.

— Dar sunt la kilometri depărtare, am protestat eu.

Dar, deşi nu vedeam cum ar putea să ne ajute monştrii ăia îndepărtaţi, nici nu găseam altă soluţie să ieşim din necazul în care eram. Bietul Cap de Tunet era atacat din toate părţile şi nu mai putea susţine arcada de vapor solidificat pe care stăteam noi. Până şi atmosfera devenea cumplită, din cauza aerului fierbinte ridicat din adâncuri. M-am agăţat de mâna lui Jack, pe măsură ce ultima insulă de nor compact a fost zburată de sub tălpile noastre, lăsându-ne să cădem liber în cerul sălbatic.

Jos, tot mai jos, cădeam, dar şi în sus, şi într-o parte şi în alta, aruncaţi încoace şi încolo de vântoasa fierbinte care bătea înspre noi din hornuri de nori. Părul îmi venea peste faţă şi una din cizme mi-a ieşit din picior – dacă Myrtle n-ar fi fost răpită de păianjeni m-ar fi pus să înnod şireturile de două ori şi n-aş fi pierdut-o. Normal că am strigat şi am plâns, şi am făcut semne cu braţele, deşi ştiam foarte bine că nu aveam de ce să ne prindem sau să ne agăţăm.

Dar încetul cu încetul, am început să înţeleg că bătrânul Cap de Tunet nu ne uitase. Era prea atacat ca să mai ridice castele în aer pe care să ne cocoţăm, dar aceste vânturi ameţitoare aveau un scop anume, acela de a ne duce în zbor spre familia de balene pe care o zăriserăm mai devreme.

Nu ştiu cât de departe am plutit prin gavota[20] de nori şi fulgere. Este greu să-ţi dai seama de distanţe şi mărimi într-un loc în care nimic nu-ţi este familiar şi totul e gigantic. Uneori mi se părea că balenele sunt aproape şi că sunt ascunse momentan în spatele unui munte trecător de nori, dar ne dădeam până la urmă seama că erau mult mai departe decât ne-am fi imaginat. Dar, până la urmă, am început să le auzim mugetele venite pe aripile vântului. În curând eram suficient de aproape ca să le simţim mirosul şi să vedem cum arată corpurile lor pestriţe, uriaşe.

Aceste balene spaţiale de pe Jupiter nu seamănă deloc cu cele pe care le ştim noi. Mai degrabă par nişte meduze enorme, umplute cu gaz, dar fără atât de multe tentacule. Erau douăsprezece în familia spre care pluteam noi: şase pui, cinci femele şi un mascul bătrân, din a cărui spinare plină de cicatrici răsărea o adevărată pădure de harpoane[21] rupte. Gura lui largă s-a deschis spre noi ca un tunel de cale ferată şi, pentru o clipă, am crezut că Jack şi cu mine vom fi înghiţiţi ca nişte Iona[22] aerieni, dar balenele au zburat pe lângă noi. Ferestrele imense, întunecate, ale ochilor masculului ne-au privit cu jale când am trecut pe lângă el. Apoi ne-

20 Note:

_ Vechi dans francez în doi timpi, cu mişcare moderată (n.tr.)

21 Note:

_ Unealtă în formă de suliţă cu vârf metalic, prinsă de o frânghie lungă şi groasă şi folosită la vânatul animalelor marine (n.tr.)

22 Personaj biblic înghiţit de o balenă (n.tr.)

am lovit de trupul lui curbat, alunecând şi sărind pe pielea lui. Am scăpat mâna lui Jack, dar l-am apucat repede de picior, iar el s-a prins de unul din harpoanele alea ruginite şi ne-am oprit din balans.

Vântul gemea, balenele mugeau, iar tunetul bubuia. Uneori părea că încearcă să formeze cuvinte, dar furtuna le purta departe, înainte să le prind sensul. Am privit deasupra mea la câmpia de carne de culoarea muştarului, care se curba în toate direcţiile, înţepată de harpoane ici şi colo, ca nişte cioturi de copaci.

— Dar nu putem sta aici, am spus eu.

Jack avea o expresie sinistră.

— Păi, nu prea avem unde să ne ducem pentru moment, mărturisi el. Dacă mai cădem mult, o să nimerim în găurile negre şi o să fim zdrobiţi ca nişte gândaci. Singura noastră speranţă e să ne ţinem de animalele astea şi să sperăm că ne va vedea vreo navă.

O lumină a izbucnit atunci deasupra noastră. Nu era fulgerul, ci lumina slabă a Soarelui jupiterian. Balena noastră fusese azvârlită din tărâmul lui Cap de Tunet în cer senin, iar familia ei se rostogolea şi dansa în lumină. Vântul ne purta pe aripile lui departe de marea furtună. Uitându-mă în urmă, am văzut clar micile furtuni vâjâind la marginea ei, în timp ce fulgere de toate culorile sfârâiau şi atacau. Bănuiesc că nu-şi dăduseră seama că Jack şi cu mine nu mai eram în holurile de nori ale lui Cap de Tunet, şi chiar dacă ar fi ştiut, poate că nu aveau cum să înceteze atacul. Dar nu-mi era teamă pentru Cap de Tunet,

căci era mult mai măreţ decât furtunile alea mici şi chiar când mă uitam eu, el tocmai transforma una în zdrenţe de nor, absorbite chiar de mantia de tornada, iar pe alta o trimise, învârtindu-se, într-un jet de aer învecinat, unde a fost făcută bucăţi de vânturile puternice.

Apoi un curent de aer ascendent a ridicat balenele într-o atmosferă mai calmă, iar o ceaţă galbenă, palidă, s-a înfăşurat în jurul nostru, ascunzând restul bătăliei de ochii noştri. Picături calde de ploaie, de mărimea ouălor de găină, ne stropeau pe mine şi pe Jack.

Târându-ne cu atenţie de la un harpon la altul, ne-am croit drum spre spatele balenei, în căutare de adăpost. După vreo jumătate de oră, am văzut în faţa noastră o balenieră veche, ruginită, care se încurcase în firele propriilor harpoane şi nu mai reuşise să iasă. Trapele erau deschise, deci probabil echipajul se salvase, aşa că ne-am strecurat înăuntru, fără să ne gândim la eventualele fantome care ar putea bântui pe acolo. Ne-am aşezat pe băncile ruginite, gândindu-ne la ce ne mai rezerva viitorul, în timp ce barca veche se balansa periculos, alunecând când într-o parte, când într-alta, pe măsură ce balenele avansau în oceanul spaţial. Cu fiecare mişcare, o sticlă goală de rom se rostogolea încoace şi încolo, amintindu-ne cât de mult timp trecuse de când nu mai băuserăm nimic.

— Bietul Cap de Tunet, am spus eu, gândindu-mă la furtuna sensibilă şi întrebându-mă cum rezista în războiul norilor rămas în urma noastră. Crezi că a fost atacat din cauza noastră?

— Ar fi o coincidenţă cam ciudată dacă n-ar fi aşa, spuse Jack. Furtunile alea care au apărut la scurt timp după noi. Bănuiesc că a fost mâna păianjenilor ălora ai tăi.

— Vrei să spui piciorul. Ei nu au mâini. Sunt păianjeni.

— Mă întreb ce le-au promis puilor de furtună ca să-i facă să-l atace pe Cap de Tunet, murmură Jack, ignorându-mă. Poveşti, presupun. Informaţii. Dacă păianjenii sunt la fel de bătrâni ca şi Cap de Tunet înseamnă că au văzut istoria lumii şi au multe poveşti de împărtăşit. Dar de unde au ştiut că ne vom duce să vorbim cu Cap de Tunet? Şi cum au ajuns în furtuna spaţială să facă afaceri cu puii de furtună? înseamnă că sunt nişte gândaci foarte inteligenţi.

— Şi tot nu ştim de unde provin, am spus eu. Inele de piatră şi gheaţă. Unde e asta?

Jack se uită ciudat la mine.

— Ce voia să spună furtuna cu cheia de la Larklight? Ai aşa ceva?

Am scuturat din cap.

— Nu pot decât să cred că totuşi Cap de Tunet m-a confundat cu altcineva, i-am explicat eu. A spus că a cunoscut-o pe mama mea, dar eu sunt sigur că mama n-a fost niciodată pe Jupiter…

Şi totuşi, *eram* chiar atât sigur de asta? Dacă mă gândeam bine, nu ştiam mai nimic despre trecutul mamei, despre familia ei sau despre ce făcuse înainte să se mărite cu tatăl meu în Cambridge, cu un an înainte ca Myrtle să se nască. Cu inima grea, m-am rezemat de lăzile din spatele meu, simţind că-mi era foarte dor de

Myrtle. Mi-am amintit de medalionul ei şi am băgat mâna în buzunar ca să-l scot. (Am fost foarte uşurat să-l găsesc acolo. Pentru o clipă groaznică mi-a trecut prin cap că mi-a căzut în drumul nostru zdruncinat prin cer.) L-am deschis şi mi-au dat lacrimile când am văzut faţa blândă a mamei. Dar m-am consolat cu gândul că e într-un loc mai bun acum şi că tata şi Myrtle sunt, poate, acolo cu ea şi că, cel mai probabil, mă voi alătura şi eu lor, în curând.

— Ce-i aia? întrebă Jack.

— Medalionul lui Myrtle, am spus eu. Are fotografia mamei noastre în el.

Dintr-un impuls brusc, i-am întins medalionul. Deşi nu o cunoscuse niciodată pe mama, am crezut că va fi şi el consolat la vederea zâmbetului ei blând. Dar tot ce a spus când l-a luat în mână a fost:

— L-ai avut la tine tot timpul de atunci de pe Lună?

— Am vrut să i-l dau înapoi lui Myrtle când eram pe *Sophronia* „am recunoscut, dar ea m-a rugat să-l ţin eu. Îi era teamă că o să scotoceşti prin cabina ei şi o să i-l furi.

Jack păru jignit.

— N-aş jefui-o niciodată!

Apoi îşi scoase briceagul din buzunar şi duse vârful lamei la încuietoarea medalionului.

A

— Vai! am ţipat eu. Încetează! Ce faci?

— Cred că mama ta ascunde mai mult decât ceea ce se vede cu ochiul liber, a replicat el.

Nu se deschide! l-am avertizat eu, întinzând

mâna să-l iau, în timp ce Jack încerca răbdător să introducă vârful cuţitului prin micul spaţiu dintre portret şi metal.

Dar *se deschidea*. Fotografia mamei s-a ridicat ca o copertă de carte, iar sub ea, împachetate în spaţiul infim de un meşter cu îndemânare supranaturală, sclipeau şi clipoceau nişte dispozitive minuscule. Rotiţe, fire, bobine, rulmenţi şi chestii nepământeşti pe care nu le puteam numi scânteiau în lumina palidă: o lume întreagă de maşinării miniaturale perfectă.

Am smuls medalionul, iar când palma mi s-a închis peste el, ciudata maşinărie a căpătat o strălucire fadă, albastră.

— Asta vor păianjenii, strigă Jack! Asta trebuie să fie. Pentru asta au venit la Larklight şi de asta te urmăresc încontinuu de atunci. Au răpit-o

pe biata Myrtle ca să-l obţină, iar când şi-au dat seama că nu-l mai are, ne-au urmărit până aici ca să pună mâna pe tine.

Baleniera s-a zguduit cu putere. Animalul pe care zburam s-a smucit brusc într-o parte, iar mugetul lui furios ne-a sunat în urechi. Am închis

medalionul şi l-am îndesat înapoi în buzunar, strecurându-l cu grijă în spatele batistei. Jack era deja la trapă, uitându-se afară.

— Ce-i asta? l-am auzit spunând.

Am fugit lângă el. Balena ne adusese foarte sus, în norii subţiri ai atmosferei superioare a lui Jupiter, pe care pescarii de balene o numesc Culmile înalte.

Pâlcuri de tufişuri de plante veziculare aeropurtate pluteau în jurul nostru, colorând în verde lumina Soarelui, de la seva care curgea din frunzele semitransparente şi veziculele de gaz. Turme de porci spaţiali sălbatici, care până atunci ronţăiseră paşnic vegetaţia, fugeau panicaţi, la fel ca şi femelele şi puii de balenă. Nu pot să spun că îi învinovăţeam. Asupra noastră, din înaltul cerului, se năpustea un monstru cu mii de braţe, o caracatiţă uriaşă, ca un balon colosal din piele roşie, cu aripioare. Deja lovise balena noastră o dată – puteam simţi biata creatură tremurând şi pregătindu-se să se apere iar acum lansa al doilea atac. Îşi întinse picioarele lungi de kilometri, fiecare înarmat cu zeci de spini periculoşi. Am ghicit imediat care îi era intenţia: să înţepe vezica internă de aer a balenei, pentru ca aceasta să nu mai poată pluti.

— Of, nu se va termina niciodată? am strigat eu. Mi-am amintit de calamarul pe care-l observasem prima oară când ne-am apropiat de Cap de Tunet. Atunci mă gândisem că era în căutare de pradă, dar acum mi-am dat seama că de fapt ne supraveghea. Păianjenii îi controlau şi pe ei, aşa cum îi controlaseră şi pe puii de furtună.

Îi puseseră să ne spioneze în timp ce eram înăuntrul marii furtuni, iar acum, că eram singuri şi fără apărare în ceruri, trimiseseră unul să ne captureze. Am strigat:

— Nu vor înceta niciodată să ne urmărească?

— Nu cred că păianjenii au de-a face cu asta, spuse Jack. Calamarii spaţiali sunt brute fără judecată, întocmai ca balenele. Nu ne vânează pe noi, ci caută mâncare…

— Atunci, cum explici *asta*? am ţipat eu şi i-am arătat ceva, când creatura a trecut pe lângă noi în viteză.

Pentru că acolo, pe capul ei noduros, între discurile mari ale ochilor, era un păianjen alb, călărind calamarul ca un jocheu diavolesc. Şi chiar în timp ce vorbeam, păianjenul ne-a observat, căci a început să tragă răutăcios de cilii ca nişte bice care creşteau pe capul calamarului. Acesta s-a întors, întinzându-şi braţele lungi spre baleniera în care ne ascundeam, cuprinşi de frică. Un tentacul roşu, cu gheare, s-a înfăşurat o dată şi încă o dată în jurul adăpostului nostru firav şi, cu o smucitură, bărcuţa a fost smulsă de pe spatele bătrânei balene.

Jack se aruncă spre mine, bâjbâind după medalion.

— După ăsta au venit! a urlat el. Hai să le dăm ce vor.

— Nu, am strigat eu. Cap de Tunet ne-a spus să-l păstrăm în siguranţă!

— Prefer să fim noi în siguranţă, şi Myrtle. Dacă le dăm medalionul, poate ne spun unde o găsim pe Myrtle…

Deodată, am simţit o duhoare puternică. Tentaculul calamarului se îndoia, ridicând barca noastră zdrenţuită spre cavitatea vastă a gurii lui. De unde eram, puteam vedea păianjenul de pe spatele lui luptându-se să-l oprească să ne mănânce, dar nu eram sigur că o să reuşească. În comparaţie cu calamarul, păianjenul părea o nimica toată: o gâzuliţă albă. Putea el să spere cu adevărat că va învinge nevoia urgentă, instinctivă, a gigantului de a mânca? Respiraţia calamarului ne-a învăluit, puţind a gaz metan.

Mi-a venit brusc o idee, nu ştiu de unde. M-am eliberat din strânsoarea lui Jack. Dacă ne-am fi putut desprinde din ghearele calamarului spaţial, poate că am pluti liber prin Culmile înalte vreo oră

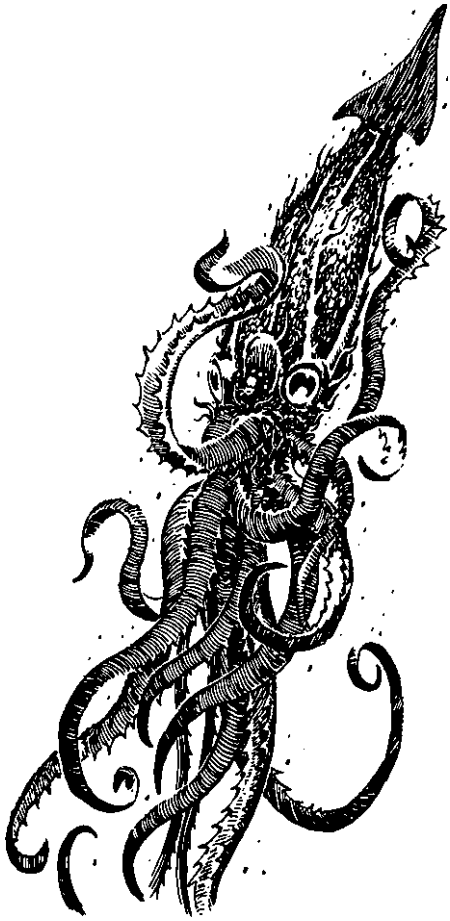

sau mai mult şi exista şansa să ne vadă o balenieră sau o altă navă cu presiune, înainte de a ne scufunda în adâncuri. Şi chiar dacă ajutorul mult sperat n-ar fi venit şi am fi pierit în oceanul spaţial, măcar aş fi ştiut că am *încercat* să mă lupt cu păianjenii care îmi furaseră casa şi familia.

Sticla goală de rom încă mai aluneca de ici-colo pe scândurile podelei. Am ridicat-o şi am căutat în buzunare după ceva care să ardă.

Nu batista; aveam nevoie de ea ca să protejeze medalionul. Am simţit ceva moale şi zdrenţăros şi am scos triunghiul de pânză de

păianjen pe care îl tăiasem de la fereastra dormitorului lui Myrtle la Larklight. Se uscase şi era fragilă. Nu ştiam dacă pânza de păianjen e inflamabilă, dar am îndesat-o pe gâtul sticlei, apoi am scos cutia de chibrituri şi am aprins un băţ. Flacăra a izbucnit cu putere în aerul încărcat de metan şi am folosit-o ca să dau foc unui colţ al pânzei de păianjen, care, spre bucuria mea, s-a aprins instantaneu, arzând cu o flacără galbenă şi sfârâitoare. Înainte ca Jack să apuce să mă întrebe ce fac, am trecut pe lângă el spre trapa deschisă şi am aruncat sticla cu dopul de foc în gura deschisă a calamarului.

— E plină de metan, i-am explicat eu lui Jack, întorcându-mă spre el. Se holba la mine, crezând că am luat-o razna. Am citit într-o carte. Metanul din aceste creaturi le face să plutească.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Jack.

Un val de flăcări galbene ţâşni din gura calamarului. Tentaculele i se zbăteau şi, când baleniera noastră îi scăpă din gheare, am putut să văd păianjenul alb încercând cu disperare să scape de pe calamarul muribund aflat în cădere.

Apoi cu un sunet asurzitor, calamarul explodă, umplând cerul cu flăcări şi gaz aprins. Explozia a izbit barca noastră cu atâta putere, încât ne-am rostogolit de mai multe ori, iar eu am căzut pe trapa deschisă. M-aş fi pierdut pentru totdeauna, dacă nu aş fi avut prezenţa de spirit să mă prind de un cablu de harpon care încă mai atârna din barcă. Bucăţi din pielea calamarului şi organe arse zburau în jurul meu. Mi-am imaginat păianjenul găsindu-şi sfârşitul în adâncimile cerului şi m-am simţit ca Sfântul Gheorghe când a omorât balaurul.

Dar e greu să te simţi mulţumit de tine prea mult timp, atunci când eşti agăţat de o frânghie aspră în spatele unei baleniere distruse şi

nesigure, şi căzând ca un pietroi. Îl vedeam pe Jack uitându-se la mine prin trapă, cu mâinile încleştate pe celălalt capăt al frânghiei, încercând să mă tragă înapoi în barcă, dar vântul mă smulgea departe de el, într-o luptă pe care nu avea cum s-o câştige. Am simţit că-mi alunecă mâinile de pe frânghie. Jack striga ceva. Părea că râde, deşi nu puteam înţelege nici în ruptul capului de ce.

Apoi, norii s-au despărţit deasupra capului meu. Un corp uriaş, întunecat, se contura printre vapori.

— Vai, nu! m-am gândit eu, nu încă un prădător diabolic!

Şi am închis ochii strâns, rugându-mă ca sfârşitul să vină repede şi să fie nedureros.

— E nava noastră, striga Jack. E *Sophronia*! Draga mea Ssil! Şi dragul meu Munkulus!

M-am uitat din nou în sus şi am recunoscut silueta *Sophroniei* înainte să mă lovesc de ea.

S-a auzit un zbang, am văzut stele verzi şi asta e tot ce-mi mai amintesc până m-am trezit, plutind în O GBS în cabina principală a *Sophroniei*, cu Nipper care-mi ştergea faţa cu o cârpă udă. Deasupra lui, o turmă de porci spaţiali amuşinau peste tot, explorându-şi noul cămin. Mi-am întors capul şi am văzut curbura chihlimbarie a lui Jupiter şi am realizat că se terminase calvarul nostru şi ne îndepărtam de planeta furtunilor.

— Cum ne-aţi găsit? i-am întrebat eu.

— Ssil n-a avut încredere în individul ăla, Gruel, spuse crabul. Şi apoi domnul Munkulus a auzit nişte poveşti la târgul de porci despre păianjeni văzuţi pe Io, pe Callisto şi alte câteva Luni, şi despre o navă cu presiune numită *Oenone*,

care a dispărut pe drumul dinspre Jupiter.

— Probabil au luat-o păianjenii ca să ne urmărească în furtuna spaţială, îşi dădu Jack cu părerea.

— Aşa că am grăbit reparaţiile şi am urcat în spaţiu pe lângă Jupiter, aşteptând un semn de la voi, explică Nipper. Şi, slavă Domnului, n-a trecut mult până când Grindle (care era de cart sus, pe punte) a observat nava cu presiune a lui Gruel…

— *Invincibila*, mormăi Grindle, care era prin apropiere.

—… Ţâşnind dintre nori, încheie Nipper.

— Părea lovită şi arsssă, spuse Ssillissa, privindu-l cu drag pe Jack, care stătea pe punte, trăgându-şi răsuflarea după aventurile de pe Culmile înalte. Ne-am dusss mai aproape, sssă vedem dacă au nevoie de ajutor, dar ei au fugit de noi.

— Aşa că i-am atacat, rânji Grindle, şi ne-am încercat armele pe Zăpăciţii ăia păroşi.

— Erau Tocilari, spuse domnul Munkulus. Zăpăciţii sunt total diferiţi. Au antene şi nici un pic de simţ al umorului.

— Zăpăciţi sau Tocilari, ei ne-au spus că Gruel a încercat să vă înşele şi că bătrânul Cap de Tunet l-a aranjat, chicoti Grindle. Sfârrr! Zbang! Ha, ha!

Ceilalţi râseră, dar eu nu puteam să mă alătur lor. Încă îmi aminteam de mirosul de carne arsă care îmi umpluse nările când căpitanul Gruel a fost lovit.[23]

---

23 Note:

— Am crezut că aţi murit amândoi, spuse Ssil foarte încet. Şi chiar dacă eraţi în viaţă, nu aveam cum sssă ajungem la voi, fără sssă zdrobim *Sssophronia* în mii de bucăţele…

— Dar asta n-a oprit-o pe domnişorica aici de faţă să ne pună să navigăm încoace şi încolo pe culmile norilor, oră după oră! spuse Grindle. „Vai, Jack", se prosti el. „Vai bietul Jack! Ce-o să ne facem fără el?" Era mai bine ca la teatru.

Ssillissa îl lovi prieteneşte cu vârful cozii şi spuse blând:

— A fost bună ideea ta, Art, să arunci calamarul în aer. Flacăra a aprins norii pe kilometri împrejur. Ceva mi-a spus că nu era doar un simplu fulger. Am îndreptat nava spre locul de

_ Mai târziu am aflat că Snifter Gruel supravieţuise. Ars şi inconştient, plutise prin atmosfera jupiteriană mai multe zile, dar Cap de Tunet s-a asigurat că ticălosul nu cădea niciodată atât de jos încât să fie zdrobit, iar, după ce a scăpat de celelalte furtuni, i-a făcut vânt spre o balenieră în trecere pe acolo, care l-a adus acasă pe Io. Acolo, domnul Gruel şi-a revenit de pe urma arsurilor. Singura consecinţă a loviturii de fulger era că devenise magnetic. Oale, tigăi, tacâmuri şi cuie se lipeau de corpul lui ca de un magnet. La început, asta l-a deranjat pe domnul Gruel pentru că asta l-a obligat să-şi încheie cariera de căpitan de navă cu presiune, deoarece toate instrumentele Invincibilei o luau razna când se apropia de ele. Dar în curând a găsit un alt mod de a-şi câştiga existenţa. A devenit un star al circurilor şi bâlciuri- lor, cu numele „Atracto, uimitorul om-magnet", iar mai târziu a scris o carte în care pretindea că ajunsese în inima lui Jupiter şi se întâlnise acolo cu doamna Abishag Chough şi cu o mulţime de alte fiinţe superioare, care-i dăduseră ciudatele puteri magnetice şi-l trimiseseră acasă cu un mesaj de mare importanţă pentru omenire. Nu-mi mai amintesc care era mesajul, dar era ceva cu pace, fraternitate şi donarea de bani lui Snifter Gruel.

unde venea lumina…

— Era o pată neagră pe nori, o întrerupse domnul Munkulus.

—… Şi v-am găsit, termină Ssil de povestit, zâmbind larg, cu toţi dinţii ei înspăimântători.

— *Ei* ne-au găsit pe *noi*, o corectă Grindle.

— Mai degrabă ne-a găsit Art cu capul! spuse Nipper, râzând cu râsul lui adânc, clocotitor, iar Gemenii cu Tentacule râdeau şi ei, dar sărind în sus şi în jos, şi scuturându-şi tentaculele ca nişte ghemotoace multicolore.

— Toţi v-aţi descurcat minunat, spuse Jack, ridicându-se, nerăbdător. Acum trebuie să plecăm. Avem destul combustibil? Provizii pentru o călătorie lungă?

— Suntem bine aprovizionaţi, spuse domnul Munkulus. Nu foarte bine, dar ăsta este eterul jupiterian, căpitane; sunt destule nave şi destule lumi de unde să cumpărăm sau să furăm.

— Nu rămânem aici, zise Jack.

Părea aproape furios.

— Încotro, Jack? întrebă Ssil, loială, ignorând comentariile şi ciripitul celorlalţi, care abia aşteptaseră să călătorească printre Lunile lui Jupiter.

— Mergem să-i căutăm pe păianjenii ăia, spuse Jack. Cap de Tunet ne-a spus unde se ascund, mai mult sau mai puţin. Pe inelele de gheaţă şi piatră. Există o singură lume de care am auzit eu să aibă inele de gheaţă şi piatră.

Ssillissa a pălit. Cred că şi eu m-am albit la faţă, deşi n-aveam o oglindă să mă văd, aşa că nu pot fi sigur. Ştiam cu toţii că Jack intenţiona să

mergem pe Saturn, dar *nimeni* nu merge pe Saturn. Se află dincolo de graniţele eterului necunoscut, neexplorat de nimeni altcineva decât de astronomi. Nicio navă care a încercat să ajungă acolo nu s-a mai întors.

Jack atinse umărul Ssillissei.

— Poţi calcula un curs către Saturn, Ssillissa?

Ea înghiţi în sec şi clipi des din ochii cu două pleoape.

— Bănuiesc că da, Jack, spuse ea. Dar de ce? Ce-i cu păianjenii ăştia?

— Nu-ţi face probleme din cauza păianjenilor, spuse Jack. Cred că o să ne trateze foarte politicos când o să vadă ce le-am pregătit.

Scoase ceva din buzunar, în timp de vorbea, îl aruncă în sus în lumina becurilor şi îl prinse din nou în palmă. Un lănţişor lung din zale aurii atârna din pumnul lui închis. M-am speriat şi m-am căutat în buzunarul în care ascunsesem medalionul lui Myrtle. Dispăruse.

— M-ai jefuit! am ţipat eu supărat şi am izbucnit în lacrimi de furie.

Jack nu se uita la mine.

— Sunt un pirat, spuse el, trecând pe lângă mine înspre cârmă, unde domnul Munkulus făcea ultimele pregătiri pentru călătoria spre lumea păianjenilor. Fur lucruri, Art. Fac afaceri cu oameni cu care nimeni altcineva nu mai are de-a face. Asta sunt.

ÎNCĂ O INCURSIUNE ÎN JURNALUL SURORII MELE.

CARE POATE SĂ PRINDĂ BINE

CITITORILOR MAI SENSIBILI CARE VOR SĂ IA O PAUZĂ SAU UN MOMENT DE RESPIRO DE LA AVENTURILE MELE CAPTIVANTE, APROAPE DE NESUPORTAT

26 Aprilie (*continuare*)

Când m-am trezit azi-dimineaţă m-am simţit, pentru scurt timp, destul de mulţumită. Eram întinsă pe un pat într-un fel de cort de hârtie prin ai cărui pereţi şi acoperiş pătrundea lumina Soarelui. Se simţea o mişcare uşoară, mai odihnitoare în comparaţie cu zarva din noaptea precedentă. Şi apoi mi-am amintit tot ce văzusem: cum Sir Waverley s-a dovedit a fi doar un robot sau un om mecanic şi cum am evadat cu Ulla şi am fost salvate de acei călăreţi de viermi îmbrăcaţi necorespunzător.

Tremurând, dar hotărâtă să nu le arăt răpitorilor mei că mă temeam de ei, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat seama că sunt (slavă Domnului!) încă îmbrăcată complet pe sub cearşafurile aspre de in pe care, probabil, o mână generoasă le pusese peste mine cât am zăcut inconştientă. Am observat că seva acelor cactuşi mi se uscase pe fuste şi pe corset ca nişte pete tari şi strălucitoare de gumă arabică şi m-am întrebat dacă era vreun loc în lumea asta sălbatică de unde să-mi cumpăr o rochie nouă, sau măcar o spălătorie unde să o curăţ pe asta.

Când m-am târât afară prin tunelul de acces al cortului de hârtie, mi-am dat seama că mă aflam pe un fel de barcă sau pe un iaht făcut integral din coli groase de hârtie unsuroasă îndoite în stil autohton. Câţiva marţieni stăteau la ceea ce J.H.

ar fi numit *pupă*. Aceştia conduceau vasul cu vâsle de-a lungul unui canal drept ce părea că nu se mai termină, ale cărui ape străluceau şi jucau, învolburându-se uşor sub mângâierea Soarelui marţian palid. M-am simţit uşurată să văd că măcar luntraşii erau îmbrăcaţi corespunzător într-un fel de pantaloni scurţi şi cu tunici lungi de hârtie. (Am aflat atunci că marţienii merg dezbrăcaţi numai în lupte, fiind convinşi, în felul lor sălbatic, că este o dovadă de laşitate să porţi armură sau orice altceva care ar putea devia o lovitură.)

— Domnişoară Mumby! s-a auzit o voce şi am realizat că eram privită de o persoană care stătea pe un morman de perne la capătul ascuţit al bărcii. M-am apropiat de el oarecum cu teamă, dându-mi seama că era conducătorul detaşamentului care i-a distrus pe cactuşii umani. Era îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi marţieni, dar avea o faţă subţire, ca de şoim, şi o barbă ciudată. Purta pe cap o pălărie mare de rafie ca să-l protejeze de Soare. Tunica lui de hârtie era, îmi pare rău să mărturisesc, desfăcută. Nu purta cămaşă pe dedesubt, iar pe pieptul lui gol atârna un colier barbar din pătrăţele sau solzi de bronz. Şi totuşi, când m-am apropiat, iar el a sărit să mă salute, am văzut că, spre surprinderea mea, nu era nicidecum marţian, ci englez, deşi cam bronzat de la soarele din deşert.

— Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc, domnişoară Mumby, a spus el.

Trebuie să spun că ochii lui erau extrem de captivanţi: mari, închişi la culoare şi totuşi plini de

lumină. Mi-a aruncat o privire intensă care a trezit în mine o senzaţie ciudată. Am răsuflat uşurată când a venit Ulla, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Myrtle, acesta este soţul meu, Richard Burton de la Serviciile Secrete.

Păi, trebuie să recunosc că am fost cam dezamăgită să aflu că Richard Burton, marele explorator britanic şi agent secret, a luat de soţie o femeie de origine marţiană. Cred că m-am schimbat la faţă pentru că Ulla m-a întrebat imediat dacă mă simt bine, iar domnul Burton m-a sfătuit să mă aşez.

— Aerul de pe Marte e mai rarefiat decât cel de pe Pământ, mi-a amintit el, şi nou-veniţii pe planeta noastră se acomodează mai greu. Când am venit prima dată aici cu armata am stat pe tuşă câteva zile.

Cât Ulla s-a dus în cabina de hârtie să-mi aducă mâncare şi apă, am încercat să-mi amintesc tot ce ştiam despre R.B. (Mi-aş fi dorit să fi fost mai atentă când Art trăncănea întruna despre exploratori faimoşi, acasă la Larklight!) Dar totuşi îmi amintesc că şi-a început cariera ca ofiţer la Institutul Britanic de Cercetare a planetei Marte şi a fost destul de apreciat deoarece, ca explorator, s-a deghizat în băştinaş, s-a dus în cele mai îndepărtate deşerturi şi a condus triburile marţiene în luptele împotriva îngrozitorilor oameni-cârtiţă care-i asupreau. Din acest motiv, nativii, care nu au arătat Marii Britanii recunoştinţa pe care o merită pentru că a adus civilizaţia în lumea lor seacă, s-au ataşat foarte mult de domnul Burton şi i-au dat titlul de „Zeul

Războiului pe planeta Marte”.

Ulla s-a întors cu apă şi un mic dejun delicios format dintr-o legumă rădăcinoasă coaptă, numită *sprună*. Cât am mâncat, mi-am privit gazdele şi am remarcat multe dovezi de tandreţe şi respect între ei. Mi-am adus aminte de povestea lui Jack Havock, despre cum prejudecăţile familiei i-au trimis pe mama şi pe tatăl său la soarta ciudată de pe Venus, şi m-am întrebat dacă dragostea pentru mireasa lui roşiatică e cea care l-a determinat pe R.B. să renunţe la confortul căminului său pentru aventurile de aici, de la frontierele înalte. În starea mea de slăbiciune, asta mi s-a părut pentru o clipă destul de romantic şi chiar demn de admirat.

După ce am terminat de mâncat, R.B. a spus:

— Te rog să-mi spui tot ce ştii despre păianjenii aceia.

A trebuit să mă gândesc o clipă. Cât am stat la Fagi mă obişnuisem să mă conving că amintirile cu păianjenii albi erau numai coşmaruri. În mijlocul nebuniei din noaptea precedentă nu am avut timp să stau să mă gândesc şi să mă obişnuiesc cu ideea că nu numai că păianjenii erau reali, ci şi toate amintirile mele. Am început să lăcrimez un pic când i-am spus lui R.B. despre Larklight şi ce a păţit bietul tata. I-am spus şi de Jack Havock, temându-mă că-şi va schimba părerea despre mine pentru că m-am împrietenit cu un asemenea personaj, dar a ascultat în linişte, destul de calm, întrerupându-mă doar o dată ca să mă întrebe ce s-a întâmplat cu Art.

— Nu ştiu, am spus eu îndurerată. Sper că

Jack şi prietenii lui au reuşit să aibă grijă de el şi că e încă împreună cu ei la bordul navei lor spaţiale.

Domnul Burton a dat din cap. Apoi a spus:

— Sunt ceva săptămâni de când m-am ocupat numai de supravegherea Fagilor. Draga mea Ulla mi-a trimis rapoarte valoroase despre intrările şi ieşirile de acolo. Ştiam că Waverley Rain „punea ceva la cale”, dar nu am ştiut ce până aseară.

— E o maşinărie! am strigat eu. Sau cel puţin *era*. Cred că l-am stricat când am căzut peste el. Era un păianjen din acela îngrozitor în interiorul lui – unul mic. Şi încă unul mai mare.

Domnul Burton a spus:

— Avem motive să credem că era o navă întreagă plină cu aceste creaturi. Un vas negru, ţepos care a aterizat în deşert aproape de Fagi acum câteva zile. A decolat azi-noapte, la scurtă vreme după ce v-am găsit. Cu siguranţă că păianjenii aceia l-au îndepărtat pe adevăratul Sir Waverley acum ceva vreme. Mi-e şi groază să mă gândesc de cât timp afacerile sale sunt controlate de clona lui mecanică.

— Dar de ce? am rostit pe nerăsuflate. În ce scop?

R.B. s-a încruntat, iar ochii săi au scânteiat.

— N-aş putea să-ţi spun, domnişoară Mumby, dar m-am gândit la faptul că firma lui Sir Waverley se ocupă de construcţia noului Palat de Cristal din Hyde Park. Dacă falsul Sir Waverley şi stăpânii săi cu multe picioare au schimbat cumva planurile? Sau au instalat un mecanism explozibil în structura sa?

Trebuie să recunosc că aproape am leşinat din nou când mi-am imaginat grozăvia pe care o spunea. Chiar şi acum îmi mai tremură mâna când încerc să scriu aceste rânduri. Ar putea oare să fie adevărat? Să fie mult-iubita noastră regină în pericol de moarte? Vai, e prea mult! Am spus dintr-odată:

— Trebuie să dăm alarma! Trebuie să mergem numaidecât în portul planetei Marte şi să cerem o audienţă la guvernator.

— Din nefericire, guvernatorul este acţionarul majoritar în compania lui Waverley, a spus R.B. cu un zâmbet sarcastic. Ca toţi ceilalţi din guvernul colonial. Fără dovezi clare, mă îndoiesc că ar vrea să ia vreo măsură care ar putea afecta reputaţia companiei Rain & Co.

— Vai, Doamne! am strigat eu, nevenindu-mi să cred. Cu siguranţă, nici un domn britanic nu va pune interesele comerciale mai presus de cele patriotice şi umanitare în general.

— Crezi că-i mare lucru că prietenii noştri marţieni îşi bat joc de imperiul nostru faimos? a spus R.B. cu acelaşi zâmbet ironic. Imperiul lor a căzut cu mulţi ani în urmă şi doar nu crezi că se aşteaptă ca al nostru să mai aibă zile multe.

S-a ridicat în picioare şi a arătat spre malul canalului. Am trecut pe lângă un loc unde se afla una dintre anticele ruine marţiene, un templu vechi de porţelan transparent, spart şi descompus, dar totuşi încă frumos.

— „Priviţi-mi creaţia, voi, cei puternici, şi întristaţi-vă!” a exclamat el, citând din domnul Shelley. Ştiai, domnişoară Mumby, că poporul

Ullei are legende despre dispariţia imperiului lor antic – în război cu o rasă de păianjeni-titani? Mă întreb dacă şi al nostru va avea aceeaşi soartă. Probabil că fiecare rasă care încearcă să-şi depăşească limitele şi călătoreşte afară, prin adâncimile spaţiului, trezeşte mânia acestor diavoli albi…

— Vai, domnule Burton, am strigat, trebuie să facem ceva!

— Sigur că trebuie, a spus el. Nu vă temeţi, domnişoară Mumby. Am eu un tovarăş pe care cred că-l pot convinge să ne ducă direct pe Pământ şi de acolo sper că vom fi capabili să-i înfrângem pe aceşti păianjeni şi să le dejucăm planurile ticăloase. Cât mă rog să aibă dreptate!

Mai târziu

În această seară, vasul nostru de hârtie ne-a dus într-un mic, dar aglomerat oraş marţian, ale cărui case de hârtie sunt îngrămădite pe lângă zidurile unei fortăreţe unde flutură steagul britanic.

Soldaţi din Infanteria Marţiană au venit cu paşi apăsaţi de-a lungul malurilor canalului, la bordul maşinăriei lor mecanice de luptă, să ne întrebe ce căutăm, iar când au aflat că domnul Burton

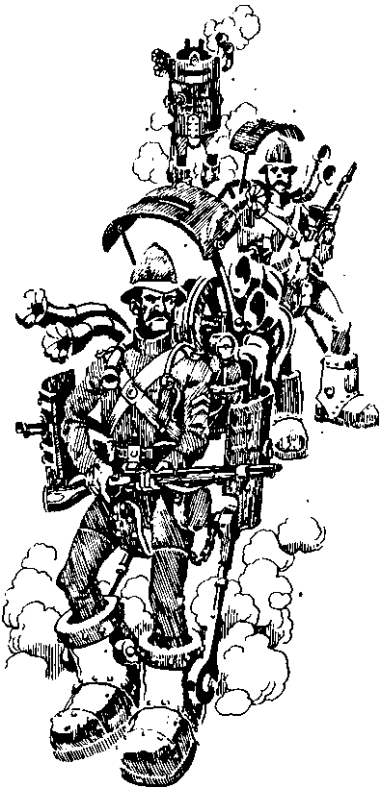

se află la bord s-au întors şi au rupt-o la fugă spre fortăreaţă ca să-i anunţe sosirea.

Până să ne apropiem de cheiurile din spatele zidurilor fortăreţei, ofiţerul districtual şi-a pus chipiul şi a venit să ne întâmpine, şi o trupă de marţieni a început să cânte o melodie emoţionantă şi stridentă care m-a făcut brusc să-mi fie dor de Larklight şi de dragul meu pian. (Ce mult a trecut de când am exersat ultima dată, şi începusem să cânt destul de bine *Cântecul păsării pe înserate* – sper că aceste întreruperi nu m-au „ruginit”!)

Dar să nu mă abat de la subiect. Domnul şi doamna Burton au păşit pe mal şi, când i-am urmat, am văzut un ofiţer de marină lângă comitetul de primire de pe chei. Se uita la mine

într-un mod atât de ciudat, încât am crezut pentru o clipă că expunerea prelungită la soarele marţian i-a afectat judecata. Dar s-a dovedit apoi că m-a recunoscut!

— Doamne, Dumnezeule! a strigat el. Este chiar fetişcana pe care am văzut-o în ghearele mizerabilului de Havock şi a câinilor lui asmuţiţi!

S-a dovedit că acesta era tovarăşul pe care R.B. voia să ni-l prezinte: Căpitanul Moonfield de pe nava Maiestăţii Sale, *Neobosiţii*. Bineînţeles că el avea un avantaj faţă de mine pentru că eu eram leşinată când vasul lui a provocat *Sophronia* să „oprească cu vântul în faţă” (cum spunem noi, eteronauţii). Se pare că el şi oamenii lui au fost foarte îngrijoraţi pentru mine şi Art, dar, de vreme ce nu ştiau cum ne cheamă sau de unde suntem, sau unde ne-a dus Jack Havock, nu puteau face nimic pentru noi şi, după ce *Sophronia* a scăpat din capcana lor, s-au văzut nevoiţi să se întoarcă pe Marte, unde staţiona *Neobosiţii* cu mâinile goale.

— Mă bucur să văd că ai scăpat teafără, domnişoară! a spus căpitanul Moonfield, făcând o plecăciune elegantă.

Am reuşit să-l pun la curent imediat.

— Membrii echipajului lui Jack Havock nu sunt asmuţiţi, am spus. Şi nici câini nu sunt (cu excepţia, probabil, a Domnului Grindle). L-ar fi urmat pe Jack până la moarte dacă el le-ar fi cerut-o şi mărturisesc că în timpul şederii mele pe nava sa mi s-a părut un adevărat domn. Sunt convinsă că a fost prezentat într-o lumină cu totul falsă. Poate că a provocat ceva stricăciuni şi a

furat câteva lucruri nesemnificative de la oameni care îşi permit să le piardă, dar este inofensiv, absolut inofensiv.

— Inofensiv? a spus căpitanul Moonfield, surprins din cale-afară. Şi cum explici dispariţia acelor vase de când a început el să stea la pândă prin cotloanele spaţiului? Vasul Maiestăţii Sale, *Enea*, spre exemplu?

— Nu e mâna lui Havock, Davey, băiete, a spus domnul Burton, venindu-mi în ajutor. Din câte mi-a povestit domnişoara Mumby, Havock e un băiat destul de bun, pe placul inimii mele. Şi pe cuvântul meu că, dacă guvernul nu se revanşează faţă de mine şi nu recunoaşte cât m-a ajutat Ulla, mă bate gândul să mă alătur şi eu echipajului *Sophroniei*! Nu, adevărata ameninţare nu vine de la băiatul ăsta, Havock, ci de la păianjenii aceia.

— Păianjeni? a spus căpitanul M., neînţelegând. Scârboase creaturi, Dick, sunt de acord cu tine. Prea multe picioare – dar cum pot ei să reprezinte o ameninţare? Sunt otrăvitori, aşa-i?

— Otrăvitori, foarte inteligenţi şi hotărâţi să distrugă Imperiul Britanic, a spus R.M. Şi a continuat să-i povestească aventurie noastre de la Fagi.

— Cerule! a ţipat căpitanul M., când a terminat. Trebuie să-l informăm pe guvernator.

— N-avem timp, Davey, a răspuns domnul Burton. Mă gândeam că mai degrabă ne-ai duce tu direct pe Pământ. Timpul este de maximă importanţă dacă vrem să împiedicăm dezastrul.

Mi-am dat seama imediat de ce a ales să apeleze la căpitanul Moonfield pentru ajutor.

Bunul domn nu a mai pierdut vremea cu întrebări şi nici nu a şovăit ca să-şi informeze superiorii sau să aştepte ordine scrise, semnate de trei ori. S-a dus direct la nava lui ancorată în spatele fortăreţei şi, în scurt timp, chimistul lui şef a venit şi el, un om în vârstă pe nume McMurdo.

— În cât timp putem ajunge deasupra Londrei? a întrebat el.

Domnul McMurdo, un scoţian posomorât, a dat din cap şi a spus că va dura cel puţin zece zile şi asta numai dacă stocurile de ceva pe nume Mercur Arămiu nu se epuizează, iar „roţile principale”.

nu au fost „şterpelite” de Viermii Marţieni de Metal.

— O s-o facem în patru zile! a declarat căpitanul M. La post, McMurdo! Decolăm la noapte!

Domnul McMurdo s-a grăbit bombănind: – Nu pot s-o fac, căpitane. Eu sunt alchimist, nu inginer.

Dar am văzut că bunul căpitan Moonfield era foarte încrezător în forţele sale în ciuda comportamentului său barbar.

Scriu aceste rânduri în reşedinţa ofiţerului: rictual, unde Ulla şi cu mine am fost invitate să ne odihnim. Noaptea cade uşor peste pustietate şi Lunile răsar. În câteva zile o să fiu pe Pământ la Marea Expoziţie pe care am tânjit atât s-o vizitez când am citit despre ea la Larklight cu multe săptămâni în urmă. Dar mintea îmi freamătă de nelinişte. Oare o să putem opri intrigile păianjenilor? Şi cu ce o să mă îmbrac?

Şi cam atât despre Myrtle deocamdată. Oricum nu face altceva decât să bată câmpii despre rochii şi ţinute de seară în următoarele pagini, aşa că sunt convins că mai degrabă aţi vrea să citiţi despre MINE, despre cum am fost pe Saturn şi ce am găsit acolo. (*AM.*)

În care înfruntăm noi pericole pe inelele dezolante ale lui saturn

Ca să vă spun adevărul, nu-mi amintesc foarte multe din călătoria noastră spre Saturn. Zile şi nopţi pe Cărările Aurii, fără să ai la ce să te uiţi, decât la vârtejul de materie strălucitoare al valurilor alchimice, care adia pe la hublourile *Sophroniei*. Am încercat să mă înţeleg cu Jack cu privire la medalion, pe care, dacă vă aduceţi aminte, mi-l furase din buzunar şi voia să li-l dea păianjenilor. Dar Jack nu voia să stea de vorbă cu mine şi în curând am renunţat. „Oare de ce am avut vreodată încredere în el?” mă întrebam. De ce am crezut vreodată că e bun şi demn de admirat şi nu hoţul şi nemernicul care este?!

Grindle, domnul Munkulus şi Gemenii cu Tentacule mergeau pe coji de ouă în jurul lui Jack, care era furios din cale-afară. Îşi găseau câte ceva de făcut pe navă, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre Jack. Cât despre Ssil, ea era închisă în laboratorul ei, lucrând la alambic şi calculând cu atenţie cursul către Saturn. Cred că nici unuia nu-i plăcea planul lui Jack, dar erau cu toţii prea obişnuiţi să-l urmeze oriunde, ca să se mai obosească să-l convingă să renunţe. Când domnul Munkulus a încercat să stea de vorbă cu el, Jack i-a răspuns:

— N-aveţi grijă, domnule M. Păianjenii ăia bătrâni au străbătut tot Sistemul Solar în căutarea tinichelei ăsteia. Cred că vor fi dispuşi să negocieze.

Până la urmă, m-am strecurat în cabina pe care o împărţisem cu Myrtle şi care acum era numai a mea, şi m-am cuibărit în patul ei. M-am convins pe mine însumi că totuşi cearşafurile mai purtau o urmă vagă a parfumului ei, dar de fapt miroseau doar a mucegai.

Nipper a venit mai târziu după mine, cu un glob de supă pentru cină.

— Mai bine îţi ţii capul la cutie, Art, mi-a spus el. Nu l-am mai văzut niciodată pe tânărul nostru căpitan într-o stare atât de ciudată.

— M-a jefuit, am pufnit eu. M-a căutat prin buzunare.

— Păi, asta-i meseria lui, nu? Trebuie să fii conştient de asta. Poate că păianjenii aceştia vor plăti atât de bine pentru medalionul acela al tău, că ne vom putea şi noi retrage la casele noastre şi nu vom mai fi piraţi.

— Cap de Tunet a spus să nu li-l dăm, am şoptit eu. Dacă nu ne plătesc? Dacă ne omoară pe toţi şi îl iau?

La această întrebare, Nipper nu avea răspuns. Devenise deja un obicei pentru el să se încreadă în Jack Havock: era ceva la fel de natural ca şi respiraţia şi nu cred că-i trecuse vreodată prin cap că tânărul lui căpitan ar putea greşi. Dar discuţia cu el m-a mai înveselit. Mi-a amintit că, oriunde ar fi păianjenii, acolo aş avea o speranţă s-o regăsesc pe Myrtle. Poate că lui Jack nu-i păsa

decât de aur, dar odată ajunşi pe domeniul păianjenilor albi, voi găsi o cale să scap de el şi să o caut pe sora mea sau vreun indiciu referitor la soarta ei.

Alinat de gândurile astea, am adormit şi am visat că eram la Larklight, coborând pe scările întortocheate spre inima vechii case.

Apoi se făcea că stăteam în camera boilerelor şi dintr-un labirint de maşinării complicate străluceau fire de lumină, tremurând şi răsucindu-se ca nişte frânghii de aur. Iar în mijlocul lor, o gaură cheii aurie. Oare aceasta era încuietoarea pe care trebuia s-o deschidă cheia? M-am aplecat să mă uit prin ea, dar, înainte să apuc s-o fac, o umbră înspăimântătoare s-a mişcat pe perete şi, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe domnul Webster deasupra capului meu, cu ghearele întinzându-se spre mine, ca nişte seceri osoase…

M-am trezit ţipând şi am descoperit că centurile care mă ţineau legat de pat se rupseseră şi pluteam în aer, aproape de tavanul cabinei. Toată nava tremura şi se zguduia sub mine, de parcă naviga pe o mare furtunoasă. M-am rostogolit şi am deschis uşa. În cală, echipajul zbura de colo-colo; domnul Grindle era în pijama şi cu ciucurii lungi ai bonetei de noapte fâlfâind, iar domnul Munkulus striga:

— Toată lumea pe punte!

Cântecul motoarelor alchimice se stingea, pe măsură ce Ssillissa potrivea ingredientele în alambic.

Nipper a trecut în fugă pe lângă mine, înotând prin aerul stătut ca să-l ajute pe Jack, care

se lupta cu cârma.

— Furtună eterică! a spus când a trecut. Sau un fel de maree gravitaţională…

— Ssil! urlă Jack Havock furios la fata albastră care ieşea din laboratorul alchimic. În ce ai aterizat?

— Nu-i vina ei, Jack, spuse domnul Munkulus înţelept. Nu există hărţi care să ne avertizeze asupra mareelor şi apelor de aici, din eterul lui Saturn. Ssil a mers la nimereală, nu-i aşa Ssil?

Ssil a dat din cap, roşind puternic la cuvintele dure ale lui Jack. Acesta s-a întors furios, pentru că ştia că greşise, dar era prea mândru ca s-o recunoască.

— Cel puţin suntem aici, spuse el, uitându-se printr-un hublou, pe măsură ce *Sophronia* încetinea tot mai mult.

M-am uitat şi eu. Afară, o lume imensă, galbenă şi murdară, atârna ca un felinar printre câmpurile de stele. O linie subţire de lumină părea să fi fost desenată de-a lungul Ecuatorului, pierzându-se în întunericul de la marginile ei. Încă roşie la faţă, Ssil s-a strecurat înapoi în laboratorul alchimic şi a pus din nou nava în mişcare, cu o viteză foarte mică. Jack îndreptă nava spre planetă, iar priveliştea noastră se schimbă: linia de lumină se lărgi şi am văzut că era de fapt un inel vast de praf sclipitor, vărgat de inele concentrice de întuneric.

Ne mişcăm încet acum, aripile navei bătând în întuneric. Mi-am lipit faţa de geam şi mi-am făcut mâinile căuş ca să înlătur reflexiile acţiunilor care se petreceau în spatele meu şi-mi distrăgeau

atenţia, cu domnul Grindle şi Gemenii cu Tentacule care pregăteau tunul spaţial. Afară, nori de chiciură spaţială străluceau, iar bancuri de ihtiomorfi multicolori treceau în fugă. Nu ştiam căror specii aparţin şi-mi doream ca tata să fi fost acolo să se minuneze la vederea lor. Ce de minuni trebuie că aşteptau să fie descoperite în oceanul acela de eter neexplorat!

Încetul cu încetul, lumea aceea singuratică se apropie, iar inelele care păruseră făcute din praf îşi dezvăluiră adevărata natură. Blocuri de gheaţă, mari cât cometele, şi stânci de piatră, mari cât Lunile, se amestecau cu particule mai mici, în continuă mişcare, uneori lovindu-se una de alta, dar toate ţinute în dansul lor perpetuu, circular, de apucătura de fier a gravitaţiei lui Saturn. Un fâşâit moale cuprinse *Sophronia* pe măsură ce cobora spre inelul cel mai îndepărtat, croindu-şi drum printre nori de particule minuscule. Poc, poc, făceau bucăţile mai mari, pietricelele şi bolovanii plutitori, lovindu-se uşor de carenă. Domnul Munkulus a alergat sus şi a început să-i dea indicaţii lui Jack, care preluase cârma.

— La tribord, jumătate de punct! La stânga, la babord! La babord! striga ionianul, iar Jack răspundea imediat la fiecare instrucţie, navigând printre bucăţile uriaşe de piatră spaţială şi cristalele de gheaţă care ar fi despicat nava în două.

Nişte insecte albastre zburau în craterele unui bolovan purtat de curent; nişte viermi tubulari transparenţi se încolăceau prin praf,

înălţându-şi capetele oarbe ca să înghită alte mici vietăţi plutitoare. N-am văzut nicăieri vreo urmă de păianjeni. Mă întrebam cum era casa lor, jos, dincolo de norii de culoarea şofranului, şi dacă ei construiseră aceste inele ca să nu permită apropierea nimănui de planeta lor izolată. Dar apoi, după ce am trecut de o bandă de spaţiu gol şi am aterizat în următorul inel, am înţeles că mă înşelasem amarnic. Păianjenii nu locuiau pe suprafaţa lui Saturn, ci chiar pe inelele lui!

— Pânze de păianjen în faţă! urlă domnul Munkulus, iar Grindle şi Gemenii cu Tentacule alergară la tunuri aşteptând ordinul de a trage cu ele.

Întinzându-se peste faţa lui Saturn, am putut vedea benzi şi panglici imense de borangic, legând pietrele mai mari între ele, iar uneori îmbinând ciorchini uriaşi pentru a forma corturi enorme de pânză, ale căror ziduri palide erau băşicate de bolovanii captivi. *Sophronia* se apropia, iar domnul Munkulus striga încontinuu. M-am uitat în sus când am alunecat cu nava pe sub o arcadă de pânză. Era groasă şi zdrenţăroasă, încrustată cu praf spaţial şi plante parazite mici, iar ici şi colo, printre fire, atârnau epavele ruginite, învelite în pânze, ale altor nave spaţiale, prinse ca muştele în capcanele păianjenilor albi.

Porcii plutitori ai navei începură să guiţe şi să se agite nervos, de parcă simţiseră pericolul spre care ne îndreptam. Jack flutură iritat din mâini spre corpurile grăsuţe şi roz care i se învârteau în jurul capului.

— Puneţi porcii ăştia undeva! ordonă el. Nu-i

nicio cuşcă sau colivie în care să-i punem?

Nu era – domnul Munkulus nu se gândise să cumpere una dar Nipper a adunat cu grijă animăluţele şi le-a legat câte o sfoară în jurul mijlocului, apoi i-a prins pe toţi de un inel în perete, scoţându-i din raza de acţiune a lui Jack.

Pânzele deveneau tot mai groase. Navigam înspre inima domeniului păianjenilor şi totuşi nimic nu mişca decât particulele de praf şi gheaţă purtate de curenţi. Încercam să mă conving că nu sunt speriat şi aproape reuşeam pentru câteva clipe, căci, deşi eram înfricoşat, eram şi încântat. Jack Havock şi cu mine eram primele fiinţe umane care vizitau acest loc îngrozitor după expediţia lui Enea. Numai noi ştiam ce soartă avuseseră bietul doctor Piarmigan şi oamenii lui, după ce se prinseseră în plasele acelea de pânză.

Şi cum mă uitam, am văzut podurile şi turnurile de pânză de păianjen din faţa navei trezindu-se brusc la viaţă, viermuind de siluetele albe ale păianjenilor. În acelaşi moment, domnul Munkulus se aruncă prin tambuchiul de la puntea superioară, strigând:

— Ne-au înconjurat! E o ambuscadă, Jack!

Jack roti cârma, parcă răzgândindu-se, dar era prea târziu. Pentru că, în timp ce *Sophronia* înainta, vedeam cum păianjenii erau ocupaţi la pupa, astupând cu plase noi de pânză gaura de spaţiu prin care trecuserăm noi.

— Cu toată viteza înapoi! strigă Jack, iar aripile navei începură să bată cu putere, scârţâind din toate balamalele în timp ce se smuceau în sus şi în jos. Am lovit pânzele din viteză şi pentru un

moment am crezut că vom scăpa, amintindu-mi cum nava de salvare reuşise să străpungă linţoliul de pânze care învelise draga mea Larklight. Dar pânzele cu care se confrunta acum *Sophronia* erau mai puternice, iar unde se rupea o fâşie, apăreau vreo douăzeci sau mai mulţi din păianjenii aceia oribili, mărşăluind în regimente de coşmar de-a lungul podurilor de borangic, ca să repare stricăciunea.

„Cu toată viteza înapoi!” strigă Jack, iar aripile navei începură să bată cu putere.

Gemând şi tremurând, *Sophronia* încetini până când se opri cu totul. Gemenii cu Tentacule traseră cu tunul şi scoaseră în cor un ciripit de victorie când fâşii întregi de pânze împreună cu păianjenii agăţaţi de ele fură trimise zburând prin eter. Dar înainte să apuce să reîncarce, am auzit cu toţii acel *scarţy scârţ* înfiorător, sunetul ghearelor alergând pe puntea principală şi pe exteriorul carenei. Jack şi oamenii săi îşi pregătiră pistoalele, cu gâturile întinse şi feţele fantomatice în lumina slabă filtrată de hublourile acoperite de pânze de păianjen. Până şi eu m-am înarmat cu un hanger de pe rafturile cu arme şi am jurat că păianjenii nu mă vor prinde viu.

Nimeni nu spunea nimic. Aşteptam cu toţii ca păianjenii să înceapă să intre prin trape şi să spargă hublourile, ca să ne apuce cu picioarele lor lungi şi palide.

În loc de asta, era linişte, iar apoi un ciocănit puternic, ca de om de afaceri, se auzi la tambuchiul principal. O voce familiară, înăbuşită de grosimea tambuchiului, ni se adresă:

— Pune-ţi jos armele, spuse vocea. Staţi liniştiţi. Îl aveţi pe băiatul ăla Mumby la bord?

Câteva capete se întoarseră spre mine. Nipper se apropie de mine şi puse un cleşte protector pe umerii mei. Am spus:

— Ăsta e domnul Webster!

— Mai bine faci cum spune el

Jack, zise domnul Munkulus. Ei sunt omulţime, iar unii sunt monstruos de mari.

Jack i-a făcut semn lui Nipper să treacă în faţa mea, astfel încât să mă ascund în spatele cochiliei lui afară. L-am lăsat pe Io. Dar am ceea ce cauţi. Cheia de la Larklight. Ţi-o dăm în schimbul lui Myrtle…

— În schimbul lui Myrtle? m-am mirat eu. Credeam că o să ceară aur sau nave, sau altceva…

Nipper îşi coborî tentaculele, astfel că toţi cei patru ochi ai lui, mari şi trişti, se uitau într-ai mei.

— O, Art, şopti el, nu-ţi dai seama de ce a venit aici? Crede că păianjenii o ţin captivă pe sora ta şi crede c-o să-i convingă să-i dea drumul.

L-am privit cu gura căscată.

— Nu, am spus eu. Lui Jack nu-i pasă de Myrtle. O urăşte. Se certau încontinuu. El n-ar face asta pentru ea. Şi oricum, ar fi spus ceva dacă era aşa.

— A crezut că noi n-o să-l urmăm dacă ne-ar fi spus că vine aici de dragul ei, zise Nipper. A crezut c-o să râdem de el dacă am fi aflat că este îndrăgostit de ea.

— *Ce*? am spus eu, zăpăcit. Îndrăgostit de *Myrtle*? Dar ea poartă ochelari şi se răsteşte la oameni…

Afară, pe punte, domnul Webster păru să accepte oferta lui Jack.

— Pare un schimb cinstit, spuse el.

Uitându-se după mine ca să se asigure că eram ascuns bine în spatele lui Nipper, iar restul aveau armele pregătite, Jack a descuiat tambuchiul şi l-a deschis larg. Păianjenul uriaş se propti în uşă şi ne evaluă din priviri, cu ochii scânteind.

— Ei, unde-i cheia? întrebă el. La urma urmei, n-am decât cuvântul tău că e aici.

Jack ridică medalionul lui Myrtle, care se legăna pe lănţişorul de aur, ca o Lună minusculă.

Ciucurii de ochi ai domnului Webster luciră lacomi.

— Deci asta e, da? Foarte stilată.

Strecurându-şi un membru înăuntru, se întinse să-l apuce, dar Jack îl trase înapoi.

— O vreau pe Myrtle mai întâi, îl avertiză el.

— Vai, dragă, spuse Webster, cu o voce prefăcută. Tocmai mi-am amintit. Nu e aici.

— Atunci unde e? strigă Jack. Ce-ai făcut cu ea? Dacă i-ai făcut vreun rău, o să…

— Ultima dată când am văzut-o era pe Marte, răspunse Webster. Cred că au terminat-o cactuşii, deşi n-am avut timp să mă asigur, pentru că a trebuit să plec. Nu ne-a deranjat deloc, Myrtle a ta. Dar nu contează. Lucrurile s-au pus în mişcare. Capcana a fost instalată deja şi nimic n-o mai poate împiedica să se declanşeze. A, şi dacă tot suntem la capitolul capcane…

Gheara lui Webster ţâşni şi smulse medalionul surorii mele din mâna lui Jack. În exact

aceeaşi clipă, prin fiecare trapă, păianjenii lui războinici se năpustiră asupra noastră. L-am văzut pe Jack scoţându-şi pistoalele şi descărcându-le în ochii unui păianjen care cobora pe un fir din hubloul de intrare de deasupra lui. I-am văzut coroniţele Gemenilor cu Tentacule trăgând cu impulsuri electrice şi pe Grindle tăind în dreapta şi-n stânga cu hangerul, şi mâzga albă bolborosind din picioarele tăiate ale păianjenilor, iar apoi toată cabina s-a umplut de membre de păianjen; era o pădure de târâtoare agitate, dar, oricâte omorau bravii mei tovarăşi, tot mai erau o mulţime care veneau din spate.

Ssil a fost cea care m-a salvat. Înhăţându-mă, m-a tras în laboratorul alchimic. În spatele nostru, Jack striga, iar Gemenii cu Tentacule prăjeau atacator după atacator cu aurele lor electrice, umplând aerul cu duhoare de piele de păianjen prăjită. În toată confuzia aceea, nimeni nu ne-a observat pe mine şi pe Ssil ascunzându-ne în întunericul laboratorului alchimic. Tremurând şi vorbind singură, Ssil ridică o uşă de metal din podea şi mă împinse în locul strâmt, mirosind a sulf, de dedesubt. Când a coborât după mine şi a tras uşiţa la loc deasupra noastră, am înţeles că era una din ţevile de eşapament ale motoarelor alchimice ale *Sophroniei*.

— Dar… am protestat eu.

— Şşşşş, susură Ssil, punându-mi laba pe gură.

Am tăcut. În jurul nostru, deasupra noastră, auzeam zgomotele şi mişcarea bătăliei, bubuiturile pistoalelor lui Jack, pocnetul tentaculelor lui Yarg

şi Squidley. Dar şuierăturile şi scârţâiturile păianjenilor erau mai puternice. După puţin timp, se auzeau numai ei şi am ghicit că prietenii noştri fuseseră învinşi. S-au mai auzit nişte râcâieli şi nişte zgârieturi de gheare şi zgomot de lucruri sparte. Şi apoi linişte.

Ne-am târât împreună de-a lungul ţevii de eşapament până am ajuns la gura ei largă, unde metalul era cald încă, pătat cu verde şi albastru, şi multe alte culori pe care nu puteam să le numesc, de la vaporii marelui alambic. Uitându-ne afară în eter, am văzut că ne pusesem în mişcare. Păianjenii ne trăgeau prin lumea lor largă de pânză, aşa cum caii trag bărcile înguste pe canalele din Anglia, cu excepţia faptului că ei erau mai mulţi şi aveau mai multe picioare decât caii, iar funiile erau din pânză de păianjen, nu din cânepă.

— Unde ne duc? am întrebat eu.

— Şşşşşşşşşş, spuse Ssil din nou.

Înainte, înainte, ne trăgeau, jumătate de oră, apoi o oră…

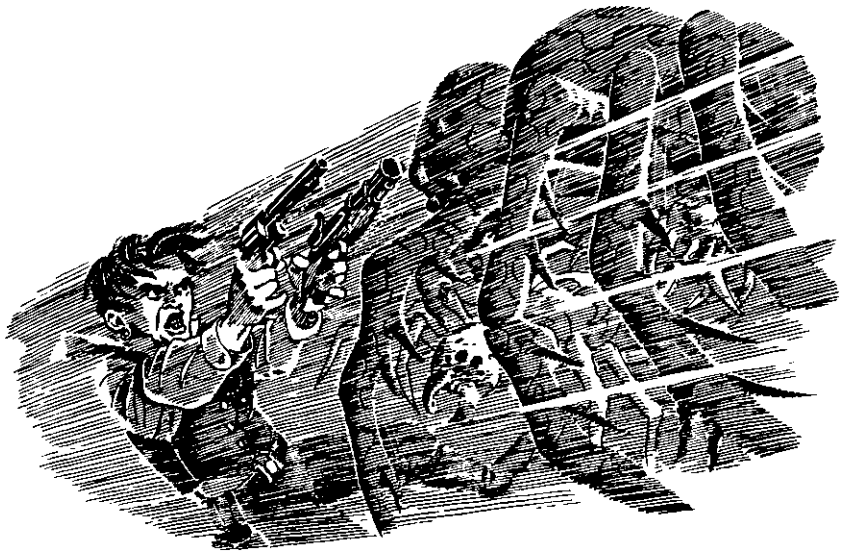

Nu mai puteam să respir în eterul rarefiat. În jurul nostru, pânzele deveneau tot mai dense. Puteam să văd tot mai multe epave prinse în ele, înfăşurate ca nişte mumii, de jur-împrejur, în pânză de păianjen. Unele păreau să fie de pe Io, altele semănau cu vechile nave spaţiale marţiene, ale căror imagini fuseseră găsite în templele ruinate ale acelei lumi, iar altele nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzusem sau auzisem vreodată – nave de pe alte stele sau de pe dispăruta planetă Mercur, sau de pe alte lumi periferice îngheţate.

În curând avansarea *Sophroniei* începu să încetinească. Mai multe pânze o înfăşurară, transformând-o într-o papiotă uriaşă de borangic. Eram într-un loc în care firele erau ţesute atât de dens, încât acopereau suprafaţa lui Saturn cu totul, formând un cort din acela plin de pietre cum

se găseau şi la intrarea pe inele, numai că acesta era mult, mult mai întins decât celelalte şi cumva mai strălucitor, de parcă era iluminat din interior de multe becuri. După un timp, i-am auzit pe domnul Webster şi pe slugile lui coborând de pe *Sophronia* şi luând-o pe un pod care ducea la intrarea căscată în castelul de pânze, cărând cu ei mai multe pachete albe şi voluminoase. Unele pachete încă se mai zbăteau.

— L-au capturat pe Jack, şopti Ssillissa. I-au capturat pe toţi. Pe toţi, cu excepţia noassstră!

Plângea şi lacrimile pluteau în spaţiu. Am început şi eu să plâng.

— Vai, de ce a venit aici? am întrebat eu cu voce tare. E adevărat ce a spus Nipper? O iubeşte pe Myrtle?

— Jack s-a îndrăgossstit de sssora ta din clipa în care a văzut-o prima oară, spuse fata-şopârlă. Cum ar fi putut să n-o facă? E aşşşşa de dulce şi drăguţă…

— *Myrtle*? Drăguţă?

— Cum sssă nu se îndrăgossstească de ea? Din clipa în care am văzut-o, am ştiut că aşa se va întâmpla.

Îşi plimbă mâna slăbănoagă prin aer, de parcă încerca să deseneze diagrame ale iubirii în eter. Cât despre mine, m-am ghemuit acolo, holbându-mă la ea şi simţindu-mă ca un prost. Jack Havock, îndrăgostit de *Myrtle*? La început mi s-a părut imposibil, dar apoi am început să-mi amintesc diverse lucruri. Anumite lucruri pe care Jack Havock le spusese despre sora mea. Felul în care se uitase la ea acolo pe dealuri, înainte s-o

răpească păianjenii. Cum cumpărase porcii aceia plutitori să cureţe nava. Şi a trebuit să recunosc că ar putea fi adevărat. La urma urmei, Jack trăise mult timp fără companie umană. Probabil că nu mai întâlnise niciodată vreo fată. Poate că, pentru cineva atât de singur ca el, Myrtle putea *să pară* dulce şi drăguţă…

Şi dacă tot ceea ce spusese domnul Webster era adevărat, atunci ea era moartă pe planeta Marte chiar în acel moment, fără să fi ştiut vreodată ce simţea Jack pentru ea.

— Bietul meu Jack! suspină Ssillissa. Trebuie să mergem după el. Trebuie să-l sssalvăm de aceşti păianjeni.

— Dar cum? am întrebat eu. Ei sunt atât de puternici, iar noi nu. Nici măcar nu ştim unde i-au dus pe Jack şi pe ceilalţi…

Dar în timp ce mă uitam la zidurile înalte de pânză, mi-am dat seama că nu conta. Păianjenii mi-i luaseră pe tata şi pe Myrtle. Nu puteam să-i las să-l ia şi pe Jack fără să lupt. Cumva, Ssillissa şi cu mine trebuia să intrăm în fortăreaţa de pânze şi să-i salvăm şi pe el, şi pe toţi ceilalţi tovarăşi ai noştri.

În care intru în fortăreaţa celor dintâi şi fac nişte descoperiri şocante

Ssil dădu la o parte uşiţa de deasupra noastră şi ieşi din tubul strâmt. Eu am urmat-o. Totul era liniştit. Uşa laboratorului alchimic era deschisă. Cala de dincolo de ea era luminată doar de strălucirea crepusculară a lui Saturn, care se revărsa prin hublouri. Tot felul de obiecte pluteau prin aer – săbii aruncate, cartuşe goale de pistol,

farfurii şi pahare ieşite dintr-un cufăr spart şi cadavrele contorsionate ale păianjenilor morţi. Porcii plutitori se agitau la capătul sforilor, încă legaţi de perete, dar fericiţi, căci bătălia răsturnase dulapurile şi butoaie de biscuiţi întoarse cu susul în jos şi tot felul de alimente făceau piruete prin aer. Atacatorii lăsaseră trapele deschise când plecaseră. Le-am închis şi am umplut nava cu aer, respirând adânc, împrospătându-ne, după momentele petrecute în aerul lipsit de oxigen.

— Vom avea nevoie de arme de foc, am decis eu.

Aşa că am început să căutăm pistoale, puşti, pulbere şi alice pe câmpul trist de bătălie care era nava noastră, şi le-am securizat asupra noastră.

Tocmai dădeam la o parte o prelată care căzuse peste uşa dulapului cu muniţie, când o mişcare în umbrele din spatele meu m-a speriat şi a făcut-o pe Ssillissa să mi se alăture, mârâind fioros. Dar i-am oprit mâna înainte să înjunghie lucrul micuţ care se zbătea acolo. Nu era un păianjen, cum am crezut la început, ci unul dintre Gemenii cu Tentacule.

— Yarg! strigă Ssillissa. Îşi aruncă arma deoparte şi îngenunche lângă anemona rănită, s-o aline. Coroniţa de tentacule a lui Yarg adia uşor, ca un tufiş într-o briză blândă, şi câteva culori de doliu pâlpâiau prin ea.

— E rănit grav? am întrebat agitat.

Ssillissa scutură din cap.

— Cred că e doar şocat de bătălie, atâta tot. Dar este fără geamănul lui. Vai, bietul Yarg. El şi

Squidley nu s-au despărţit niciodată de când s-au născut.

Îi mângâie tentaculele lui Yarg şi biata creatură scoase câteva ciripituri şi mieunături plângătoare. Îmi era atât de milă de el! La urma urmei, ştiam cât de dureros este să-ţi pierzi mama, tatăl sau sora. Nu puteam decât să-mi imaginez durerea lui Yarg, despărţit de geamănul pe care îl cunoscuse toată viaţa şi ale cărui gânduri erau legate de ale lui. Asta mi-a dat o idee. Am scuturat umărul osos al lui Ssil.

— Ssil, el ne poate ajuta să-i găsim pe ceilalţi!

Se uită la mine cu o încruntare şopârlească:

— Ce vrei să spui?

— Pe Lună, el şi cu Squidley au găsit-o pe Myrtle, adulmecându-i gândurile! Iar Myrtle nu gândeşte deloc. Cu siguranţă că Yarg poate simţi gândurile fratelui său în palatul de pânze şi poate şi ale celorlalţi. Îi poate adulmeca la fel ca un ogar de vânătoare!

Ssil şi-a dat imediat seama că aveam dreptate. Se uită la mine cu o privire pe care poetul Keats ar numi-o „bănuială vagă”, iar Yarg ne ghici gândurile, căci culorile care îi brăzdau coroana deveniră mai vesele – roşu, roz şi galben intens. Ciripi repede la noi, de parcă ne spunea că deja poate simţi mintea lui Squidley şi pe cele ale prietenilor noştri, printre pânzele de păianjen.

Am început prin a ne căţăra pe o fâşie abruptă care ducea la podul pe care îi văzusem trecând pe prietenii noştri legaţi şi înfăşuraţi. Nici nu parcurseserăm douăzeci de metri, că un

păianjen veni repede să vadă ce-i cu noi. Am îndreptat puşca domnului Grindle spre el şi, când am apăsat pe trăgaci, bruta s-a făcut bucăţi, spre mulţumirea noastră. Înveselit de momentul acesta care ne demonstra că duşmanii noştri nu sunt invulnerabili, ne-am căţărat mai departe şi n-am mai fost deranjaţi. Se părea că păianjenii, convinşi că tot echipajul *Sophroniei* se afla în ghearele lor, nu se mai obosiseră să lase santinele pe nava abandonată şi că bestia pe care o împuşcasem eu nu era decât un rătăcit, lăsat în urmă de armatele de păianjeni, când s-au retras în castel împreună cu prizonierii.

Am înaintat şi ne-am croit drum printr-o deschidere din partea laterală a castelului, care părea veche şi nefolosită. Mănunchiuri subţiri de pânze îi înconjurau marginile, acoperite de praf spaţial. Yarg se aplecă înăuntru, cu tentaculele tremurând epuizate.

— Îi poate auzi înăuntru, spuse Ssillissa. Adică îi sssimte, vreau să zic…

Se încruntă şi-şi duse mâna la sprânceană.

— E ciudat, Art: aproape că pot sssă-i aud gândurile. Doar fragmente din ele. Se destramă ca visssele când încerc să le înţeleg.

— El crede că e sigur să intrăm? am întrebat eu.

Ssil se concentră, de parcă gândurile lui Yarg erau o şoaptă îndepărtată pe care o putea auzi doar dacă îşi forţa auzul.

— Nu sunt păianjeni prin apropiere. Sunt puţini.

— Păreau destul de mulţi mai devreme, am

replicat eu, cu un fior, amintindu-mi de hoarda care năvălise la bordul navei noastre.

— Dar nu ca rassele celelalte, insistă Ssil. Yarg poate auzi doar gândurile a câtorva sssute de păianjeni. Doar atâţia au mai rămas. Foarte puţini, foarte bătrâni.

— Mai bătrâni decât toate lumile Soarelui, am şoptit eu, rememorând cuvintele pe care mi le spusese Cap de Tunet.

Yarg se întoarse spre noi, făcându-ne semn cu tentaculele, şi ne-am apropiat de intrare şi am păşit înăuntru. Era cald şi moale, ca un labirint de vată, şi am simţit smucitura uşoară a gravitaţiei, cam o zecime din cea britanică standard. Firişoare de pânză, cât cea mai fină mătase de subţire, fuseseră ţesute de-a lungul tunelelor şerpuitoare. Am atins unul ca să-i testez rezistenţa şi mâna mi s-a retras dintr-odată, de parcă cineva m-ar fi lovit cu putere peste cot cu un ciocan.

— Of! m-am plâns eu, frecându-mi mâna amorţită, iar Ssillissa şi-a apropiat şi ea braţul de fire şi a spus:

— Trece curent electric prin asssta… Prin toate assstea subţiri. Sssunt deştepţi păianjenii ăştia.

Ne-am continuat drumul obosiţi. Nu există spaţiu în cărţulia aceasta să vă povestesc despre toate peisajele ciudate pe care le-am întâlnit acolo. Multe dintre ele nici nu le pot explica, cum ar fi obiectele pe care le găseam prinse în fire uneori, de parcă fuseseră lipite acolo de păianjeni, ca trofee sau ornamente – un craniu cu şase ochi, o sabie ciudată, multe sticle de diverse forme şi

culori şi chiar un borcan din faimoasa marmeladă Dundee produsă de domnul Keiller. Uneori ajungeam în spaţii larg deschise, cu podele, pereţi şi tavane din pânză, cu lămpi care aruncau o lumină albă, puternică. Trecusem deja prin mai multe camere, când am observat că lămpile erau tot păianjeni, agăţaţi de fire deasupra noastră, iar lumina provenea din strălucirea corpurilor lor grăsune.

Mergeam înainte şi ne ascundeam şi iar mergeam, şi am început să-mi dau seama că erau mai multe specii de păianjeni. Erau soldaţii mari şi brutali pe care îi văzuserăm mai devreme, care mărşăluiau în batalioane osoase, apoi lămpile vii, care păreau fără creier şi înrădăcinate într-un singur loc, dar şi păianjeni-servitori, care se mişcau cu repeziciune pe picioarele din spate, folosindu-se de cele din faţă pentru a căra pachete şi colete grele, acoperite cu pânză. De două ori, am văzut câte două din creaturile astea ciudate purtând tărgi pe care erau întinşi păianjeni mai mici – minusculi după standardele cu care eram obişnuit acum – cu trupuri cât pumnii şi picioarele ca nişte degete încârligate. Am început să mă întreb dacă Cei Dintâi nu erau ca furnicile şi termitele noastre de pe Pământ, pe care Dumnezeu le-a creat în forme diferite, cu scopuri diferite.

Dar nu erau în număr mare, exact cum spusese Ssillissa. Treceam deseori prin săli vaste care păreau abandonate, în afară de răbdătorii păianjeni-lampă, atârnaţi la posturile lor înalte.

Yarg părea să ştie în ce direcţie mergem, iar

Ssil şi cu mine ne mulţumeam să-l urmăm, siguri că el simţea gândurile lui Squidley. Astfel că, după vreo jumătate de oră, ne aflam în faţa unei deschideri triunghiulare care dădea în jos spre o cameră de forma unei pâlnii. Podeaua ei era la mulţi metri sub noi, o chestie maronie, cu denivelări, pe care am luat-o drept suprafaţa unui planetoid antic, încorporat de păianjeni în castelul lor de pânze.

— E aici! sâsâi Ssillissa, simţind un alt gând de-al lui Yarg, dar nu mai aveam nevoie ca ea să traducă. Acesta începuse să sară în sus şi în jos, încântat, iar sclipiri fericite de portocaliu şi castaniu îi luceau pe toată coroniţa.

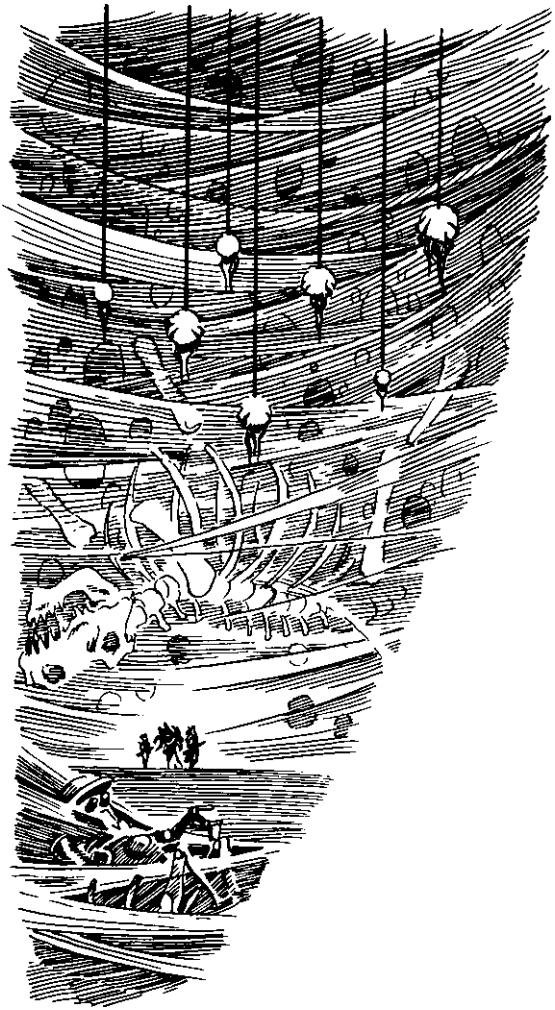

Nu ne-a fost greu să ne căţărăm în jos pe peretele înclinat al pâlniei, căci pânzele care îl alcătuiau erau moi ca blana de oaie şi călcam sigur pe ele, în timp ce coboram. Sub noi, rânduri de umbre întunecate se arătau din pânzele albe. Ssil, care era mai sprintenă decât subsemnatul, a fost prima care a atins una. S-a uitat în sus la mine şi m-a chemat.

M-am grăbit s-o ajung din urmă. Umbra întunecată era un fel de firidă sau bazin ţesut în pânză, cu un voal subţire întins peste deschizătură, ca o fereastră prăfuită. În spatele acestui voal care adia uşor se afla un corp uman, de asemenea învelit în pânză de păianjen. Era un om scund, cu smocuri dese de păr cărunt ţâşnindu-i de după urechi, îmbrăcat într-un sacou şi o vestă care păreau foarte scumpe. Mi se părea cunoscut, dar nu mi-am dat seama imediat de ce.

Yarg s-a îndreptat repede spre altă firidă, iar ciripitul lui de bucurie mi-a dat de înţeles că-şi găsise fratele geamăn. Ssil se deplasa printre firide, cercetându-le, pe rând, pe fiecare. Erau zece în total şi, după ce s-a uitat în fiecare, a spus:

— Sunt toţi aici, cu excepţia lui Jack! Unde e Jack?

Am urmat-o pe Ssil, cu paşi mărunţi, şi m-am uitat într-a doua firidă pe lângă care am trecut. Pânza care o acoperea pe aceasta era atât de prăfuită că a trebuit să-mi apropii faţa de ea ca să văd ce era acolo. Dar chiar şi când am putut discerne cine era acolo, nu mi-a venit să cred.

— Ssil! am strigat eu, prea tare.

Ecoul vocii mele s-a dus în sus pe pânza de pânză, făcând-o pe Ssillissa să mă şşşş-le furioasă.

Dar nu mă puteam abţine. Şi tu ai fi ţipat, dragă cititorule, dacă ai fi văzut în acel loc oribil o faţă atât de dragă ţie, pe care nu te-ai mai fi aşteptat s-o vezi până la Judecata de Apoi.

Pentru că în acel sarcofag de pânză, palidă, frumoasă şi fără viaţă, zăcea mama mea.

Apoi Yarg, care încerca să-l trezească pe geamănul lui, s-a îndreptat dintr-odată şi a început să arunce săgeţi de un verde-închis.

— Vine sssineva! mă avertiză Ssillissa. Frica o făcea să sâsâie mai mult ca niciodată; amândoi ştiam că de fapt ce voia să spună era: Vine ssseva!

Yarg a sărit înăuntru, lângă fratele lui adormit. Iute ca o şopârlă, Ssillissa se ascunse într-o firidă goală, trăgând un văl de pânză deasupra ei şi şoptindu-mi să fac la fel. Dar eu nu-mi puteam lua ochii de la faţa mamei şi nu-mi puteam mişca nici un muşchi din corp, deşi riscam să fiu descoperit. Era moartă sau era în viaţă? mă tot întrebam. Părea la fel de rece şi palidă ca soţia de marmură de pe piatra de mormânt a unui cruciat. Dar dacă era moartă, de ce s-ar mai fi obosit păianjenii s-o aducă pe Saturn şi s-o ţină în această ciudată sala a trofeelor?

Aceste întrebări încă mi se mai învârteau în cap, când pânzele din jurul meu au început să se mişte şi să mişune de picioare, iar când m-am întors, m-am trezit faţă în faţă cu domnul Webster şi cu doi păianjeni-servitori.

— Deci, chicoti Webster. Băiatul Mumby a decis să ni se alăture până la urmă.

Iar când servitorii se apropiară de mine, întinzându-se să mă prindă cu membrele din faţă, a adăugat:

— Aduceţi-l şi pe el. Aduceţi-l la stăpân!

N-avea sens să mă zbat. Mi-au luat armele şi i-am lăsat să mă aburce şi să mă care alandala în jos, pe pâlnia de pânză spre o ieşire întunecoasă din podeaua maronie. Când am ajuns în prag şi m-au trecut prin deschizătură, am realizat că nu era gura de peşteră a vreunui planetoid captiv, aşa cum crezusem. Era prea uniformă, iar pereţii pasajului din spatele ei nu erau din piatră, ci din cherestea, aranjată cu grijă şi prinsă bine cu oţel Sheffield. Eram la bordul unei nave spaţiale, mai mare şi mai elegantă decât *Sophronia*, dar, fără îndoială, fabricată pe Pământ. Puteam să-i ghicesc şi numele. Era nava Maiestăţii Sale, *Enea*! Acei păianjeni neruşinaţi o capturaseră şi o transformaseră în cuibuşorul lor, cu ajutorul pânzelor.

Cabine şi săli trecură pe lângă mine, ca prin ceaţă, în timp ce eram dus prin grămezile de pânze, într-un scârţ, scârţ continuu al ghearelor şi picioarelor albe. Iar apoi, dintr-odată, am ajuns într-o cabină mare aflată la prora, unde faţa lui Saturn strălucea rece printr-un şir de ferestre, uşor înceţoşate de pânze de păianjen.

Jack stătea acolo, palid, cu pete mov în jurul buzelor, încercând să-şi revină, bănuiam, după o doză de venin de păianjen. Iar în faţa lui, într-un fotoliu cu rezemători laterale, aştepta stăpânul păianjenilor.

Mă aşteptasem la ceva monstruos, căci era de la sine înţeles că generalul păianjenilor trebuia să fie mare şi rău, dacă domnul Webster îi spunea „stăpâne”. Dar tâlharul-şef nu era un monstru deloc; era doar un om. Un om scund, slab, cu o faţă care părea într-un fel că-şi cere scuze, fără bărbie, îmbrăcat foarte excentric în haine ţesute din pânză de păianjen.

— Odrasla Mumby, spuse Webster, prezentându-mă, după ce slugile sale m-au aruncat jos şi am plutit încet spre punte.

— *Arp*? spuse Jack.

Gura lui era prea amorţită ca să vorbească limpede, dar se străduia totuşi.

— *Îţi abinteşti că ţi-am zbuz defore boptorul arbigan*?

— Jack încearcă să-ţi spună că de fapt noi doi suntem vechi prieteni, spuse gazda noastră, cu un zâmbet amabil.

Se ridică şi veni spre mine cu mâna întinsă.

— Doctorul Phineas Piarmigan la dispoziţia

ta.

În care sunt descrise nişte planuri de îmbunătăţiri aduse sistemului nostru solar

Trebuie să spun că, dacă nu aş fi fost deja lat pe punte, m-ai fi putut doborî chiar şi cu o pană. Doctorul Piarmigan m-a ridicat şi m-a şters de praf. În timp ce făcea asta, am văzut că purta la gât lănţişorul lui Myrtle. Acesta atârna pe cravata din pânză de păianjen ca şi cum ar fi fost nou-nouţ, aşezat pe un suport de vată într-o cutie de bijuterii. A văzut că mă uit la lănţişor şi şi-a dus mâna la el.

— Da, Art, cheia. Jack a fost foarte amabil şi mi-a adus-o.

— Dar… am spus eu şi apoi, neştiind ce să mai adaug, am repetat aşa încă de două ori: Dar… Dar…

Doctorul Piarmigan zâmbi modest.

— Văd că prezenţa mea aici te derutează, Art. Şi poate şi pe tine Jack?

Jack a bălmăjit ceva în semn că da.

— Bănuiai că am dispărut împreună cu expediţia mea, pierdut undeva în spaţiul neexplorat dintre Saturn şi Lunile lui Jupiter? a întrebat Piarmigan. Ei bine, mărturisesc că-mi convine. Vezi tu, asta e exact ceea ce am sperat că va presupune lumea. Când m-ai cunoscut, Jack, eram doar un sclav umil în domeniul filozofiei naturale, dar încă de pe atunci am pus la cale acest plan. Să-ţi povestesc totul ca să înţelegi mai bine?

Nici Jack şi nici eu nu ne-am arătat prea entuziasmaţi, dar asta se pare că nu l-a deranjat

pe doctorul Piarmigan. Era unul dintre acei ticăloşi cărora le place să-şi explice planurile secrete şi intrigile în caz că vreuna dintre victime nu înţelege cât de diabolic de deştept e.

— Cu mulţi ani în urmă, a început el, directorul unei mine de pe o cometă mi-a trimis un specimen dezgropat din gheaţa unuia din puţurile sale. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Bine, poate exagerez. Arăta oarecum ca un păianjen. Mirosind eu că asta era descoperirea care mă va face faimos, am început să investighez. Am călătorit pe Marte şi pe asteroizii inferiori. L-am cunoscut pe retrasul Sir Waverley Rain şi mi s-a permis să-i cercetez nemaipomenita colecţie de antichităţi marţiene. Şi apoi încet, „printr-o sticlă misterioasă" (cum ar fi spus Sfântul Pavel), am început să văd adevărul.

S-a întors şi s-a îndepărtat de mine ducându-se la fereastră, mişcându-se cu mare uşurinţă în gravitaţia slabă. Hainele din pânză de păianjen se unduiau în briza ce sufla printre crăpăturile geamurilor, şi în tot acest timp a continuat să recite ca un actor pe scenă. Am început şi eu să văd adevărul: Doctorul Piarmigan ăsta al lui Jack nu era sănătos la cap.

— Băieţi, spuse el, dând din mâini şi făcând ca pânzele mătăsoase din jurul încheieturilor să fluture, trebuie să înţelegeţi că tărâmul acesta solar în care locuim nu este al nostru. Nu aparţine Imperiului Britanic, aşa cum nu a aparţinut nici marţienilor la vremea lor, sau rasei dispărute a mercurienilor. Aceste planete pe care le numim casa noastră şi pe care ne construim naţiunile

noastre neînsemnate şi certăreţe nici măcar nu ar trebui să se afle aici! Nu aveau nici un rol în planul Creatorului nostru! Priviţi, am să vă arăt. Observaţi, prieteni, magia Celor Dintâi, ale căror maşinării sunt mult peste ale noastre, aşa cum ale noastre sunt mult peste uneltele simple de piatră ale băştinaşilor tasmanieni.

Arătă spre o pânză de păianjen mare şi murdară care se întindea de-a curmezişul unui colţ de cabină, ţesută între doi dintre stâlpii de lemn pe care noi, specialiştii eterului, îi numim „colţari”. M-am uitat la Jack zicând în gând: „Tipul ăsta e nebun de legat”. Am observat din privirea lui Jack că şi el era de aceeaşi părere. Dar chiar în acel moment s-a întâmplat un lucru uluitor şi ar fi nevoie de cineva mult mai înţelept decât mine ca să-l explice. Pânza spre care a arătat doctorul Piarmigan a început să tremure şi să strălucească. Şi ca o lanternă magică proiectată pe o perdea, a apărut o imagine – doar că sunt destul de sigur că nu era nicio lanternă magică în cabină şi mai mult, imaginea asta se mişca.

M-am uita la ea cu gura căscată, atât de concentrat, încât nu am încetat să mă întreb ce reprezenta imaginea aceea, până când doctorul Piarmigan mi-a explicat.

— Tocmai vă uitaţi la Soare, spuse el, arătând spre o sferă aprinsă care ardea foarte frumos în centrul unui disc sau inel albicios mare, care se rotea uşor. Dar după cum o să observaţi, este un Soare mult mai tânăr, mai luminos, mai alb decât cel pe care îl cunoaştem azi. Şi în jurul lui, marea spaţială nu este dominată de planete, ci

este plină de fâşii aproape circulare de moloz şi gheaţă. Vârtejuri ciudate suflă printre aceste inele de ruină; asteroizii se ciocnesc unii de alţii; unii sunt distruşi, alţii scapă din aceste dansuri uşoare şi hoinăresc apoi pentru totdeauna ca nişte comete singuratice. Băieţi, asta e o imagine de dinainte ca lumea să se formeze, când întregul Sistem Solar nu avea mai multă formă decât Inelele lui Saturn, mărite la o scară gigantică! Aceasta este lumea pe care Creatorul a construit-o pentru aleşii săi!

Şi imaginea s-a schimbat, arătând rocile învârtindu-se, asteroizii de care am spus şi ghemul de pânză care le lega pe toate împreună. Începând cu locurile din zona planetei Mercur tocmai până pe tărâmurile lui Uranus şi ale lui Pluto, totul era sub stăpânirea păianjenilor albi! Pe câmpii de pânză mari cât continentele erau ridicate palate de fibră mătăsoasă. În paraşute de mătase, tinerii păianjeni se înălţau peste hotare în vântul solar, să colonizeze grămezi de piatră singuratice îndepărtate de Soare. Păianjeni-muzicieni întindeau harpe de pânză pe cer şi umpleau spaţiul cu muzica lor. Păianjeni-artişti prindeau raze de soare în discuri mari de pânză şi le rupeau făcând curcubeie. Trebuie să recunosc că totul era destul de frumos.

— Aceasta este lumea care a fost a noastră, completă domnul Webster, care privise imaginile mişcătoare peste umărul meu. Un milion de ani am domnit acolo. Ce mari erau oraşele pe care le ţeseam, maşinile din borangic pe care le inventam! Navele noastre de pânză navigau pe

alte stele şi spre galaxiile de insule. Şi apoi…

— Şi apoi a venit Formatorul, spuse doctorul Piarmigan, scuturându-şi capul şi scoţând o batistă de pânză de păianjen să-şi şteargă o lacrimă.

Imaginile mişcătoare erau copleşite de distrugere: pânzele se mototoleau şi se rupeau; păianjenii se rostogoleau în noapte. Rocile şi asteroizii care fuseseră casele lor începură să se ciocnească din ce în ce mai repede unele de altele, formând globuri mari de piatră. Cu cât se făceau mai mari, cu atât mai puternic era bombardamentul pietrelor mai mici, al munţilor de gheaţă care se spărgeau şi aruncau apă pe suprafeţele lor uscate. Nori imenşi din gazul care înconjurase oraşele păianjenilor s-au strâns în gheme şi au început să se rotească. Şi în mijlocul tuturor acestora mi s-a părut că observ un maestru ciudat, călătorind printre detunăturile exploziilor ce cutremurau lumea şi făceau şi mai multe roci să se ciocnească cu lumile nou formate. Raiduri de nave de păianjeni, ţepoase şi negre ca tuşul, zburau prin eter să-i ţină piept, dar i-a măturat deoparte cu o lovitură de lumină şi i-a trimis tocmai în centrul unei Luni mai mici.

O sută de milioane de ani au trecut într-o clipă. Păianjenii dispăruseră. Acolo unde se învârtiseră oraşele lor dantelate, erau lumile pe care le cunoşteam: Marte, Pământul, Jupiter şi cârdurile lor de Luni.

— Cei Dintâi nu pot trăi mult pe lumi ca acestea, ne-a spus doctorul Piarmigan. Gravitaţia trage de ei prea puternic acolo; picioarele devin

slabe, pânzele le sunt deformate. După ce Formatorul a construit aceste lumi, Cei Dintâi au început să piară. Şi pe lumile noi se furişau şi se târau tot felul de insecte dăunătoare. În scurt timp, acolo unde odinioară fusese puritatea Celor Dintâi, tot felul de creaturi şi-au ridicat capetele urâte şi s-au crezut stăpânii Creaţiei. Cei Dintâi în întunericul lumilor periferice. Dar chiar şi acolo a apărut noua viaţă, înlocuindu-i şi ucigându-i. Au ripostat când au putut, distrugând imperiile spaţiale Marte şi Mercur. Dar încet, unul câte unul, au murit sau au plecat în căutare de noi planete. Acum mai trăiesc numai câţiva; vai de capul lor, ai nimănui printre inelele acestea saturniene!

Pe bune, aproape că-i dădeau lacrimile în timp ce povestea. A trebuit să-mi reamintesc că nu spunea decât minciuni gogonate. Toată lumea ştie că (gândeam eu) lumile Soarelui au fost create de Dumnezeu în şase zile, aşa cum scrie în Sfânta Scriptură.

Oricum, se pare că doctorul Piarmigan şi-a încheiat pledoaria. S-a jucat cu lănţişorul lui Myrtle, zâmbindu-ne în tot acest timp.

— Am aflat toate acestea din textele antice din colecţia lui Sir Waverley, spuse el cu mândrie. Şi cu cât am descoperit mai mult, cu atât mai clar am văzut adevărul. Cei Dintâi sunt adevăraţii stăpâni ai eterului, iar noi şi celelalte naţii suntem numai nişte intruşi, marionetele vicleanului Formator care le-a furat tărâmul Celor Dintâi. (Domnul Webster l-a aprobat printr-un murmur.) Aşa că am decis să îndrept lucrurile. Am început

să depun cereri la guvern în legătură cu expediţia pe Saturn şi m-am oferit voluntar să-i fiu naturalist-şef, dându-mi astfel şansa să discut cu Cei Dintâi, pe care ştiam că o să-i întâlnesc aici. Şi nu m-am înşelat! Restul echipajului a fost capturat imediat ce am intrat în labirintul de pânze. Păianjenul-general, creatura nobilă pe care o cunoaşteţi sub numele de domnul Webster, a fost îndeajuns de impresionat de faptul că-i cunoşteam limba străveche ca să nu mă mai creadă duşman, aşa că am devenit prieteni de nedespărţit.

— Piarmigan a promis să ne ajute să recuperăm ce este al nostru, zise domnul Webster.

— Chiar aşa, aprobă acesta. Au mai rămas puţini din Cei Dintâi. Acest oraş de pânze este doar un ecou infim al citadelelor glorioase care au fost cândva ale lor, şi duc o viaţă tristă aici, devorând muşchi spaţial şi creaturile pe care le ţin captive în plasele lor. Dar încurajat de mine, domnul Webster a recuperat una dintre navele lor, singura navă ţepoasă a Celor Dintâi care a supravieţuit din trecut. Este cu mult deasupra fleacurilor noastre de nave spaţiale. Am reparat-o, utilizând piese şi bucăţi din *Enea* şi am folosit-o să călătoresc în secret pe Marte, unde am încercat să-l conving pe Sir Waverley Rain să ni se alăture. Din păcate, nu avea viziunea necesară să ne înţeleagă punctul de vedere şi ne-am văzut nevoiţi să-l înlăturăm. El doarme liniştit în camera de pânză de deasupra noastră, iar locul lui în lume a fost luat de un robot creat cu viclenie şi controlat de un coleg mai mic al domnului Webster.

— Un tip cam atât de mic, aprobă Webster,

arătând cu ghearele cam şase centimetri. L-am crescut special pentru treaba asta.

„*De aia* bătrânul din firidă mi s-a părut cunoscut!” mi-am spus. Îi văzusem chipul de multe ori în reclamele Rain & Co.

— Din nefericire, încurcă-lume aia de sora ta şi prietenii ei l-au zdrobit pe falsul Sir Waverley, zise doctorul Piarmigan.

— Sora *mea*? am întrebat. *Myrtle*? Pentru că nu mi-o puteam închipui pe Myrtle zdrobind roboţi. (Şi nici având prieteni, dacă tot veni vorba.) Dar doctorul Piarmigan nu putea fi întrerupt din discursul său.

— Oricum nu contează, spuse el. Planurile noastre sunt într-un stadiu destul de avansat, iar mici acte de vandalism uman nu pot să le mai oprească acum.

— Ce planuri? întrebă Jack, vorbind mult mai clar pe măsură ce efectul înţepăturilor păianjenilor începea să treacă.

— Ah! ţipă doctorul P., arătându-se încântat de întrebare. Vezi tu, Jack, cât am studiat cărţile din biblioteca fără seamăn a lui Sir Waverley, am putut să confirm ceea ce Webster bănuia de multă vreme. *Vasul care l-a adus pe Formator aici încă există*! Atârnă abandonat în spaţiu cu puterile sale uitate.

— Larklight! spuse Jack.

— Da, aşa o numesc acum, a recunoscut Piarmigan.

— Dar Larklight e doar o casă! am strigat eu. Nu, e mai mult decât o casă; este un cămin! Este căminul meu!

Piarmigan mi-a ignorat izbucnirea. Presupun că nu voia lucruri atât de neînsemnate ca oamenii şi casele lor să ştirbească gloria măreţului său plan de a îmbunătăţi Sistemul Solar.

Larklight! zise el. Dacă aş putea s-o controlez, aş putea să refac ce a stricat Formatorul. Aşa că l-am trimis pe domnul Webster cu câţiva soldaţi de-ai lui s-o ia în stăpânire. Şi acum, Jack, datorită ţie, am cheia! (Aici făcu o pauză ca să se uite la lănţişorul lui Myrtle care atârna printre degetele lui lungi şi albe.) Am să mă duc acolo îndată, să urc la bord şi să folosesc motoarele gravitaţionale ale navei ca să distrug porcăriile de lumi făcute de Formator şi să întind un inel de ruină în jurul Soarelui, unde prietenii mei să poată ţese o lume nouă pentru ei. Şi în acea lume o să locuiesc cu ei şi o să le studiez ştiinţa şi societatea.

— Dar britanicii o să vă oprească! ţipă Jack şi mi s-a părut destul de încurajator că până şi un tâlhar ca el îşi punea speranţa în Marina noastră Regală când totul părea pierdut. Mii de soldaţi. Nu o să vă permită să faceţi asta niciodată!

— Ha, ha! chicoti doctorul Piarmigan pe înfundate, în stilul acela fals pe care oamenii îl folosesc ca să râdă la glumele preotului la masa de Sărbătoarea Recoltei. Avem planuri în curs de desfăşurare ca să scăpăm *de ei*. Până şi tu, Jack, cu şleahta ta de târâtoare, ai făcut raiduri în jurul Imperiului Britanic. Chiar crezi că Cei Dintâi o să fie împiedicaţi de ei? Când munca noastră va începe, Marea Britanie va fi în paragină, iar toate flotele şi armatele fără conducător.

Am ridicat mâna să întreb ceva. Toată vorbăria asta era interesantă, fără îndoială, dar doctorul Piarmigan nu a explicat nici măcar o dată ce făcea draga mea mamă stinsă din viaţă, adormită în pânzele de la etaj.

— Da, Art, mi se adresă el cu un zâmbet răbdător.

— O ţii pe mama adormită acolo sus, m-am plâns eu.

— Bineînţeles, spus el. Şi pe Sir Waverley. Nu o să permit ca prizonierii mei foarte folositori să păţească ceva. Cine ştie când aş putea avea nevoie de ei? îi ţin la îndemână, în camera de deasupra vasului acestuia.

— Dar de ce mama mea? am vrut eu să ştiu. Cu ce ţi-e ea de folos? E doar… doar mama!

În acel moment s-a auzit gălăgie chiar dincolo de uşa de la intrare. Păianjenii-servitorii ciripeau unul la altul, iar ochii domnului Webster se aprinseră de mânie când şi-a întors trupul gras să audă ce spuneau.

— Poftim? strigă doctorul Piarmigan, ascultând limba păianjenilor. Nu se poate! Aţi spus că i-aţi prins pe toţi!

Am fost atât de ocupat să-l ascult pe doctorul Piarmigan prezentându-şi visele că nici nu mi-a trecut prin cap să mă întreb ce s-a ales de Ssillissa şi de Yarg ultima oară când i-am văzut în firidele de pânză. Bineînţeles că imediat ce păianjenii m-au târât de acolo, au început să trezească şi restul echipajului şi să taie pânzele care îi ţineau prinşi şi, cum era de aşteptat, primul lucru pe care l-au făcut când şi-au venit în fire a fost să vină să-l

salveze pe Jack.

Bietul doctor Piarmigan părea destul de tulburat la gândul că un grup de paraziţi de toate felurile ar putea să-i păcălească pe Cei Dintâii lui.

— Atunci opriţi-i! ţipă el, sărind în picioare în timp ce înjurături groaznice tipice lui Grindle şi chiţăituri de păianjeni răsunau pe scara ce ducea afară. Am auzit sunetul familiar destul de vesel al tentaculelor electrice ale lui Yarg şi Squidley lovind păianjeni. Domnul Webster a scos o gheară să-l apuce pe Jack şi cred că ar fi dat cu el de vreun perete sau i-ar fi muşcat capul, dar tocmai atunci am văzut, înceţoşată şi ondulată prin ferestrele cabinei, forma mare şi reconfortantă a domnului Munkulus, legănându-se pe o frânghie de mătase de păianjen, cu picioarele mari şi plate în faţă ca un ciocan.

— Uite! am ţipat.

Domnul Webster l-a pus jos pe Jack şi s-a întors să vadă. Şi doctorul Piarmigan s-a întors cât să vadă cum domnul Munkulus a venit cu forţă prin cabină, umplând-o de o furtună uşoară de sticlă spartă şi aşchii de lemn când cele două cizme spaţiale mărimea patruzeci şi opt au făcut bucăţi fereastra veche de la pupa!

Bătrânul Webster a vrut să-l apuce când a aterizat în cabină, dar Munkulus era pregătit pentru el.

Scoţând un hanger, reteză piciorul din faţă al păianjenului, iar acesta se rostogoli pe spate, într-un talmeş-balmeş de picioare şi un jet domol de globule de sânge. Apoi domnul Munkulus a scos altă sabie şi i-a aruncat-o lui Jack care a prins-o din zbor. Împreună s-au întors spre domnul Webster, dar el deja se târa să scape, cerând ajutor în limba lui ciripită pe măsură ce se chinuia

să treacă prin uşa cabinei.

— Şi pământeanul? întrebă domnul Munkulus uitându-se la doctorul Piarmigan care se ghemuia în spatele biroului cu faţa palidă ca hainele de pânză de păianjen.

— Lasă-l, decise Jack. A fost foarte bun cu mine cândva.

Am mai avut sânge în mine doar cât să fug să smulg lănţişorul surorii mele din mâna tremurândă a tipului. Apoi am plonjat toţi afară pe coridoarele întunecate ale acelui vas-fantomă şi i-am găsit pe Ssillissa şi pe Grindle aşteptând acolo, lângă un morman de coşuri albe încremenite, care fuseseră cândva păianjeni-soldaţi.

Au strigat: „Haideţi!” şi „Jack!” şi alte lucruri, iar noi i-am urmat înapoi la coridorul de unde domnul Webster şi slugile lui mă târâseră jos, până când am dat buzna în spaţiul şi lumina camerei de pânze. Restul echipajului era acolo, uitându-se la noi din şirul de firide agăţate sus, şi împreună cu ei era şi mama.

— Doamne, Arthur! a exclamat ea, când m-a văzut căţărându-mă spre ea pe pânze. Tu eşti?

— Vai, mamă! am strigat eu. Sunt atât de bucuros că nu eşti moartă, dar trebuie să plecăm acum. Sunt o grămadă de păianjeni pe urmele noastre!

Şi bineînţeles, când m-am uitat în spate, i-am văzut năvălind din biata corabie *Enea*. Erau păianjeni-soldaţi şi fiecare dintre ei părea mult mai priceput la căţărat pe pereţii aceia de pânză decât noi, simpli oameni. Domnul Munkulus s-a întors şi şi-a descărcat pistolul în hoarda care se

apropia, apoi l-a fluturat spre ei şi a urcat mai departe. Dar păianjenii urcau mai repede, călcând peste trupurile camarazilor lor căzuţi.

M-am uitat în sus şi mi s-a părut că drumul până la mama era îngrozitor de lung. M-am gândit cât de trist ar fi să fiu prins înainte să ajung la ea şi ce deşteptare dezagreabilă ar avea dacă ar fi nevoită să-l vadă pe scumpul ei Arthur sfâşiat în bucăţi de artropode răzbunătoare înainte chiar să ia micul dejun sau o ceaşcă de ceai. Şi mi-a venit o idee, cum vin ideile uneori în momente de mare disperare. Am rupt o bucată de perdea de pânză de la intrarea unei firide goale de lângă mine şi apoi, ţinând-o strâns sub braţ, am bâjbâit în buzunarul gecii şi am scos afară cutia de chibrituri. Vedeţi, mi-am amintit cât de bine arsese bucata aceea de pânză când mă luptam cu calamarii jupiterieni, şi mi s-a părut mie că păianjenilor le-ar putea fi frică de foc dacă locuiesc într-un loc făcut numai din chestie din asta. Am sperat să încerc să fac o torţă cu ajutorul căreia să-i ţin la distanţă.

Primul chibrit nu s-a aprins şi nici al doilea. Mâine îmi tremurau atât de tare că abia mai puteam ţine cutia. Al treilea chibrit s-a aprins, dar până să ridic bucata de pânză ca s-o aprind, tot pachetul, pânză, cutie şi altele au început să ardă, am ţipat de durere şi am scăpat-o. A căzut jos de tot, lăsând o dâră de fum şi scântei. Păianjenii se călcau în picioare ca să se ferească din calea ei.

Podeaua camerei, unde ancore de pânză groasă o legau de corabia *Enea*, a luat foc ca o frunză uscată la un foc de tabără. Căldura mi-a

îmbujorat faţa, iar scârţâitul şi sărîturile păianjenilor arşi au umplut camera. Fumul negru îmi înţepa ochii pe măsură ce urcam să ajung acolo unde mă aştepta mama. Pânzele ce alcătuiau pereţii începuseră deja să ardă mocnit şi să se înroşească. Nu le-am dat nicio atenţie când am îmbrăţişat-o pe mama şi ea pe mine.

— I-am trezit pe toţi, i-a spus Ssillissa lui Jack când a ajuns jos ca să-l ajute să urce şi i-a arătat câteva dintre armele pe care le aduseserăm cu noi de pe *Sophronia*. I-am trezit pe toţi şi le-am spus că păianjenii te-au luat la bord pe corabia aia veche şi am pus la cale un plan ca să te salvăm.

— Curajoasa mea Ssil! a spus Jack şi a sărutat-o.

A fost doar un sărut scurt şi prietenos pe obraz, dar a făcut-o pe Ssillissa să devină mov ca o vânătă. În spatele ei, gemenii regăsiţi se îmbrăţişau, iar coroanele lor se împletiră într-un nod de lumină fericită.

— Mai e unul aici, a spus Grindle, care încerca să scoată afară forma somnoroasă a lui Sir Waverley Rain din firida lui. Nu are de gând să se trezească, grăsanul. Avem nevoie de el?

— Bietul Sir Waverley! strigă mama. E acolo de mai mult timp decât noi toţi; nici nu e de mirare că nu se poate trezi din somn.

— Adu-l! ordonă Jack, căţărându-se iute pe lângă noi, iar domnul Munkulus îl ridică pe industriaşul greoi pe umăr.

Nu aveam timp să stau de vorbă cu mama sau să-i pun vreuna din miile de întrebări care îmi bâzâiau ca viespile prin cap. Am luat-o de mână şi

am păşit împreună pe pânza abruptă în timp ce curenţii de aer trimiteau înspre noi steaguri fierbinţi de pânză în flăcări ce pluteau în sus din infernul de dedesubt. De două ori, păianjeni-războinici cutezători au păşit prin fum şi flăcări, şi aproape ne-au ajuns, dar de fiecare dată Ssillissa, care stătea în spate, i-a îndepărtat cu o lovitură de coadă şi i-a aruncat înapoi jos înainte să apuce să ne facă vreun rău.

Gâfâind şi pe jumătate înecaţi de fum, am ajuns la intrarea de sus a camerei, unde ne-am oprit, îngrămădiţi în spatele lui Jack şi al lui Grindle care ne călăuzeau. În faţa noastră, tunelul de pânză era plin de păianjeni cu ochi mari şi lucioşi aprinşi de ură.

Spre surprinderea tuturor, mama mea a fost cea care a zis:

— Pe aici! Şi a început să rupă peretele tunelului. Şuviţe şi grămezi de pânză au început să iasă de sub degetele ei, iar Jack a văzut imediat care e planul ei şi s-a pus pe treabă cu hangerul lui, ciopârţind şi tăind bucăţile groase de mătase.

— Mulţumesc! spuse mama suav şi Jack i-a răspuns:

— Nu aveţi pentru ce, doamnă.

Mi-aş fi dorit să fie şi Myrtle aici. Sigur ar fi fost încântată să vadă că, în ciuda situaţiei grele în care ne aflam, nu ne uitasem manierele. Peretele s-a sfâşiat în cele din urmă. Prin deschizătura largă am văzut strălucirea luminii planetei Saturn şi apoi faţa caldă şi galbenă a planetei înseşi. Atârna în faţa noastră ca o piersică coaptă imensă pe măsură ce ne-am strecurat unul câte unul să ne agăţăm de podurile ţepoase ale păianjenilor în spaţiul larg. După o clipă, a venit după noi şi Ssillissa care rămăsese în urmă să ţină la distanţă păianjenii în tunel, şi am căutat cu toţii o cale de scăpare.

Dar nu vedeam nici una. Marea fortăreaţă de pânză tremura ca un balon de foc, azvârlind păianjeni înfricoşaţi prin fiecare intrare. Grupuri de păianjeni-servitori se grăbeau spre un alt castel

de pânză, purtând pe picioarele din faţă nişte punguţe tremurânde de jeleu, sub formă de fasole, care bănuiesc că erau ouă de păianjeni. M-am gândit ce dezamăgit de mine ar fi tata dacă nu m-aş fi deranjat să aflu cum se nasc păianjenii sau ce regină-păianjen monstruoasă a scos ouăle alea. Dar nu era vreme de păreri de rău fiindcă la capătul podului de care ne agăţam toţi patrule de păianjeni-soldaţi erau foarte ocupate să rupă fâşiile cu mandibulele lor ascuţite, tăind cablul de ancoră ca să împiedice focul să ajungă la restul de pânză.

— Mă tem că ne aflăm într-o situaţie destul de dificilă, spuse mama mea. În caz că evadarea se va dovedi imposibilă, aş dori să vă mulţumesc tuturor, oricine aţi fi voi, că m-aţi scos din închisoarea aceea îngrozitoare.

— Jack Havock, doamnă, se prezentă Jack, un pic surprins cred, de relaxarea cu care îşi accepta soarta.

— Ei bine, Jack Havock, spuse ea, te felicit pe tine pentru curaj şi pentru loialitatea tovarăşilor tăi. Acum, cum să facem să scăpăm din labirintul acesta?

— Avem o navă, zise Nipper, încâlcită în pânzele de păianjen de acolo.

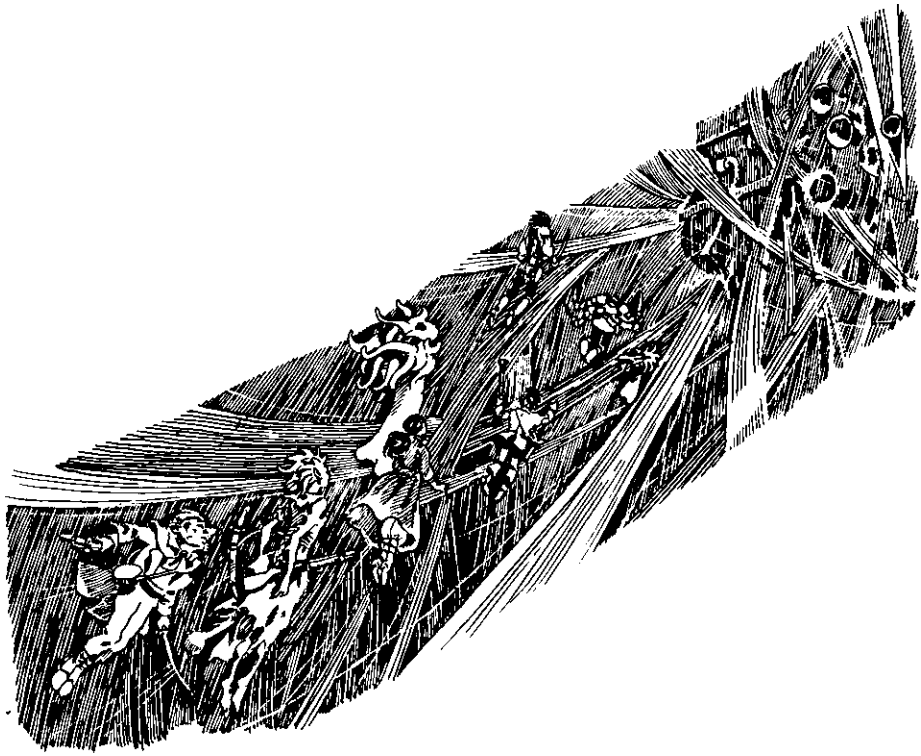

Ne-am uitat cu toţii spre locul pe care îl arăta şi acolo, ca o pată de cerneală neagră scufundându-se printre straturile de borangic, am reuşit să desluşim forma dragei noastre *Sophronia*. Nu ştiam dacă putem s-o eliberăm, dar părea un loc mai sigur decât aici afară printre păianjeni, în spaţiu. Aşa că am inspirat fiecare cât de adânc am putut din elementul acela rarefiat şi am sărit de pe pod cu câteva secunde înainte ca echipa de păianjeni-demolatori să termine de mestecat ultimul fir şi întreaga chestie să se rupă în două ca o coardă de vioară.

Eram cu toţii obişnuiţi să ne propulsăm la O BSG, aşa că nu ne-a fost greu să plutim până la grămada de pânză în care era prinsă nava.

Mărturisesc că am fost surprins de cât de expertă părea mama mea. Pe Ssillissa, crinolina o incomoda şi îi îngreuna mersul, dar mama, în ciuda hainelor ei elegante, înota prin gol la fel de graţioasă ca ihtiomorfii eterici, şi a ajuns prima la *Sophronia*.

Nava era încă nesupravegheată. Ori păianjenii nu şi-au dat seama pe unde am luat-o, ori au fost prea ocupaţi să lupte cu focul din interiorul castelului lor de pânză, care împrăştia raze lungi de lumină arămie şi umbre întunecate printre urzelile şi rocile plutitoare din jurul nostru. Domnul Munkulus şi Grindle au început să taie pânzele care priponeau *Sophronia*. Noi, ceilalţi, ne-am scufundat înăuntru prin hublourile ei şi am început să le închidem şi să pornim generatorul de aer în timp ce Ssillissa a coborât în laboratorul alchimic şi s-a apucat să pornească alambicul. I-am ajutat pe Gemenii cu Tentacule să-l care pe Sir Waverley într-un hamac şi să-l fixeze acolo, şi apoi m-am dus lângă mama care se uita în jur la navă, cu mare interes. M-am simţit un pic ruşinat că am adus-o într-un loc atât de dezordonat şi murdar, dar, când Nipper a aprins lampa, am putut vedea că porcii plutitori munciseră din greu şi majoritatea firimiturilor şi cojilor care pluteau înainte dispăruseră.

(Porcii dormeau acum, plutind într-o grămadă roz confortabilă la capătul sforilor.)

— Aceasta este *Sophronia*, mamă, am spus eu, dând la o parte nişte picioare de păianjen rupte de pe o ladă ca să-i fac loc să se aşeze. E o navă bună. Căpitanul Havock ne-a luat pe mine şi

pe Myrtle după ce păianjenii au asediat Larklight.

— Păianjenii au pus stăpânire pe Larklight! a strigat mama şi pentru prima dată de când ne-am reîntâlnit mi s-a părut că văd o panică reală în ochii ei. Spune-mi că nu au cheia!

Mi-am adus aminte de lănţişor şi, băgând mâna în buzunar, l-am scos şi i l-am arătat. Când l-a văzut, m-a sărutat şi mi-a ciufulit părul spunând că sunt un băiat isteţ. Aş fi dat orice să înţeleg ce se întâmplă şi mi-am dorit ca ea să-mi explice, dar chiar atunci motorul *Sophroniei* a pornit şi domnul Munkulus şi Grindle au plonjat înăuntru. Ionianul a strigat:

— Staţi în poziţie de atac! Insectele alea scârboase sunt pe urmele noastre iar!

Bănuiesc că mi se adresase, aşa că am lăsat-o pe mama şi am fugit să-i ajut pe Gemenii cu Tentacule să scoată unul dintre marile tunuri antice spaţiale ale *Sophroniei* Vedeam prin obiectiv pânzele din apropiere proiectate în strălucirea focului puternic ce încă ardea pe umărul planetei Saturn. Fiecare fâşie mişuna de păianjeni.

Sophronia a gemut şi s-a cutremurat, încercând să se ridice. Gemenii cu Tentacule mi-au ciripit să mă dau deoparte şi Squidley a tras de saula de siguranţă a tunului punându-l în funcţiune şi rupând un pod gros de pânză plin de păianjeni la câteva sute de metri depărtare. Am deschis dulapul şi am scos o altă ghiulea, pe care Yarg a împins-o pe ţeava afumată. În partea cealaltă a vasului, arma lui Grindle se descărcă şi acesta scoase un ţipăt de victorie:

— L-a nimerit pe...! dar apoi a observat că mama se uita şi a continuat: Scuzaţi-mi marţiana, doamnă.

Dar *Sophronia* era încă în captivitate şi auzeam scrijeliturile şi scârţâelile făcute de ghearele păianjenilor albi pe carcasa de deasupra noastră. Un hublou s-a deschis brusc şi Jack a golit o armă în faţa îngrozitoare a păianjenului care intrase prin ea, reculul armei aruncându-l de-a curmezişul vasului. Ţopăind ca o minge de cauciuc, a strigat-o pe Ssil.

Ssillissa a scos capul din camera motoarelor, arătând mai puţin umană ca niciodată cu ochelarii ei fumurii. A venit tocmai la timp ca să-l vadă pe Nipper luând un hanger şi ciopârţind picioarele unui alt păianjen care se strecura prin hublou. *Sophronia* se ridica acum cu greutatea păianjenilor de pe ea şi toate hublourile îndoindu-se înăuntru sub loviturile înfricoşătoare ale acestora. Grindle a tras iar cu arma, dar nu a pierdut timpul să se uite ce a nimerit, ci a fugit să-şi reîncarce arma.

— Dă-i drumul! ordonă Jack. Cu viteză maximă, Ssil!

— Dar Jack, printre pietrele assstea şi ţesssăturile...

— Combustibilul, Ssil! Porneşte combustibilul!

S-a mai uitat la el o clipă după care s-a întors în fugă la munca ei. Alt hublou a cedat şi un alt păianjen a dat buzna înăuntru zgâriind şi scrijelind până când mama mea, dintre toţi cei de acolo, a smuls tija din arma lui Grindle şi a înţepat

monstrul de perete ca şi cum ar fi fost un specimen dintr-un insectar al unui zoolog.

— Cerule mare, mamă! am strigat. Te rog să nu te extenuezi!

Sophronia s-a scuturat ca un câine bătrân când se trezeşte. Din ţevile de eşapament din spatele pupei au ieşit gaze stranii, luminoase, de la combustibilul spaţial. Pânzele încă se ţineau bine, deşi cele de la pupa se rupeau şi luau deja foc. Dintr-odată, un vas ţepos se ivi în hubloul meu îndreptându-se spre noi ca şi cum ar fi intenţionat să-l tragă în ţepii lui pe *Sophronia*. Era chiar vasul pe care îl văzusem la Larklight în prima zi şi apoi din nou în noaptea când păianjenii au răpit-o pe biata Myrtle şi am ştiut cumva că domnul Webster se află la bordul lui, hotărât să ne termine pe toţi.

Şi apoi, înainte să apuc să strig măcar un avertisment, am început să ne mişcăm, şi ne mişcăm atât de repede că totul a devenit întuneric, flăcări, pânză şi picioare de păianjen ce străluceau şi păleau, şi se estompau în lumină.

Astfel am reuşit să scăpăm din pânzele lui Saturn, care e un loc îngrozitor pe care mă rog să nu mai trebuiască să-l vizitez vreodată!

++

ÎN CARE DESCOPĂR CURIOSUL ADEVĂR DESPRE MAMA MEA

Când ne-am văzut în siguranţă pe mările spaţiului, ne-am oblojit rănile. Jack avea o grămadă de zgârieturi pe mâini şi pe braţe, iar haina îi era numai zdrenţe pline de sânge. Gemenii cu Tentacule pierduseră fiecare mai multe braţe, iar domnul Munkulus fusese serios

ciupit de cleştii păianjenilor. Şi totuşi, toţi îşi subapreciau rănile, spunând că se consideră norocoşi să fie în viaţă.

— Trebuie să mergem la Larklight, spuse mama după ce rănile tuturor au fost bandajate, iar bietele mele degete fripte au fost unse cu cremă calmantă.

— Nu, o contrazise Jack hotărât. Myrtle este pe Marte. Aşa au spus Piarmigan şi Webster. În pericol pe Marte. Moartă poate. Dar trebuie să mergem la ea.

— Nu, Jack, spuse mama.

— De ce, nu vă pasă deloc de ea, doamnă? strigă el furios. De propria fiică? Aş fi crezut…

— Ba ţin extraordinar de mult la ea, zise mama. Dar dacă e moartă deja nu mai putem s-o ajutăm, iar dacă nu e, se confruntă cu un mare pericol. La fel ca noi toţi. Păianjenii au pus stăpânire pe Larklight şi chiar şi fără cheie pot să producă multe stricăciuni acolo.

— Ce *este* Larklight, mamă? am întrebat.

S-a întors către mine părând îngrijorată.

— Presupun că nu am de ales şi trebuie să-ţi spun, mi-a răspuns ea. Larklight este ceea ce ai numi o navă. Una foarte neobişnuită. Numele ei adevărat este… (şi aici a spus ceva într-o limbă muzicală, ca de flaut, pe care nici măcar nu o să mă străduiesc să-l redau)… care înseamnă *Felinarul Zorilor Creaţiei* în limba poporului meu.

— Cam greu de pronunţat! mormăi Grindle.

— Eu credeam că strămoşii tăi se trag din Cambridgeshire, am spus eu.

— Dragul meu Art! a zis mama, zâmbindu-mi

şi întinzându-se să mă ia de mână. Cum ai putea să mă ierţi? Mă tem că nu prea am fost sinceră în legătură cu trecutul meu. Nu mă trag din Cambridgeshire.

M-am născut – sau mai bine zis, *am început să exist* – acum patru miliarde şi jumătate de ani, departe de Soare, în spaţiu, pe lângă insulele de galaxii. Sunt – sau am fost – un Formator. Poporul meu a existat încă de la prima dimineaţă a Universului. Călătorim printre stele şi dăm mâna de ajutor necesară noilor sisteme solare pentru a perpetua viaţa. Pentru că noi iubim viaţa, în toate varietăţile ei infinite.

Mi-am amintit de imaginile în mişcare pe care ni le arătase doctorul Piarmigan. Maşinăria ciudată, vizibilă doar pe jumătate, care unea asteroizii, razele ei pâlpâitoare, şi care împingea vasele Celor Dintâi cu forţa vântului. Şi Jack cred că se gândea la acelaşi lucru. A spus:

— Şi păianjenii, doamnă Mumby? Nu păreţi să vă simpatizaţi reciproc.

Mama s-a uitat la el.

— Cei Dintâi. Da. Dacă nu ar exista ei, nu ar mai fi nevoie de Formatare. Lăsate de unele singure, majoritatea stelelor dau naştere la planete din nori de praf şi aer pe care le adună din jurul lor în spaţiu. Dar Cei Dintâi pluteau prin spaţiu cu ţesăturile lor de fibre şi, când găseau un Sistem Solar în stadiu incipient de dezvoltare, îl legau şi-l împachetau în noduri şi gheme, şi se asigurau că nu se va forma nicio lume, că nicio altă formă de viaţă în afară de a lor nu poate creşte.

— Asta până când voi, Formatorii, aţi venit şi i-aţi măcelărit? a întrebat Jack.

— Formatorii distrug numai ca să creeze, spuse mama. Deşi mă tem că *este* o soartă grea pentru păianjeni.

— Să le fie învăţătură de minte, spuse Grindle, frecându-şi vânătăile şi majoritatea au fost de acord cu el.

Dar se vedea că lui Jack îi părea oarecum rău de păianjenii aceia. Aduceţi-vă aminte că nu era el prea prieten cu Imperiul Britanic şi mi se pare că îi vedea pe Formatori tot ca pe un imperiu din ăla care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala şi modelează Universul după propriile concepţii despre bine şi rău.

— Dacă voi, Formatorii, faceţi totul, a întrebat domnul Munkulus, ce rol mai are Dumnezeu?

— Păi, gândeşte-te, dragă, a spus mama. Cine a făcut Universul şi a aprins Serii? Cine i-a format pe Formatori? Pentru că Formatorii nu sunt zei, ci numai nişte servitori ai Voinţei Invizibile şi Universale care a pus stelele în mişcare. De obicei, a continuat ea, când un vas Formator şi-a făcut treaba, moare, şi Formatorul de la bord moare şi el. Sau cel puţin, *aleg să înceteze să existe* – noi nu suntem vii în acelaşi fel ca voi, deci nu putem muri propriu-zis. Dar eu am ales altă cale. După munca mea istovitoare, mi-am dorit foarte mult să stau să văd ce a crescut în grădinile pe care le-am creat. Oh, am dormit în primul miliard de ani pentru că lumile astea nu avea nici un haz până nu aveau atmosferă şi altele de genul

ăsta. Dar odată ce m-am trezit! Cât de vesel era totul! Viaţă răsărind de peste tot! Am zburat la bordul *Felinarului Zorilor Creaţiei* să trag cu ochiul mai întâi la planeta aceasta şi apoi la cealaltă. Dar nu-mi puteam închipui cum era să fii una dintre acele creaturi care locuiau pe ele, aşa că am început să iau o formă fizică. (Adică să locuiesc în corpuri vii, domnule Grindle dragă.) o vreme am fost dinozaur – foarte fortifiant! Şi Epoca Marilor Modelări de Lut pe Venus a fost extraordinar de distractivă. Apoi, vreme de secole întregi, am încercat să fiu marţian. Ah, Soarele de dimineaţă pe stâncile de porţelan din Lllha Ahstellhion! Harpe eoliene cântând în grădinile parfumate la Oeth Ahfarreth! Parcă a fost ieri. Şi apoi am fost ionian, dar nu-mi stătea bine cu patru braţe. Nu ştiam niciodată ce să fac cu toate mâinile alea. Dar când au venit oamenii… Oh, pur şi simplu *am adorat* să fiu om! Am ancorat Larklight în orbita de dincolo de Lună şi am vizitat Pământul cam o dată la fiecare secol. Şi… Păi, mă tem că am făcut un lucru destul de prostesc. Am cunoscut un om pe nume Isaac Newton. Un tip destul de ciudat, dar *atât* de deştept. Era drăguţ să-l privesc încercând să înţeleagă gravitaţia şi aşa mai departe. Cum să mă abţin să nu-i dau o mână de ajutor? Doar mici indicii la început – ascunzându-mă în copacul acela şi aruncându-i mere în cap, chestii de genul ăsta. După cum bine ştiţi, de restul s-a prins singur. Poate că ar fi trebuit să mă opresc acolo. Recunosc că m-am lăsat dusă de val. Dar era atât de simpatic!

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Jack. Că

dumneavoastră i-aţi spus lui Sir Isaac cum să creeze combustibilul chimic?

— E o procedură atât de simplă, a spus ea. Am crezut că o să-l amuze. Îi plăcea alchimia, după cum ştiţi, şi am crezut c-o să fie încântat să vadă nişte transformări reale ce au loc în cuptorul lui vechi şi urât mirositor, aşa că i-am sugerat anumite elemente pe care ar putea să încerce să le combine. Am fost destul de surprinsă la ce au putut să ducă toate astea: nave spaţiale şi expansiunea imperiului vostru în spaţiu. Recunosc, m-am simţit un pic ruşinată. M-am retras pe *Felinarul Zorilor Creaţiei* şi am trăit în linişte o vreme, cultivându-mi florile şi aducând ceva îmbunătăţiri la locul acela vechi. Dar nu mă puteam abţine să nu mă mai duc pe Pământ din când în când; mă ataşasem atât de tare de el. Şi în una dintre aceste vizite l-am cunoscut pe dragul meu Edward Mumby. Un domn în toată regula. El m-a făcut să realizez că nu puteam cu adevărat să sper să înţeleg specia voastră până când nu voi fi îndrăgostită şi voi avea copii…

— Atunci Art şi Myrtle sunt oameni? a întrebat Nipper, uitându-se curios la mine. Sau sunt Formatori ca şi dumneavoastră?

— Oameni, destul de oameni, a spus mama. Şi eu sunt tot om acum. Am întors total spatele vechii mele existenţe. Am oprit marile motoare gravitaţionale ale vasului meu, cu excepţia unor părţi mai mici din ele care asigură gravitaţia necesară să ne ţinem picioarele pe podea. Pe restul le-am imobilizat şi încuiat, şi am ascuns cheia într-un medalion pe care l-am dăruit

primului meu născut. Vedeţi voi, mi-am dat seama că Cei Dintâi ar putea să mai existe prin cotloanele şi crăpăturile sistemului şi ar răspândi dezastrul dacă ar putea să controleze *Felinarul Zorilor Creaţiei* – Larklight[24], cum am ajuns să o numesc. Dar nu ştiam cât de avansate le erau planurile! Când expediţia *Enea* a fost dată dispărută, m-am gândit la ce-i mai rău şi am plecat spre Anglia să avertizez guvernul. Din nefericire, păianjenii au capturat vasul în care călătoream. I-au devorat pe bieţii mei camarazi de drum, iar pe mine m-au ascuns printre pânzele lor ca să nu stau în calea marelui plan pe care-l urzeau cu ajutorul trădătorului doctor Piarmigan.

— Dar fără cheia asta cum pot să facă rău? a întrebat Jack.

— Fără cheie pot face foarte mult rău, l-a prevenit mama. Nu vor putea să folosească puterea lui Larklight, dar în încercările lor de a porni motoarele gravitaţionale fără cheie ar putea să declanşeze o explozie care ar avea efecte dezastruoase. Şi cine ştie ce planuri au mai născocit ca să distragă, să deruteze şi să înspăimânte Imperiul Britanic cât ei se chinuie să pună Larklight în mişcare?

— Ce ar trebui sssă facem? a întrebat Ssil.

— Draga mea, dacă am putea folosi creierul ăla deştept al tău ca să ajungem de urgenţă la

---

24 Note:

_ Autorul a făcut un joc de cuvinte cu denumirea casei, Larklight: lark - ciocârlie şi light - luminăy ciocârlia fiind pasărea care anunţă prin cântecul ei venirea unor noi zori de zi, de aici şi legătura cu Felinarul Zorilor Creaţiei, (n.tr.)

Larklight, a spus mama, o să-ţi fiu etern recunoscătoare. De la Larklight trebuie să începem. Apoi va trebui să le aflăm şi restul planurilor şi să le împiedicăm. Şi o s-o găsim şi pe draga de Myrtle, a promis ea întorcându-se zâmbind înspre mine.

Dar nu mai eram sigur că vreau zâmbetele ei. E ciudat. Ai fi crezut că nu-mi voi încăpea în piele de bucurie că am regăsit-o pe draga mea mămică. Şi totuşi, ce simţeam faţă de ea era furie. Eram furios că ne-a părăsit şi ne-a lăsat să creştem fără ea. Eram furios că avea atâtea miliarde de ani şi nu era chiar om. Nu vreau să par un tip dintr-o piesă de teatru tristă, dar simţeam că viaţa mea de până acum nu a fost decât o mare minciună.

Şi, ca şi cum mi-ar fi simţit îndoielile, mama a venit şi şi-a pus un braţ în jurul meu în timp ce restul echipajului a început să pregătească *Sophronia* de drum.

— Îmi pare rău că te-am minţit, dragul meu, a spus ea cu blândeţe. Te rog să mă crezi când îţi spun că din toate lucrurile văzute, făcute, simţite, nu mi-a dat nici unul mai multă bucurie cum a făcut-o viaţa alături de voi. Formatorii apreciază frumuseţea şi ordinea, dar nu o simt. A trebuit să devin o fiinţă umană înainte să pot să fac asta şi nu cred că am înţeles cu adevărat până nu v-am avut pe tine şi pe Myrtle…

Bine, sunt sigur că vă puteţi imagina restul; nu o să continui. Nu ştiu cum eşti tu, dragă cititorule, dar eu când citesc o carte şi oamenii încep să bocească şi să vorbească despre dragoste şi chestii de genul ăsta, mă gândesc că ar trebui

să sar câteva pagini până la următoarea furtună interesantă sau bătălie însângerată. Aşa că o să vă scutesc chiar eu de efortul acesta. Dar trebuie să menţionez că am început să mă simt din nou confortabil cu mama, în timp ce *Sophronia* naviga în eterul translunar. Şi cred că şi restul echipajului, pentru că ea era un pasager model, spre deosebire de Myrtle. Ne-a ajutat să facem curăţenie şi să aruncăm toţi păianjenii ăia scârboşi peste bord, şi nu s-a plâns niciodată de nimic.

Şi când mă învelea seara, în hamacul meu, şi-mi cânta, îi simţeam pe camarazii mei adunându-se la uşa cabinei, să-i asculte vocea plăcută. Bieţii monştri orfani, cred că ar fi vrut să-şi găsească şi ei mamele printre pânzele Celor Dintâi, nu?

Ssillissa ne-a ghidat rapid printre leghele spaţiului şi am încetinit în eterul translunar în dimineaţa de 1 mai 1851. La început am crezut că Ssil ne-a dus pe sfertul greşit de cer. Aproape că nu am recunoscut mingea de vată albă care atârna în spaţiu în faţa noastră. Păianjenii înfăşuraseră Larklight atât de bine, încât de-abia se mai vedea un vârf de acoperiş sau un horn, deşi, după ce m-am uitat mai bine, am desluşit o morişcă de vânt ieşind din ghemul ăla de mătase.

— Arată ca o gogoaşă imensă de vierme de mătase! a spus mama când a văzut-o.

— Dar ce fel de belele o să iasă din ea? a întrebat Grindle.

Jack a început să dea ordine şi noi, restul, să ne supunem, chiar şi mama; pentru că o fi ea pricepută la format noi lumi din materia primă a creaţiei, dar recunoştea că Jack era maestru când

venea vorba de bătălii şi atacuri din spaţiu. Cârligele de găurit şi baionetele erau pregătite, tunurile încărcate de două ori, iar Gemenii cu Tentacule ciripeau un vesel cântec spaţial în timp ce ascuţeau hangerele şi topoarele pe un polizor. Am stat de pază pe puntea principală, cât domnul Munkulus şi-a pus armura şi şi-a înfipt patru hangere prin curea. Vedeam cum Larklight devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce Ssillissa ne aducea spre ea de dedesubt. În stânga mea, în depărtare, Semiluna umplea pe jumătate cerul şi am privit munţii singuratici de acolo şi m-am cutremurat când mi-am amintit de Molia-Olăreasă.

Am observat cu coada ochiului o scânteiere de lumină, dar, până să mă întorc, a pălit. M-am întrebat dacă să-i strig pe ceilalţi, dar nu am vrut să-i alarmez înainte să fiu sigur, aşa că am folosit binoclul domnului Munkulus să văd regiunea aceea de eter. Am văzut un banc dens de Zbârnâitori Roşii coborând şi întorcându-se într-o armonie perfectă, cu solzii strălucind în lumina Lunii. Oare ei fuseseră sursa luminii pe care tocmai o văzusem? Nu; pentru că pe măsură ce priveam, Zbârnâitorii s-au împrăştiat şi, printre ei, gonea o formă imensă, întunecată şi ţepoasă pe care o cunoşteam atât de bine. Era nava cu ţepi a Celor Dintâi! Scânteierea aceea era lumina motoarelor sale în timp ce se îndrepta spre noi.

— Atenţie, vas! am strigat eu, nefiind sigur dacă ăsta era termenul eternautic corect. Ajutor! Ajutor! am adăugat, cât mă chinuiam să mă caţăr înapoi înăuntru, dar mă temeam că era prea

târziu.

Deja gloanţe mari şi înţepătoare din armele navei cu ţepi se repezeau spre mine, trasând linii palide, estompate de-a lungul eterului. Când am căzut înapoi în cabina principală am simţit cum *Sophronia* se clătina şi tremura când bordul navei inamice s-a izbit de pupa noastră, umplând aerul cu fum, scântei aşchii şi ţipetele colegilor mei de vas…

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

ÎNCĂ UN FRAGMENT DIN JURNALUL SURORII MELE CE CONŢINE O RELATARE ADEVĂRATĂ DESPRE ROLUL EI ÎN LUCRURILE MAI PUŢIN PLĂCUTE PETRECUTE ÎN HYDE PARK

1 mai

Ce zi grozavă! O să scriu repede ce s-a petrecut în caz că nu mai apuc să trăiesc ca să vorbesc despre asta. Vai, ce-mi tremură mâna! Prin fereastra clădirii în care sunt adăpostită se aud izbiturile şi zăngăniturile provocate de zidăria care se prăbuşeşte, iar cerul după-amiezii devine din ce în ce mai negru de fum…

Cât de diferit părea totul azi-dimineaţă! Pe măsură ce începeam deasupra regiunilor polare şi începeam să coborâm, am observat că cerurile de deasupra Insulelor Britanice erau destul de limpezi (cu excepţia unui fum înecăcios de fabrică, de deasupra oraşelor industriale din nordul ţării şi a atelierelor de olărit). Soarele strălucea puternic peste draga noastră patrie verde aşezată în mijlocul unei mări argintii şi mă îndoiesc că era vreo inimă netulburată la bordul vasului

Neobosiţii, când am început să ne apropiem de norul de nave spaţiale adunate pe orbita terminus a marelui ascensor spaţial al domnului Brunei.

Acolo, domnul şi doamna Burton şi cu mine am părăsit vasul. Căpitanul Moonfield ne-a sugerat să luăm cu noi un detaşament de marinari spaţiali şi tare mi-aş fi dorit s-o fi făcut, căci arătau splendid în hainele lor roşii şi curelele albe încrucişate. Dar domnul Burton a explicat că viteza este crucială şi că ajungem la Londra mai repede neînsoţiţi.

Era ceva întârziere la staţia de lift, dar, când domnul Burton a fluturat cu pistolul în aer în mod repetat şi a anunţat că siguranţa reginei şi a imperiului depinde de ajungerea noastră la Londra imediat, ni s-a permis imediat să coborâm şi am apărut după aproximativ jumătate de oră, în lumina soarelui de dimineaţă devreme, la baza liftului, care este construit pe un loc murdar numit Shoeburyness, în apropiere de gura fluviului Tamisa.

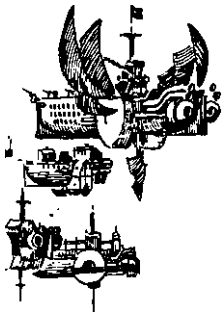

Acolo, domnul Burton a rechiziţionat imediat un pachebot cu abur de mare viteză, care ne-a dus pe fluviu cu mare stil, pe lângă mici sate, docuri,

depozite şi pe lângă grupuri de vase ancorate în bazinul Londrei. Am privit încântată priveliştile: Turnul şi Catedrala St Paul, şi noua Casă a Parlamentului, încă înconjurată de schele.

Oare câte dintre clădirile acelea magnifice vor mai fi în picioare după seara asta?

Odată ce am părăsit apa, înaintarea ne-a fost îngreunată de mulţimile de oameni care se îndreptau spre Hyde Park pentru a vedea ceremonia de deschidere a Marii Expoziţii. Era deja dimineaţa târziu când am ajuns în parc şi am văzut acoperişurile magnificului Palat de Cristal, înălţându-se deasupra copacilor din faţă.

O să încerc să uit ce s-a întâmplat mai târziu ca să-mi pot consemna primele impresii la vederea nemaipomenitei clădiri. Este – sau mai bine zis *a fost* – ca o seră formidabilă. Într-adevăr, proiectul original a fost conceput de un anume domn Paxton, grădinar al ducelui de Devonshire, faimos pe vremuri pentru proiectarea serei de la Chatsworth, unde este găzduită colecţia de plante extraterestre a acelui duce. Palatul e atât de mare, încât încap în el crânguri întregi de ulmi, iar strălucirea luminii Soarelui prin numeroasele lui ferestre e atât de intensă, că ar putea fi văzută de pe Lună într-o zi senină!

Dar, deşi am putut admira minunile decorului făcut de domnul Paxton când am debarcat din trăsura noastră în îmbulzeala de afară, inimile ne erau pline de presimţiri rele pentru că ştiam toţi trei că acea clădire a fost terminată de compania lui Sir Waverley, care a folosit prefabricate aduse din uzinele lui pe Marte. Oare era ascunsă vreo

maşinărie diabolică în una dintre acele schele de fier care susţineau imensul acoperiş arcuit? Şi dacă da, cum am putea noi să o descoperim?

Domnul Burton trimisese deja nişte avertismente prin telegraf, sfătuind ca să fie amânată ceremonia de deschidere de la palat şi împrejurimile – eliberate. Şi totuşi, ori mesajul s-a pierdut pe drum, ori nu a fost luat în seamă, fiind considerat o aiureală a unui maniac sau ale unui nebun. Pe măsură ce ne grăbeam prin barierele de trecere, se auzeau fanfarele şi, când ne-am revenit din copleşire şi uimire la vederea marii săli de lumină în care ne aflam, i-am văzut, pe un podium, în inima marelui spaţiu, pe regină, pe copiii ei şi pe prinţul Albert, înconjuraţi de o mare adunare de episcopi, generali, lorzi şi membri ai Parlamentului, cum nu mi-am imaginat vreodată că voi vedea.

— La o parte, în numele Serviciului Secret al Majestăţii Sale! a strigat domnul B. Şi a croit un drum prin mulţime ca să trecem. Oamenii s-au întors să ne privească, uitându-se pieziş la faţa arămie ca de spiriduş a Ullei şi la pantalonii ei de împrumut; şi mă tem că se uitau şi la mine căci, spre ruşinea mea, încă purtam vechea mea rochie maro şi, deşi maşina de spălat de pe *Neobosiţii* îşi dăduse toată silinţa în ceea ce o priveşte, era jalnic de pătată şi decolorată după toate aventurile prin care trecuse!

Am gonit pe lângă exponate ce păreau să vină din fiecare lume a Soarelui şi fiecare naţiune a Pământului, ca şi cum Ştiinţa, Arta şi Munca îşi revărsaseră belşugul în acel palat de sticlă. Am

reuşit cumva să ne apropiem de podium, unde un domn al Bisericii îmbrăcat într-un stihar[25] alb cu mâneci mari şi bufante intona o predică lungă şi cumva cam sinistră.

— Vă rog! Eliberaţi locul acesta! a strigat domnul Burton şi apoi Ulla a ţipat:

— Ar putea fi ascunsă o maşinărie diabolică prin apropiere. Ne putem aştepta la o explozie în orice clipă!

Câteva dintre doamnele şi domnii din jurul nostru au avut o reacţie de panică şi un fel de vârtej a măturat mulţimea când au început să fugă spre ieşire. Dar familia regală nu părea că ne-a auzit. M-am uitat la regină. Era mult mai mică decât mi-o imaginasem şi, deşi purta o rochie splendidă din mătase roz cu dantelă la mâneci şi la piept, o eşarfă albastră şi o diademă, nu era frumoasă ca persoană. Din contră, părea cam dolofană, cu nasul coroiat şi ochii bulbucaţi, iar expresia feţei arăta o plictiseală liniştită şi nicidecum nobleţea şi graţia pe care te-ai fi aşteptat să le arate o faţă regală.

Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap atunci. Dacă păianjenii albi l-au schimbat pe Sir Waverley Rain cu un robot tocmai pentru a provoca o altă schimbare şi mai mişelească? Am tras-o pe Ulla de mânecă şi i-am şoptit:

— Doamnă Burton! Asta nu e regina!

— Fii cuminte, am auzit-o pe Ulla avertizându-mă, dar eu eram hotărâtă; eram perfect convinsă că presupunerea mea

25 Note: _ Veşmânt lung şi larg pe care îl poartă preoţii în timpul serviciului religios, (n.tr.)

înspăimântătoare era adevărată. Fiind creatorul Palatului de Cristal, Sir Waverley a fost cu siguranţă invitat să o viziteze pe Majestatea Sa la Balmoral, noua ei proprietate din Scoţia. În locul acela îndepărtat trebuie s-o fi biruit şi înlocuit cu această copie! Ce cale mai bună să strecori o maşinărie diabolică în inima insulei noastre dragi decât să o încredinţezi în mâna iubitei noastre regine? Cu siguranţă că într-o clipă, când reprezentantul Bisericii îşi va încheia predica, această impostoare de regină se va întoarce spre familia ei şi spre adunarea de membri ai Parlamentului şi îi va măcelări cu un arsenal de arme ascunse!

Groaza mi-a depăşit blândeţea şi buna-creştere şi mi-am forţat trecerea pe lângă câţiva domni care stăteau între mine şi podium, şi am urcat repede scările. Mi se pare că am ţipat:

— Ea nu este regina! sau ceva de genul ăsta şi am auzit o zarvă mare de voci şocate prin jurul meu când m-am întins spre forma prefăcută din faţa mea şi am trântit-o la pământ. O să vedeţi! am ţipat eu, smulgându-i diadema şi trăgând de părul ei lucios. I se deschide capul! O să fie unul dintre *ei* înăuntru!

Numai că, bineînţeles, capul *nu* i se deschidea. Nu era deloc un robot, ci o simplă femeie mică şi speriată care se holba la mine în timp ce, în jurul meu, bărbaţii strigau şi femeile ţipau, iar prinţul Albert şi-a scos sabia de decor şi a agitat-o la mine cerând să ştie ce înseamnă scandalul acesta.

Cred că a fost cel mai jenant moment din

toată viaţa mea. Sunt destul de sigură că, şi dacă trăiesc şi o sută de ani, nu o să mai fiu la fel de umilită niciodată.

Bineînţeles că e puţin probabil să trăiesc atât. Din contră, nu se ştie dacă mai apuc dimineaţa următoare. Pentru că stând acolo la capul dragei noastre regine, întrebându-mă cum să încep să mă scuz, un zgomot îngrozitor ca de ceva sfâşiat s-a auzit din masivul schelet de fier al palatului, şi planul diabolic al păianjenilor albi a început să fie prea înfricoşător de evident.

Nu regina era un robot, nici prinţul Albert, nici ducele de Wellington şi nici altă persoană de faţă. Maşinăria diabolică pe care păianjenii o introduseseră în mijlocul nostru era *însuşi Palatul de Cristal*!

Maşinăria diabolică pe care păianjenii o introduseseră în mijlocul nostru era *însuşi Palatul de Cristal*!

O mie de ferestre s-au cutremurat şi s-au prăbuşit când scheletul de fier s-a mişcat. Numai datorită bunului Dumnezeu nu s-a rănit nimeni în ţepii strălucitori cu care ploua peste tot. Bineînţeles, panica se răspândea cu uşurinţă, iar majoritatea privitorilor erau deja cu spatele, fugind spre parc. Unul câte unul, pilonii de fier care susţineau palatul au început să se dezrădăcineze, să se îndoaie, să se rotească şi să se încolăcească. Tot palatul se schimba, transformându-se dintr-o seră gigantică în ceea ce ar părea un păianjen colosal de metal! Steagurile sfâşiate atârnau şi prelatele de pânză ce protejau de Soare se îndoiau peste noi blocând Soarele, şi

totuşi, cu pocnituri şi trosnituri, grinzile de metal continuau să se îndoaie şi să se unească, consolidându-i picioarele monstruoase şi formând un corp ţepos blindat între ele.

Domnul Burton şi-a descărcat pistolul, dar nu a făcut altceva decât să lase fără aripi uliul pe care ducele de Wellington îl adusese în palat ca să gonească porumbeii.

— Gloanţele pur şi simplu ricoşează din el! l-am auzit strigând, şi, brusc, el şi Ulla au început să îndemne familia regală, pe doamnele speriate şi pe domnii de la Curte spre un şir de copaci care fuseseră în interiorul palatului cu câteva clipe înainte.

Gigantul păianjen de fier se mişca, târându-se încet ca şi cum şi-ar fi testat puterea. O labă din faţă a zdrobit sala cazanelor care era în spatele palatului şi un nor de abur alb a izbucnit în lumina Soarelui. Plângând de frică, am fugit printre umbrele năpustite asupra noastră pe măsură ce picioarele imense păşeau înspre noi. Pentru un moment m-am trezit alegând lângă regină şi am reuşit să-i spun:

— Doamnă, îmi pare extrem de rău.

Dar chiar în clipa aceea o labă cu gheare a distrus expoziţia de motoare cu abur şi alte maşinării din Sala Mecanică şi mă îndoiesc că a auzit ceva de zgomotul acela.

Aproape că ajunsesem la copaci când, cu un BUM! asurzitor, au izbucnit în flăcări. *Neobosiţii*, coborând de pe orbită, şi-a îndreptat tunurile asupra păianjenului de fier, dar unul a greşit ţinta şi aproape că ne-a prăjit pe noi. Celelalte jucau pe

suprafaţa blindată a păianjenului, făcându-l să strălucească în roşu, dar înainte ca acestea să îl afecteze cu ceva, a apucat să ajungă cu o labă la *Neobosiţii* şi i-a smuls aripile şi motorul. Nava a plecat de acolo. Am auzit pe cineva spunând că echipajjil a reuşit să se paraşuteze în Tamisa.

După ce am renunţat să mă mai uit la această catastrofă aeriană, am privit în jur şi am realizat că mă depărtasem de grupul regal. I-am zărit pentru o clipă pe Burtoni. Am fost şocată să observ că bietul domn Burton fusese lovit de o bucată de metal contorsionat provenită din explozia dispozitivului de abur. Îi intrase prin picior, ţintuindu-l în iarbă. Curajoasa Ulla se chinuia să-l elibereze, dar deasupra lor cobora unul dintre picioarele de fier imense ale Palatului de Cristal!

— Ulla! am strigat. Nu voi şti niciodată dacă m-a auzit – nu se uita decât la soţul ei. Din fericire am fost cruţată de priveliştea sfârşitului lor tragic pentru că parcul era plin de oameni agitaţi (mulţi dintre ei foarte comuni). M-am luat disperată după ei, iar pe Burtoni i-am pierdut din vedere chiar înainte ca piciorul acela să cadă peste ei.

În sfârşit, am ajuns la această clădire mică din cărămidă roşie, care presupun că este coliba vreunui îngrijitor al parcului sau a unui servitor. Cel puţin sunt aici un ceainic, un calendar cu poze cu Londra în momente mai fericite, o ediţie a ziarului *Times* de dimineaţă şi un ciot de creion cu care scriu toate acestea. Dacă trag cu ochiul pe fereastră pot să văd că păianjenul se îndreaptă greoi spre Palatul St James şi spre Westminster.

Am auzit bubuiturile de arme puternice şi am văzut gloanţe explodând pe suprafaţa corpului său, dar fără nici un efect. Din când în când mai înălţa câte un picior ca să calce deliberat peste câte o clădire publică mare sau alt loc de interes.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu regina. Oare voi fi acuzată de înaltă trădare pentru că am atacat-o? Of, nu am avut decât intenţii bune, dar am atentat la o faţă regală şi acum sunt prinsă în casa îngrijitorului parcului, în permanent pericol de a fi spulberată de un robot gigantic!

Nu. Nu: nu trebuie să mă las pradă disperării. La urma urmei, nu e numai vina mea că maşinăria asta se dezlănţuie asupra capitalei noastre. Nu înţeleg de ce, dar planul păianjenilor are de-a face cu Larklight, cu bietul papa şi cu mine. Acum, că domnul Burton şi a sa Ulla au fost zdrobiţi, sunt singurul suflet de pe Pământ care ştie despre păianjenul alb care se ascunde undeva în interiorul marelui robot-păianjen, conducându-i turbarea. Este de datoria mea, o simplă fată firavă ce sunt, să pun capăt tuturor acestora. Aş putea să mor în încercarea mea, dar nu trebuie să las frica să mă stăpânească. Nu, trebuie să mă înarmez cu… cu ce ar trebui cineva să se înarmeze într-o astfel de situaţie, să-mi pun speranţa în DUMNEZEU şi să fiu la fel de cutezătoare şi hotărâtă ca orice martir creştin din timpurile străvechi!

Maşinăria s-a oprit din munca sa vicleană şi unul dintre picioarele ei au ajuns să se odihnească nu departe de locul în care mă ascund. Cred că, dacă aş ajunge la el, m-aş putea căţăra pe

încheietura inferioară şi de acolo la cea superioară şi de acolo să mă strecor în interiorul corpului de fier, unde bănuiesc că se ascund păianjenii care îl controlează. Şi dacă nu e mai mare de bruta aceea care s-a târât din falsul Sir Waverley pe Marte…

O să mă înarmez cu orice armă găsesc şi am să încerc să-mi fac datoria.

Dar, vai, cât mi-aş dori să fie dragul meu Jack cu mine!

Ne întoarcem acasă (uraaa!), dar descoperim că ar putea fi deja prea târziu ca să o mai salvăm pe draga şi bătrâna noastră anglie de răzbunarea celor dintâi (nuuul)

Am făcut o tumbă, cu capul peste călcâie, şi am văzut că o gaură mare şi colţuroasă a apărut în carenă, aproape de pupa. Tot felul de chestii ieşeau în vârtej din ea – cazane şi obuze de tun, căni emailate şi aşchii de scândură zdrobită – iar în eterul întunecat am văzut forma ţepoasă şi neagră a vasului păianjenilor mişunând pe acolo, cu o dâră de fum de la salva de bord pe care tocmai o trăsese înspre noi.

— Naiba să-i ia de gândaci vicleni, păianjenii ăştia, a spus domnul Munkulus prinzându-mă înainte să iau acelaşi drum ca oalele şi cănile. Ne-au urmărit tocmai de la Inelele planetei Saturn!

— Doctorul Piarmigan o fi el nebun, dar nu e prost, a spus mama, îndreptând un furtun de apă pe un colac de frânghii care ardea, în timp ce Yarg şi Squidley dădeau drumul la robinet. A intuit că ne îndreptăm spre Larklight şi ne-a dat de urmă.

— Du-ne de aici! a strigat Jack pe jumătate înecat de fum, Ssil! Du-ne de aici!

Dar marele alambic amuţise. Un fum liliachiu se ridica din laboratorul alchimic al *Sophroniei*, principala ţintă a atacului păianjenilor. Prin fumul învolburat şi-a făcut apariţia Nipper, ducând-o în braţe pe Ssillissa care atârna fără vlagă în cleştii lui, cu nori de sânge mov scurgându-se din ea.

Iar afară, între cornurile palide ale Semilunii, vasul păianjenului făcea raiduri, pregătindu-se să revină şi să lanseze o altă salvă în biata *Sophronie* mutilată!

Fix atunci, cu un fel de lovitură uşoară şi moale, nava noastră s-a izbit de pânzele urzelii care acoperea Larklight şi catargele ei au rupt repede fâşiile. Mama a strigat:

— În casă, toată lumea! Haideţi să intrăm în casă! Cred că „Abandonaţi vasul” e termenul potrivit.

— Adică să o părăsim pe bătrâna *Sophronia*? a urlat domnul Grindle. Niciodată!

— Dragă domnule Grindle, a explicat mama, care deja deschidea tambuchiul din faţă, dacă rămânem la bordul ei, Cei Dintâi ne vor face praf cu siguranţă, dar dacă ne văd intrând în Larklight vor lăsa în pace *Sophronia* şi ne vor urma înăuntru. Şi acolo, poate vom avea şanse mai mari să-i învingem. Domnule Munkulus, fii drăguţ şi adu-l şi pe bietul Sir Waverley cu noi.

Domnul Munkuls l-a dezlegat pe industriaşul inconştient din hamacul său şi a desfăcut legăturile porcilor plutitori din inelul lor de pe perete, şi am urmat-o cu toţii pe mama afară pe tambuchi şi de-a lungul plasei catargului. Cum era de aşteptat, nava păianjenului a făcut cale-ntoarsă

şi câteva gloanţe au trecut pe lângă noi când am ajuns pe peretele de pânză. Dar Jack şi ceilalţi aveau hangerele scoase şi imediat au făcut o cale de acces prin ţesătură. Spre norocul nostru, *Sophronia* se izbise chiar deasupra intrării principale; ba chiar vârful catargului, perforând pânza, a trecut prin fereastra garderobei tatălui meu. A fost destul de uşor să coborâm şi să deschidem uşa mare de la intrare pe care inconştienţii ăia de păianjeni mult prea încrezători o lăsaseră descuiată!

Ne-am dus toţi de-a dura pe coridor. Era întuneric şi câteva fâşii lungi de pânză de păianjen fluturau pe acolo în curentul de la uşa deschisă, dar în rest arăta cam tot aşa că în ziua sosirii domnului Webster. Bucăţi din servitorii automaţi pluteau pe sub tavan, iar porcii plutitori pe care i-am adus cu noi s-au repezit la ele simţind firimiturile şi arătând ca nişte baloane roz de petrecere cu sforile atârnând. Mi-am amintit ce a zis doctorul Piarmigan despre Cei Dintâi că nu le place gravitaţia pământească şi am bănuit că nu porniseră generatorul de gravitaţie pentru propriul confort.

— Şi atunci unde sunt toţi păianjenii? s-a întrebat domnul Munkulus, lăsându-l pe Sir Waverley Rain să plutească în voia sorţii prin aer şi scoţându-şi hangerele.

— Poate că nu mai sunt, a spus Jack. Au fost prea ocupaţi să tragă în stânga şi-n dreapta prin sistem cu vasul ăla al lor. Presupun că au lăsat doar un echipaj scheletic să păzească locul până la găsirea cheii.

— Şi atunci unde sunt? a întrebat Nipper.

— Se ascund, a spus Grindle serios. Sunt campioni la de-a v-aţi ascunselea.

— Îşi aşteaptă colegii ca să ne prindă pe toţi odată, cu siguranţă, a spus Jack, iar Yarg şi Squidley şi-au exprimat acordul cu o scânteiere de tentacule pâlpâitoare.

Mama s-a îndreptat spre locul unde plutea biata Ssillissa şi a încercat să-i oprească sângerarea.

— Vai, cât de fragilă eşti! am auzit-o murmurând cu tristeţe.

La auzul vocii ei, Ssil s-a trezit şi s-a mişcat gemând de durere din cauza rănilor. Faţa ei era o arătare de un violet-palid, nesănătos. S-a agăţat de mâna mamei şi a spus:

— Oh, doamnă Mumby, spuneţi-mi un lucru înainte să mor. Ştiţi cumva ce fel de fiinţă sssunt? Pentru că am ieşit dintr-un ou care plutea în ssspaţiu şi nimeni nu ştie cine l-a făcut. Aţi mai văzut pe cineva ca mine vreodată în vreuna dintre lumile pe care le-aţi creat?

Mama i-a zâmbit cu blândeţe şi a spus:

— Nu am mai văzut pe nimeni asemenea ţie, Ssillissa. Pe nici una dintre lumile Soarelui meu. Asta mă face să cred că trebuie să fi venit de pe o altă stea. Dar nu o să mori. O să te faci bine şi, într-o zi, sunt sigură că îţi vom găsi semenii.

— Oh, sssemenii mei sunt aici, a răspuns Ssil uitându-se în jur cu un zâmbet slab la camarazii ei, şi mai ales la Jack. Eram doar curioasssă, asta e tot…

A leşinat din nou în momentul în care

motoarele navei păianjenilor au gemut tare şi grav, oprindu-se în faţa casei şi amintindu-ne în ce pericol ne aflam.

Mama i-a făcut semn lui Nipper să preia el munca de asistentă şi a luat o umbrelă care plutise din cuierul din capul scărilor.

— Hai, Art, a spus ea. Jack şi prietenii lui pot să ţină la distanţă creaturile acelea. Vom merge în inima casei.

Am luat-o de mână, după care ne-am propulsat împreună în jos pe scările de la Larklight. Nu eram sigur ce avea de gând, dar înainte să apuc s-o întreb, ne-am trezit faţă în faţă cu un păianjen mare şi foarte urât care se ascunsese în umbră la un etaj inferior, aşa cum ne prevenise Jack.

— Grrrrr! a exclamat bruta (sau ceva de genul ăsta) şi s-a întins spre noi cu ghearele din faţă. Mama a evitat cu dibăcie ghearele ascuţite şi a zbughit-o repede între picioarele brutei unde a mânuit umbrela ca un spadasin, împungând şi înghiontind creatura în zonele ei sensibile până când s-a retras, scheunând, într-o gură întunecată de aerisire.

— Ce nesuferit, s-a plâns mama, uitându-se la globulele de sânge de păianjen ce se roteau prin aer, împroşcând tavanul şi absorbindu-se în covor. Imediat ce salvăm Sistemul Solar, Art, trebuie să renovăm casa.

Tocmai atunci, au început să răsune pe scări bubuitul pistoalelor şi zăngănitul hangerelor împotriva ghearelor păianjenilor din hol, unde Jack şi ceilalţi încercau să ţină piept grupului ce

debarcase de pe vasul Celor Dintâi. Tot atunci am auzit şoapte şi zgomot de picioare prin gura de aerisire. Probabil că păianjenul pe care îl rănise mama se dusese să caute ajutoare printre creaturile lăsate să păzească reşedinţa noastră şi acum se întorceau!

— Repede, a spus ea, trăgându-mă după ea. Spre motorul de gravitaţie!

Mi-am dat seama imediat ce avea de gând şi, când picioarele albe ale unui alt păianjen au apărut din gura de aerisire, mama s-a întors cu umbrela ridicată şi a strigat din răsputeri:

— *En garde*!

Am fugit atunci cât de repede am putut spre inima Larklight ţinându-mă de balustrade, ţevi de gaz şi conducte ce şerpuiau de-a lungul pereţilor până în camera boilerelor. După toate aventurile mele ciudate, locul acela bizar plin de curenţi de aer misterioşi şi modele mereu schimbătoare pe podea mi se părea aproape primitor şi am salutat masa imensă şi antică a motorului gravitaţional ca pe un vechi prieten. Atârnau prin jur multe fâşii de pânză şi erau multe amprente de gheare de păianjen în praful de pe podea, dar nici un păianjen propriu-zis, slavă Domnului! Câteva panouri fuseseră îndepărtate, lăsând să se vadă mecanismele complicate ale vechii maşinării, dar nu le-am dat importanţă, ci m-am grăbit la comenzile principale şi am tras de manete cum făcusem de o sută de ori până atunci ca să pornesc din nou gravitaţia.

Numai că de data asta am setat cadranul în aşa fel încât maşina zgomotoasă să producă de

două ori şi jumătate Gravitaţia Britanică Standard.

— Dacă pe Cei Dintâi nu îi deranjează gravitaţia de pe Pământ sau Marte, mi-am spus, căzând greoi pe podea, să-i văd cum se descurcă cu asta!

Pe măsură ce urcam înapoi scările ieşind din camera boilerelor am început să mă întreb dacă am fost destul de înţelept când am făcut asta. Să mergi la două şi jumătate GBS te face să te simţi ca şi cum ai purta un costum de plumb, şosete de granit şi un rucsac plin cu fier în spate în timp ce încerci să ţii în echilibru o nicovală pe vârful capului. Când am ajuns în capul scărilor, îmi bătea inima şi gâfâiam de parcă tocmai cucerisem Muntele Victoria. Dar acolo am fost răsplătit cu o imagine care m-a înviorat. Mama stătea triumfătoare peste cadavrul unui păianjen învins cu umbrela ei, în timp ce alţi doi păreau să se fi rostogolit din gura de aerisire şi acum zăceau în spasme şi neajutoraţi pe podea, picioarele ţepoase nefiind în stare să le susţină rapida creştere în greutate.

— Minunată treabă ai făcut, Art! a strigat mama legându-le repede picioarele cu bucăţi de pânză şi alergând apoi să mă sărute. (Gravitaţia suplimentară nu părea să o deranjeze deloc.) Am luat-o împreună pe scări înspre hol. Sunetele de bătălie încetaseră şi îl auzeam pe domnul Grindle cântând un cântec zgomotos de victorie, aşa că nu ne-am mai temut pentru siguranţa prietenilor noştri. Ăsta era un lucru bun din moment ce nicovala de pe capul meu devenea din ce în ce mai grea, iar mama trebuia să se oprească mereu să

mă aştepte când îmi trăgeam respiraţia.

Tocmai în timpul unei astfel de pauze, cum stăteam noi pe palierul de sub scări, s-a întâmplat să mă uit în jur şi să observ un maldăr de o formă ciudată ce pendula din tavan legat cu sfoară într-un colţ. Am ştiut imediat ce era.

— Oh, Doamne! Am strigat! Oh, nu! Este bietul tata!

Mama a fugit la el şi eu am urmat-o şchiopătând. Până să ajung şi eu acolo, ea deja a dat la o parte îndeajuns de multă pânză ca să-i văd faţa, care era foarte palidă şi învineţită.

— Este…? am întrebat eu, dar nu am putut să mă adun să zic „viu”: mi se părea că era prea mult ca să sper.

— Cred că da, a răspuns mama, mângâindu-i faţa şi îndreptându-i ochelarii. Fără îndoială că păianjenii s-au gândit că s-ar putea să aibă nevoie de el.

— Amelia! a spus el. Aha! Deci ăsta e alt vis. Sau mai degrabă o halucinaţie produsă de veninul acelor ciudate *pseudoarahnide*. Trebuie să spun că acesta este mult mai plăcut decât celelalte.

— Edward, dragul meu, nu sunt o halucinaţie, i-a spus mama şi i-a explicat, în timp ce-l ajuta să iasă din cămaşa de forţă de pânză, că nu a murit, ci pur şi simplu a fost capturată şi ţinută prizonieră de Cei Dintâi. Bineînţeles că au început să se sărute şi chestii de genul ăsta şi să se alinte cu porecle stupide şi altele asemenea care cred că nu erau chiar necesare. Mă mir că nu ştiu ei mai bine, că doar sunt adulţi.

Oricum, am fost foarte uşurat când tata s-a

simţit destul de puternic să se elibereze de îmbrăţişările mamei şi a venit să mă salute.

— Art! a spus el, luându-mă de mână. Mă bucur să văd că eşti bine! M-am temut că bestiile alea – bine, nu o să spun de ce m-am temut. Sunt specimene fascinante, dar nu ai vrea să le laşi pe lângă casă. Era unul care purta pălărie şi, ştii, m-a trezit să mă întrebe de o cheie… Nu, sigur a fost un vis şi ăsta. Dar Myrtle unde e? Sper că ai avut grijă de ea, cum te-am rugat.

Nu am ştiut ce să spun. Ştiu că nu e bine să spui minciuni, dar m-am temut că dacă-i spun adevărul ar putea să-i vină rău.

Din fericire, mama a văzut în ce încurcătură mă aflam şi mi-a sărit în ajutor.

— Mă tem că săraca Myrtle s-a rătăcit, a spus ea duios. Găsirea ei trebuie să fie următoarea noastră mişcare. Imediat ce suntem siguri că Cei Dintâi sunt învinşi, o să-l rog pe Jack Havock să ne ducă pe Marte, locul unde a fost văzută ultima dată.

— Myrtle e pe Marte? a strigat bietul tata destul de şocat când am început să o urmăm pe mama pe scări spre hol. Şi cine, mă rog, este Jack Havock?

— Este un tânăr foarte curajos şi chipeş, a spus mama cu drag, şi cred că s-a ataşat sentimental de Myrtle.

— Dar nu e Myrtle cam mică pentru legături sentimentale? a întrebat tata supărat. Apoi s-a oprit pentru că ajunseserăm în hol şi în faţa ochilor ni se înfăţişa o imagine devastatoare.

Păianjeni zăceau pe toată podeaua, unii morţi

pe spate, alţii, turtiţi de greutatea gravitaţiei, agonizau. Şi prietenii noştri piraţi sufereau din cauza efectelor celor două şi jumătate GBS, dar erau veseli stând pe lângă mobila din hol, pansându-şi rănile şi curăţând lamele hangerelor. Jack s-a ridicat în picioare când l-a văzut pe tata şi a dat din cap, cel mai respectuos gest pe care l-am văzut vreodată arătat celor mai în vârstă şi superiori lui. Dar era stropit din cap până-n picioare de sângele păianjenilor şi nu cred că i-a făcut o impresie prea bună tatălui meu. Tata s-a uitat la el şi apoi la grupul de monştri tolăniţi în hol şi în sfârşit ochii i s-au luminat când a văzut-o pe Ssil, care zăcea pe podea, aproape de baza scărilor, gemând de ţi se rupea inima, în timp de Nipper şi Grindle încercau să o îngrijească.

— Biata creatură! a exclamat tata. Cărei specii aparţine? Şi ce Dumnezeu s-a petrecut aici?

— Nimeni nu ştie ce este, domnule, a spus Nipper, ducându-şi un cleşte la carapace în semn de respect.

— Şi a fost aruncată în aer de o bombă a unui tun mare şi murdar, cu tot respectul, a explicat Grindle. Ar fi rupt-o în două dacă nu erau fustele astea incredibil de groase pe care le poartă şi care au protejat-o de cele mai rele efecte ale exploziei.

— Trebuie să o duceţi de urgenţă în biroul meu! a strigat tata şi cred că era destul de uşurat că avea un extraterestru rănit de îngrijit pentru că asta îl salva de la a face conversaţie cu Jack Havock.

Nipper a luat-o în braţe pe Ssil, iar el şi Grindle au fugit după tata. Mama s-a întors spre

Jack şi a întrebat:

— Şi domnul Webster?

Jack a dat din cap.

— Era mai puternic decât ăilalţi, doamnă M. Gravitaţia asta era prea mare pentru el, dar totuşi a reuşit să ajungă la vasul lui ţepos şi a decolat cu el. Mă gândesc că s-o fi întors pe Saturn să-şi lingă rănile şi a scăpat.

O gângureală şi o fluturare de tentacule aprins colorate ne-au făcut să ne uităm spre Squidley şi Yarg, care îl supraveghează pe Sir

Waverley Rain. Industriaşul se mişca, se încrunta şi, până la urmă, deschise ochii. S-a uitat în jur şi a ţipat de frică la vederea Gemenilor cu Tentacule aplecându-se asupra lui cu grijă. L-au speriat atât de tare, că s-a rostogolit de pe masa din hol şi a căzut cu putere pe podea, unde s-a văzut înconjurat de păianjeni morţi şi spintecaţi.

M-am târât cu greu prin gravitaţia mare până în dreptul lui şi s-a potolit la vederea unui băieţel normal.

— Ce se întâmplă? a ţipat el. Ştiţi cine sunt eu? Cer să văd un reprezentant al Coroanei Britanice!

E în regulă, Sir Waverley, l-am asigurat eu. (Era destul de nepoliticos, dar am fost răbdător cu el, cred că din cauză că mi-am amintit cum am tresărit eu când am fost scos din ulcica moliei şi m-am văzut înconjurat de echipajul lui Jack.) Aţi fost prizonierul păianjenilor şi noi v-am salvat…

Tocmai mă întrebam dacă ar fi politicos să menţionez că nu ar strica o recompensă când o expresie de oroare înfricoşătoare s-a aşternut pe fizionomia lui Sir Waverly.

— Păianjenii! a ţipat el apucându-mă destul de dureros de braţe. Trădătorul ăla de Piarmigan! Regina! Imperiul! Trebuie să-i avertizăm de urgenţă!

— Nu vă temeţi, Sir Waverley, a spus mama. Planul păianjenilor a eşuat. Larklight este în siguranţă.

Larklight? Ce naiba e Larklight? Cui îi pasă de Larklight? De Palatul meu de Cristal trebuie să ne facem griji! Nu ştiţi ce intenţionează să facă nechibzuitul ăla de Piarmigan. Vrea să transforme toată clădirea într-un fel de robot periculos! Repede, trebuie să ne grăbim la fabrica mea din Phobos şi să oprim lucrul imediat.

— Sigur că da! a spus mama senină, luând această ultimă veste despre viclenia păianjenilor destul de în serios. Oricum aveam de gând să plecăm spre Marte.

Am dat din cap. Mama şi Sir Waverley Rain fuseseră prizonieri inconştienţi ai Celor Dintâi atât

de mult, încât pierduseră noţiunea timpului. Am spus:

— Dar, mamă, este prea târziu! Nu mai putem opri construirea Palatului de Cristal!

În care se întâmplă multe lucruri senzaţionale

Un lucru pot să spun despre mama: nu se lasă cu una, cu două. Majoritatea oamenilor, la aflarea veştii că un robot hain poate să calce Londra în picioare, distrugând inima Imperiului Britanic, ar fi înclinaţi să şovăie sau să tremure. Nu şi mama. Presupun că atunci când ai miliarde de ani şi ai ajutat Sistemul Solar să se nască şi ai văzut specii întregi apărând şi dispărând, înveţi să priveşti aceste mici piedici în mod filozofic.

— Jack, dragă, spuse ea, întorcându-se spre el, cât timp ne-ar lua să ajungem la Londra pe nava aceea a ta?

Jack scutură din cap.

— Nu se poate, răspunse el. Lovitura aceea a păianjenilor ne-a distrus laboratorul alchimic. Va dura săptămâni ca s-o reparăm şi numai Ssil ştie s-o pună în mişcare…

— Foarte bine, spuse mama, de parcă asta era doar o supărare nesemnificativă. Sperasem, suspină ea, să păstrez secretul despre Larklight, dar văd că nu există nicio altă soluţie să terminăm o dată pentru totdeauna cu afacerea asta. Pune-ţi oamenii să lege bine *Sophronia* de Larklight. Arthur, pot să te deranjez cu cheia aceea încă o dată?

Am băgat mâna în buzunarul cămăşii, scoţând medalionul lui Myrtle şi întinzându-i-l.

Apoi, cu Jack lângă noi, şi cu Sir Waverley urmându-ne, am coborât pe scara lungă, atenţi să nu dăm peste porcii plutitori, care înotau cu greu la nivelul gleznelor noastre, doborâţi de gravitaţie.

Când am ajuns în camera boilerelor, mama a deschis un panou pe care nu-l mai observasem până atunci, pe o parte a generatorului de gravitaţie, expunând privirii o gaură în formă de inimă, în care a fixat medalionul. Imediat, o aură albastră începu să strălucească. Motorul gravitaţional începu să duduie, apoi sunetele se schimbară, trecând de la un zumzet la note muzicale grave, răscolitoare, ca vocea unei orgi uriaşe de biserică. M-am apropiat şi mai mult de Jack, care stătea lângă mine. Ştiam că mama nu ar fi permis ca vreunul dintre noi să păţească ceva, dar tot îmi era frică. Nu puteam să mă abţin; era de parcă fiecare fibră din corpul meu simţea că era ceva antic, puternic şi nepământesc în acel sunet.

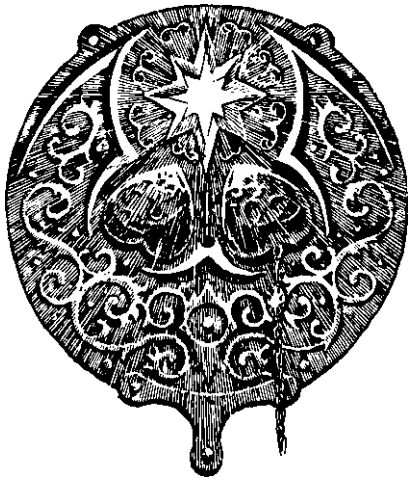

Iar acolo, în cotloanele îndepărtate ale camerei boilerelor, părţi din motorul gravitaţional care nu se mişcaseră niciodată şi pe care le crezusem de mult ruginite începură să se mişte, să se învârtă şi să tremure, strălucind de lumină, şi adăugând propriile note la cântecul care se auzea. Camera era uriaşă, mult mai mare decât îmi imaginasem vreodată. Nici nu era de mirare că mi se păreau ciudaţi curenţii de aer acolo. Brize adiau peste mine din maşinării cântătoare care păreau lungi de sute de kilometri. Iar pe podea, sub tălpile noastre, plăcile acelea ciudate începură să-şi schimbe modelele tot mai repede şi am început să-mi imaginez că ar putea fi numere, scrise conform unui sistem care nu era englezesc şi că mişcările lor alcătuiau nişte formule enorme, complicate.

— Deci aşa călătoresc Formatorii prin Univers, mi-am spus.

Am avut un sentiment brusc de cădere şi am apucat mâna lui Jack.

Apoi, brusc, cântecul lui Larklight a început să se stingă, pălind gradual la un murmur, un suspin, un ecou. Lumina maşinăriilor ciudate s-a stins şi ea, şi ne-am trezit stând în aceeaşi cameră a boilerelor veche, înghesuită şi rece, uitându-ne la acelaşi motor gravitaţional vechi şi prăfuit.

— Ce e în neregulă cu el? întrebă Jack.

— Nimic nu e în neregulă, răspunse mama şi luă medalionul din gaură şi îl puse înapoi la gât.

— Dar n-a făcut nimic, m-am plâns eu.

— Ba chiar a făcut, spuse mama.

— Lumini colorate şi cântecele prosteşti,

spuse Sir Waverley Rain furios. Am văzut efecte de scenă mai bune la Teatrul Drury Lane. Sincer, buna mea doamnă, nu avem timp de aceste diversiuni. Imperiul este în pericol.

— Veniţi să vedeţi, spuse mama.

Am început să urcăm scările şi, cum mergeam noi aşa, am observat că totuşi ceva se schimbase. Gravitaţia lui Larklight nu ne mai apăsa ca o mantie de plumb, ci se făcuse la loc cam precum cea britanică standard. În hol, domnul Munkulus şi Gemenii cu Tentacule erau ocupaţi să lege picioarele păianjenilor care supravieţuiseră, în caz că le trecea prin cap să profite de schimbarea de gravitaţie şi să ne atace din nou. În timp ce coboram scările, am văzut că pânzele care acoperiseră ferestrele până atunci erau rupte, iar o lumină galbenă, blândă şi palidă îşi făcea loc prin sticla prăfuită.

Am alergat jos în hol şi am deschis uşa de la intrare. Nu mi-a venit să cred ce am văzut în faţa ochilor după ce am dat la o parte câteva fâşii rupte de pânză de păianjen şi am păşit pe platforma de afară. Cerul de deasupra noastră era albastru, pătat de nori albi şi pufoşi ca penele. Soarele, filtrat de această atmosferă paşnică, arunca nişte raze la fel de blânde şi aurii ca vinul de soc. Sub mine, Pământul verde se rotunjea în ceaţă, iar un fluviu de argint, pe care l-am ghicit imediat ca fiind Tamisa, şerpuia prin inima unei metropole întinse.

Uitându-mă înapoi, mie se pare aiurea într-un fel că am stat jos în camera boilerelor şi n-am avut şansa să mă uit pe fereastră, în timp ce am

parcurs treizeci de mii de kilometri de spaţiu în doar câteva secunde. Sau păcat că nu eram la sol, să fiu martor la apariţia neaşteptată a lui Larklight deasupra Londrei. S-a spus că a venit cu un fulger de lumină şi cu un sunet asurzitor de tunet, spre surprinderea celor de pe Pământ.[26]

Dar chiar dacă am pierdut călătoria, *sosirea* a fost glorioasă. Să deschid uşa şi să păşesc afară cu pământul Angliei sub picioare… Ei, n-aş fi schimbat *asta* pentru nimic în lume.

Desigur, n-a durat mult până mi s-au alăturat ceilalţi: domnul Munkulus, Jack, mama, Gemenii cu Tentacule, Sir Waverley, Grindle şi Nipper. Până şi tata a ieşit puţin să ne spună că Ssillissa era în afara oricărui pericol şi dormea liniştită şi puteam oare să-i spunem ce se întâmpla? Avea o faţă şocată când s-a uitat peste balustradă şi a văzut Londra dedesubt.

Până atunci, noi, ceilalţi, observaserăm că nu era totul chiar în regulă în capitala Angliei. Departe, la vest de noi, coloane dense de fum se înălţau la cer. Clopotele Catedralei St Paul şi ale altor catedrale băteau întruna şi nu păreau dangăte de bucurie, ci sunau ca şi cum ar fi avertizat Londra de un pericol îngrozitor şi ar fi

---

26 Note:

_ Unii pretind că au văzut aripi misterioase de lumină aurie, ţâşnind din casa venită din spaţiu. Poetul laureat le menţionează în Odă asupra Urgenţei din Londra, acolo unde scrie: „Ce apariţie ne mai încântă acum?/Un înger pe al Soarelui drum!" Dar el se ascundea sub o cutie veche de tinichea în grădinile din Hyde Park şi n-avea cum să vadă cu ochii lui, aşa că să ne mai lase cu prostiile.

implorat ajutorul lui Dumnezeu. Străzile de sub noi arătau ca râurile ieşite din matcă, numai că în loc de apă pe ele curgeau mulţimi de oameni înfricoşaţi, toţi încercând să fugă din oraşul atacat.

Iar acolo! O, uite! Tot spre vest, printre pâlcurile de copaci verzi, unde fumul era cel mai puternic!…

Un picior strâmb de metal sclipi în lumina Soarelui, apoi altul.

Până atunci nu încercasem să-mi imaginez cum ar arăta Palatul de Cristal al lui Sir Waverley dacă s-ar ridica şi ar pleca la plimbare. Dar acolo era în toată gloria lui – un păianjen cât Catedrala St Paul de mare. Le-am arătat monstrul şi celorlalţi şi chiar cum priveam, s-a ridicat şi a lovit o navă spaţială aflată în zbor.

— Cred că trebuie să facem ceva în legătură cu asta, spuse mama cu o voce calmă.

— Dar ce, Emily? Ce *putem* face? ţipă tata, uitându-se cu oroare la creatura care tocmai demola o clădire înaltă de pe strada Mayfair.

— Nu putem face nimic, spuse Jack Havock sumbru. Eu nu-mi risc pielea într-o luptă cu creatura aia şi nici n-o să le cer oamenilor mei să facă asta.

— Dar imperiul? strigă Sir Waverley.

— Nu dau doi bani pe Imperiul vostru, spuse Jack. Eu sunt îngrijorat pentru Myrtle. În loc să stăm aici, holbându-ne la maşinăria aia, mai bine am pleca spre Marte s-o găsim.

— Atunci voi vedea ce pot face fără tine, Jack, spuse mama.

În parcul St James, norişori de fum se ridicau dintr-o baterie de tunuri. Larklight pluti înspre ele, trecu de Coram’s Fields, parcul pentru copii, şi peste acoperişurile caselor din cartierul Bloomsbury, ca un imens balon cu aer cald. Am planat peste Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor, atât ăh jos, că, dacă Jack ar fi vrut să arunce o piatră pe hornurile vechii lui case, ar fi putut s-o facă, dar era prea bosumflat, aşa că nu i-am sugerat asta. Nu aveam nicio idee cu privire la puterea care controla casa în zborul ei straniu, dar, mai târziu, gândindu-mă la cele întâmplate, mi-am amintit că mama se încrunta, pipăind medalionul lui Myrtle, pe care îl purta în jurul gâtului, şi m-am întrebat dacă nu cumva ea controla Larklight cu ajutorul acelei chei ciudate.

Păianjenul automat nu a observat apropierea lui Larklight, iar dacă a observat-o, nu i-a păsat. Era prea ocupat să dărâme Palatul Buckingham, exact cum ar distruge un băiat mai mare castelele de nisip construite la mare de copiii mici. Larklight se opri deasupra bateriilor de tunuri din parcul St James, iar mama fugi înăuntru de unde aduse o legăturică de frânghii şi bare de lemn, care se dovedi a fi o scară de frânghie. Legă un capăt de balustrada balconului şi îl lăsă pe celălalt să cadă, jos, tot mai jos, până atinse iarba. Oamenii strânşi în spatele tunurilor se uitau în sus şi căscau gura la noi în timp ce coboram, mai întâi mama, apoi tata, apoi eu şi, spre surpriza mea, domnul Munkulus şi restul echipajului. Jack striga la ei să urce înapoi, dar ei şi-au scuturat capetele ori s-au făcut că nu-l aud, toţi cu excepţia

domnului Munkulus, care a spus:

— E de lucru aici, căpitane Jack, şi o să ajutăm dacă putem.

Jack se uită jos înspre el, speriat şi un pic rănit, cred, de nesupunerea lui. Apoi spuse:

— Mă duc să văd ce face Ssil! şi păşi înăuntru.

O, ce se mai mişca scara, cum coboram din lumina Soarelui în ceaţa deasă de fum de tunuri! Şi cum bubuiau tunurile şi cum trosnea şi se spărgea zidăria, în timp ce păianjenul automat, ignorând atacul, călca în picioare casa din Londra a ducelui de Wellington, nr. 1, colţ cu Hyde Park!

Prima persoană pe care am văzut-o când am sărit pe iarbă a fost chiar ducele, pe care l-am recunoscut după nasul coroiat. Stătea în spatele tunurilor ţăcănitoare şi părea tare furios că locuinţa îi era călcată în picioare. Îşi agita bastonul înspre noi şi ne acuză de tot felul de lucruri îngrozitoare – că suntem anarhişti şi extratereştri, şi spioni francezi şi nu mai ştiu câte. Din fericire, deşi striga încontinuu la soldaţi să ne pună în lanţuri, aceştia erau prea ocupaţi să ţintească şi să tragă cu tunurile sau să-şi strunească propriii cai, care mă tem că se speriaseră foarte tare de apariţia bruscă a unei case mari la câţiva metri deasupra vârfurilor copacilor.

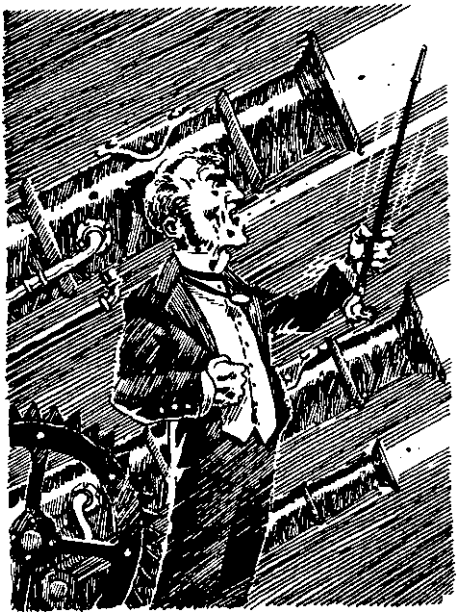

În timp ce mama încerca să-l calmeze pe duce, un alt individ veni şchiopătând din perdeaua de fum de la vest de parc. Acesta purta haine civile şi avea o mustaţă ciudată, iar piciorul drept îi era bandajat cu bucăţi sfâşiate de pânză, îmbibată de sânge. Se sprijinea de braţul unei frumoase doamne marţiene.

— Este în regulă, Excelenţa Voastră, spuse el, apropiindu-se de duce. Sunt Burton de la Serviciile Secrete şi îi cunosc pe aceşti oameni.

Ducele s-a potolit, bombănind.

Apoi, spre mirarea mea, străinul s-a întors spre mine şi a spus:

— Art Mumby, presupun?

— Da, domnule, am răspuns eu. Iar aceştia sunt mama şi tata.

Străinul încercă să facă o plecăciune, dar aproape se prăbuşi, iar însoţitoarea lui îl făcu să

se întindă pe iarbă, în timp ce încerca să-i mai aranjeze improvizaţia de bandaj. Bănuiesc că piciorul lui era într-o stare foarte gravă, dar suporta durerea cu bărbăţie. Ne spuse:

— Sunt foarte încântat să văd că mai sunteţi în viaţă. Fiica dumneavoastră, Myrtle, mi-a dat de înţeles că aţi pierit cu toţii în mod groaznic, în urma intrigilor acestor păianjeni animalici.

— Aţi văzut-o pe Myrtle? întrebă tata.

— A călătorit cu noi de pe planeta Marte, ne spuse domnul Burton. Am fost separaţi când a început nebunia asta. Dar sunt sigur că este bine.

— Cum puteţi fi sigur? am ţipat eu. Cum puteţi fi sigur de ceva pe câmpul acesta de bătălie? Unde este? Unde aţi văzut-o ultima oară?

Mama m-a apucat de braţ şi mi-a spus:

— Nu-ţi fie teamă, Art! Dacă Myrtle are vreun pic de minte[27], se va ascunde pe undeva; trebuie să oprim distrugerile robotului şi apoi începem s-o căutăm.

Între timp, domnul Burton şi-a îndreptat privirea în sus spre lumina Soarelui, filtrată prin fumul de arme, şi s-a uitat la casa care atârna deasupra lui.

— Să înţeleg că asta este Larklight? Am bănuit că e ceva special la ea când mi-a povestit Myrtle cât s-au chinuit prietenii noştri artropozi să facă rost de cheia ei. Mi-aş dori foarte mult să ştiu cum aţi reuşit s-o aduceţi aici cu aşa o viteză.

---

27 Note:

_ Ceea ce e un mare „dacă", dacă mă întrebaţi pe mine, dar nimeni n-a făcut-o, aşa că mi-am ţinut gura politicos.

— Are un motor de origine nepământeană, spuse mama prudent, deşi, luându-mă după scânteia din ochii ei, mi-am dat seama că îl plăcea pe acest domn şi se simţea înclinată să aibă încredere în el. Cred că funcţionează pe baza unui aranjament de câmpuri gravitaţionale formatate.

Domnul Burton a dat din cap gânditor, s-a uitat în spate la palatul turbat care tocmai zdrobise sub călcâi poarta Marble Arch şi a spus:

— Mă întreb dacă aceste câmpuri gravitaţionale nu ar putea fi folosite să terminăm cu jocurile Palatului de Cristal. Pare enervant de impenetrabil pentru salvele şi gloanţele noastre.

— Vai, nu, spuse mama, ar fi prea periculos. Maşinăriile din Larklight au fost concepute să manevreze planete şi Luni, nu să strivească păianjeni. Am riscat să rup draga noastră Lună în jumătate când le-am folosit ca să ajungem aici. Dacă le-aş dezlănţui asupra Hyde Park, ar produce un adevărat dezastru.

Domnul Burton era grav. Tata îşi frământa mâinile şi întreba dacă a încercat cineva să stea de vorbă cu Palatul de Cristal şi dacă n-ar fi mai bine să discute decât să tragă cu tunurile.

Grindle se uită în sus, cu capul întors într-o parte şi urechea ciulită, şi întrebă:

— Ce-i asta?

O clipă mai târziu l-am auzit şi noi: sunetul motoarelor alchimice. Peste acoperişuri venea cu repeziciune o navă spaţială. Era o navă pe care o ştiam cu toţii: ţepoasă ca o castană în coajă şi neagră ca smoala, încă fumegând de la viteza cu care traversase atmosfera Pământului.

Oamenii de la tunuri nu mai trăgeau şi priveau în sus la nava care ateriza pe iarba din apropiere. Mulţimea din spatele lor se rărise, căci unii dintre spectatori observaseră că tunurile nu aveau nici un efect, aşa că se hotărâseră să plece înainte ca Palatul de Cristal să-i calce în picioare, dar, cei care rămăseseră arătau cu degetul şi vociferau la

nava nepământeană care se oprise pe un petic de iarbă arsă, nu departe de noi, şi pe-al cărei flanc se deschisese o trapă.

Mă aşteptasem să văd păianjeni ieşind, dar în schimb apăru o formă umană, îmbrăcată elegant în haine ţesute din pânză de păianjen. Aproape că uitasem de doctorul Piarmigan. Îşi ridică mâinile, în semn de armistiţiu, şi veni spre noi, traversând parcul.

— Bună ziua tuturor, salută el, înclinându-se în faţa mamei, adăugă: Bună ziua, doamnă Mumby. Mă aflam sus pe orbită privind distracţia de aici, când am văzut casa dumneavoastră

sosind. Ce surpriză! Aproape renunţasem la speranţa de a mai pune mâna pe ea, după ce i-aţi învins pe domnul Webster şi pe tovarăşii lui, dar acum dumneavoastră mi-aţi adus-o la nas, ca un cadou de bun-venit acasă. Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

— Nu veţi avea Larklight niciodată, spuse mama, calm, dar ameninţător.

— Vom vedea ce au de spus despre asta domnii de acolo, chicoti doctorul Piarmigan.

Îşi ridică vocea, adresându-se oamenilor de la tunuri, ducelui şi armatei lui, care stăteau în spatele lor.

Sunt doctorul Piarmigan de la Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor. Eu am construit robotul care vă calcă oraşul în picioare. Pot să-l opresc. Într-o clipă dacă doriţi. Dar există un preţ pe care trebuie să-l plătiţi. Vreau *aia*.

Arătă cu o mână slăbănoagă spre Larklight, care atârna deasupra norilor de fum. Unii dintre tunari se uitară în sus, dar ducele se sprijini în baston şi îl privi pe doctorul Piarmigan cu seriozitate.

— Nu-l ascultaţi, am strigat eu. E în cârdăşie cu păianjenii care au construit robotul! Vrea să distrugă Sistemul Solar şi va folosi Larklight să facă asta dacă îl lăsaţi.

Doctorul Piarmigan râse.

— O, ce prostii, spuse el. Dragă Art, povestea aia lacrimogenă pe care ţi-am spus-o pe Inelele lui Saturn era mai mult de dragul domnului Webster. I-am lăsat pe Cei Dintâi să creadă că sunt de partea lor, dar, de fapt, n-am mai mult timp pentru

imperiul lor decât am pentru al vostru. Am avut nevoie de ei doar cât să-mi pun planul în aplicare. Ce altă rasă mai putea să-mi ofere o navă spaţială şi luptători dornici, şi tot ajutorul de care am avut nevoie ca să fac toate lucrurile astea să se întâmple? Nu, nu doresc să distrug lumile; vreau doar să le stăpânesc. Cu Larklight sub comanda mea şi dispozitive ca acesta să-mi îndeplinească dorinţele (flutură cu mâna înspre Palatul de Cristal care se furişase în apropiere în timp ce vorbea, iar acum se înălţa în linişte peste ruinele Palatului Buckingham, de parcă l-ar fi ascultat) nu va mai fi *nimic* ce eu să nu pot face! Atât oamenii, cât şi păianjenii vor fi sclavii mei!

— Bietul individ e nebun de legat, spuse ducele de Wellington supărat.

— Fie cum vreţi voi! ţipă doctorul Piarmigan.

Apoi totul s-a întâmplat atât de repede că nu sunt sigur cum a reuşit, dar cumva s-a întins spre mine şi m-a apucat de guler, târându-mă lângă el, apoi s-a scotocit prin buzunarele de pânză de păianjen şi a scos un pistol. Mi-a înfipt ţeava rece şi tare sub bărbie şi m-a ţinut aşa, spunând:

— Daţi-mi cheia, doamnă Mumby! Dă-mi cheia, vrăjitoare formatoare ce eşti, sau băiatul moare!

— Vai, Art! strigă mama. Vai, Art!

Îşi încleştă degetele pe meda În l, i lionul de la gât, în timp ce laJSîKlă crimile îi alunecau pe obraji. Trebuie să fi fost agonizant pentru ea să aibă atâta putere în mâini, şi totuşi să fie fără putere. Căci ce puteau să facă toate motoarele şi dispozitivele de pe Larklight împotriva unui pistol

mic din mâna unui nebun?

Mama îşi duse mâinile la ceafă şi desfăcu încuietoarea lănţişorului medalionului. Începu să meargă, ţinându-l în mâna întinsă. L-am simţit pe doctorul Piarmigan tremurând de plăcere pură în faţa victoriei şi speram că încântarea nu-l va face să apese din greşeală mai tare pe trăgaci.

— Nu i-l da, mamă! am reuşit să spun.

Nu că aveam chef să fiu împuşcat, dar nici să văd tot Sistemul Solar sub stăpânirea excentricului doctor Piarmigan din cauza mea.

— Nu luaţi o decizie pripită, doamnă, o avertiză domnul Burton.

— E uşor să vorbeşti când nu e viaţa fiului tău în joc, se răsti tata la el.

— Împuşcaţi-i! strigă ducele de Wellington, pierzându-şi răbdarea cu noi toţi. Împuşcaţi-i pe toţi, la naiba!

Dar nimeni nu-l asculta. Mama şi cu mine stăteam între doctorul Piarmigan şi soldaţii şi nimeni nu voia să împuşte o femeie sau un băiat. Mama înainta încet spre noi, cu medalionul scânteind în mână şi cu ochii ei gri fixaţi pe faţa doctorului Piarmigan, de parcă încerca să-l hipnotizeze. Sau (am realizat brusc) *de parcă încerca să îi distragă atenţia de la ceva care se întâmpla în spatele lui*...

Cu un strigăt sălbatic, pirateresc, Jack Havock se aruncă asupra doctorului dement de deasupra. Uitându-se în jos de la ferestrele casei, văzuse ce se întâmplă şi nu avusese inima să ne lase să murim. Venise să mă salveze! Nu a avut timp să coboare încet pe scara de frânghie, aşa că, desigur, sărise. Dar deasupra capului, ca să-i

uşureze coborârea, zburau toţi porcii plutitori ai *Sophroniei* într-un nor tor. Jack se ţinea strâns de capătul srilor, ca un vânzător cu un snop mare de baloane roz, şi îi lăsa pe porci să-l susţină.

Picioarele îi fâlfâiră, la – % vând pistolul doctorului Piarmigan, astfel că atunci când s-a descărcat – bang! – nu a rănit pe nimeni (deşi mai târziu am descoperit că spărsese o fereas tră de la subsolul lui Larklight). Doctorul Piarmigan urlă de furie şi încercă să îndrepte arma spre Jack, dar acesta a fost mai rapid. A dat drumul la sfori şi a aterizat pe pământ. Piarmigan încercă să-l ţintească, dar turma înfricoşată de porci năvăli peste el, şfichiuindu-i faţa cu capetele sforilor. Scăpă

pistolul, iar înainte să apuce să-l ridice, Jack era deja în picioare. Tovarăşii lui îl încurajau. Un upercut rapid îl trimise pe Piarmigan pe spate, împleticindu-se, şi cum se împleticea el aşa, o siluetă imensă albă se repezi la el din fumul dens…

Uitasem de domnul Webster. Îmi imaginasem

că era prins la bordul navei lui, învins de gravitaţia de pe Pământ. Dar domnul Webster era făcut dintr-un material mai puternic decât ceilalţi. Chiar şi sub greutatea a doua grade şi jumătate de gravitaţie standard britanică el tot a reuşit să se târască afară din Larklight, iar acum era destul de puternic în gravitaţia de pe Pământ ca să se răzbune pe ticălosul care îl escrocase.

— Totul de dragul meu, nu? lătră el, înhăţându-l pe doctorul Piarmigan în gheare şi scuturându-l. Păianjenii o să fie şi ei sclavii tăi, zici tu? (Probabil auzise tot ce ne spusese doctorul Piarmigan şi nu era prea încântat să afle că a fost doar un pion în jocul doctorului nebun.) Aveai nevoie de noi doar ca să-ţi pui planurile în mişcare, ha? ţipă el, aruncându-l pe amărâtul şi plângăciosul de Piarmigan în iarbă şi ridicând o gheară ascuţită asupra lui, ca sabia lui Damocles, gata să-l străpungă.

Dar, spre uimirea tuturor, Jack se aruncă între picioarele păianjenului, îl apucă pe doctorul Piarmigan de un picior şi îl trase deoparte, înainte ca gheara să coboare asupra lui. Iar Grindle, domnul Munkulus şi cu mine am început să urlăm şi să ţipăm, şi să ne agităm hangerele, iar Gemenii cu Tentacule trosneau atât de luminos şi te fioros, că domnul Webster s-a speriat şi a pierdut şansa de a-i trage în ţeapă pe Jack şi pe Piarmigan.

Jack veni lângă mine, gâfâind şi târându-l pe doctorul Piarmigan după el, care arăta la fel de palid ca pâinea necoaptă şi tremurând ca piftia.

— Trebuia să-l ajut, spuse Jack. A fost bun cu mine când eram mic.

Între timp, domnul Webster îşi revenise. Se ridică în picioare în toată înălţimea lui, tronând peste noi pe picioarele lungi din spate, cu ochii şi ghearele sclipindu-i. Se întoarse spre partea de vest a parcului, unde robotul din Palatul de Cristal se oprise pentru o clipă din distrus, şi strigă la el în limba lor zdrăngănitoare, fără îndoială spunându-i că nişte oameni obraznici şi nişte extratereştri la fel de nesimţiţi îl aşteptau acolo, ca să fie zdrobiţi. Robotul răspunse imediat, ridicându-şi picioarele uriaşe de fier forjat unul câte unul şi gonind spre noi, cu un mers galopat strâmb şi clătinat, ca de om beat, de parcă era înnebunit de gândul că o să ne omoare. Când pământul începu să se cutremure sub picioarele noastre la apropierea bestiei, domnul Webster se întoarse şi ne trecu pe toţi în revistă, piraţii spaţiali care urlau, tunarii care îşi îndreptau frenetic armele spre el, mama şi tata strângându-se în braţe în umbra lui Larklight, şi spuse îngâmfat:

— Ne-aţi învins pentru moment, dar Cei Dintâi vor triumfa în cele din urmă! Victoria voastră este temporară şi nici unul dintre voi nu va trăi să se bucure de ea.

Numai că am trăit, bineînţeles. Căci chiar în acel moment, valurile de fum de deasupra noastră de despărţiră şi peste domnul Webster se lăsă piciorul uriaş de fier al Palatului de Cristal. Se uită în sus în timp ce cobora asupra lui şi văzu greutatea imensă lăsându-se asupra lui şi ţipă:

— O, fiţi… care s-ar fi dovedit un cuvânt foarte urât, dacă ar fi avut timp să-l rostească.

S-a auzit un pleosc puternic când talpa de fier a terciuit păianjenul şi apoi, linişte. Ne holbam cu toţii la structura masivă a păianjenului mecanic, care trona deasupra noastră. Nu părea să aibă intenţia de a se mai mişca. Apoi am observat o uşiţă deschizându-se din burta lui. O fiinţă umană, mică şi zdrenţăroasă ieşi de acolo şi începu să coboare spre noi, căţărându-se cu stângăcie pe unul din picioarele nemişcate.

— E Myrtle! am strigat eu.

— Myrtle? gâfâi Jack, care bineînţeles încă o credea pe Marte.

— Domnul cu favoriţii ciudaţi a adus-o aici, i-am sărit eu în ajutor cu o explicaţie, dar Jack nu părea să asculte. Nu îi păsa cum ajunsese Myrtle acolo, era doar bucuros că venise.

— Vai, o să cadă şi o să-şi rupă gâtul! exclamă tata.

— Nu, Myrtle, spuse Jack Havock, zâmbind la tăria de caracter a surorii mele. Poate suporta mai

mult decât vă imaginaţi.

Cu toate astea, mama atinse cheia pe care încă o mai ţinea în mână, iar Larklight începu să se mişte din nou, încet ca un nor de vară, până ajunse aproape de palatul-păianjen nemişcat, iar Myrtle a putut să se întindă şi să apuce scara mobilă de frânghie, pe care se căţără până jos la noi.

— Asta e fetişcana nebună care s-a aşezat pe Maiestatea Sa! tună ducele de Wellington, arătând la ea cu bastonul pe măsură ce Myrtle se apropia de pământ. Pentru Dumnezeu, deci ea a fost cea care a controlat palatul de la început.

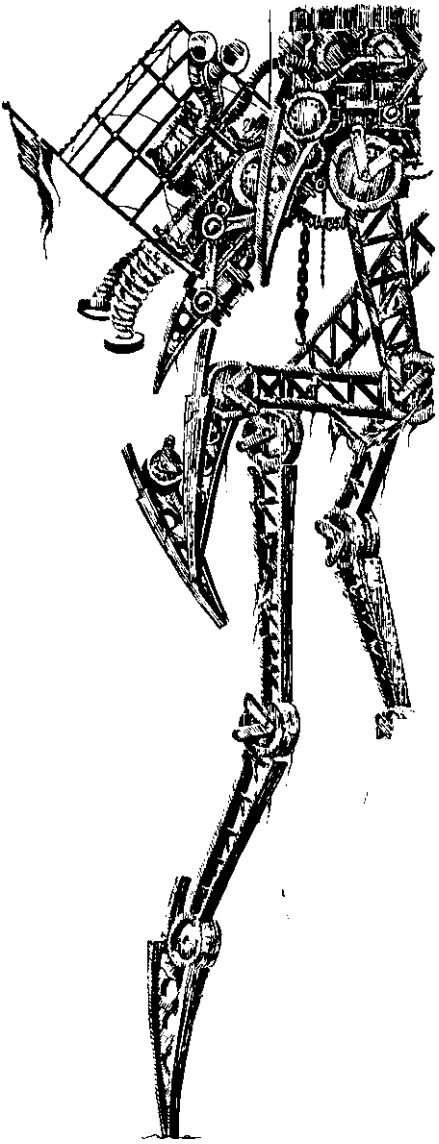

— Nu, nu! am strigat eu, sigur că trebuie să existe o altă explicaţie, pentru că ştiam că sora mea nu e genul de fată care calcă intenţionat pe monumente publice.

Cred că ducele m-ar fi ignorat, dar, din

fericire, domnul Burton mi-a luat apărarea şi a spus:

— Cred că palatul a fost controlat de o versiune la scară mai redusă a păianjenului monstruos pe care tocmai l-am văzut zdrobit; o bestie nu mai mare decât mâna ta, crescută special ca să opereze în gravitaţia britanică standard. Aş fi încercat chiar eu să ajung acolo, dar se pare că această curajoasă domnişoară mi-a luat-o înainte…

Iar Myrtle, sărind jos pe iarbă, spuse:

— Vai, dragă domnule Burton, mă bucur atât de tare să văd că nu aţi fost călcat de păianjen! Aveaţi dreptate; *era* un păianjen oribil minuscul înăuntru, exact ca acela care îl manevra pe falsul Sir Waverley. L-am zdrobit cu un exemplar din ziarul *Times* făcut sul. Apoi, când mă uitam în jos şi mă întrebam cum să mă dau jos de acolo, l-am văzut pe îngrozitorul domn Webster ameninţându-mă. Nici nu ştiu cum am reuşit să conduc robotul spre el şi să-l omor; presupun că disperarea m-a ajutat să mă concentrez. Cu siguranţă, n-aş mai putea face asta încă o dată. Este o ocupaţie foarte nepotrivită pentru o tânără domnişoară…

Apoi s-a uitat peste umărul domnului Burton şi a fost uimită să mă vadă, şi mai uimită să-l vadă pe tata şi mult mai uimită s-o vadă pe mama stând acolo, astfel că au urmat o groază de îmbrăţişări şi explicaţii grăbite, şi era foarte ciudat într-adevăr că noi o crezusem pe ea şi ea ne crezuse la fel pe noi, plecaţi de pe lumea aceasta. Iar între timp, vestea că sora mea a salvat lumea s-a răspândit printre oamenii din parc şi artileriştii au început

să cânte în cor *Mulţi ani trăiască*! şi să strige „Uraaa!” şi să-şi arunce caschetele în aer, şi într-un final, Myrtle şi-a îndreptat atenţia spre Jack Havock, care stătea timid deoparte cu echipajul în spatele lui, privind reîntâlnirea noastră.

— O, Jack! spuse ea.

— O, Myrtle! spuse el.

Şi nu am cuvinte să vă povestesc ce s-a întâmplat apoi. E un lucru să scrii despre păianjeni uriaşi şi molii mâncătoare de oameni, dar sunt unele scene care întorc stomacul pe dos chiar şi celui mai viteaz băiat, iar felul lacrimogen în care Jack şi sora mea au alergat să se îmbrăţişeze şi să se sărute e una dintre acestea.

EPILOG

Iar acum, că povestea mea e pe sfârşite (cum spun autorii adevăraţi), nu-mi mai rămâne decât să vă povestesc ce s-a mai întâmplat după aceea.

Au trecut câteva săptămâni de la întâmplările din Hyde Park. Au început deja curăţarea şi reconstrucţia Londrei şi multe rugăciuni au fost înălţate Providenţei, care a permis surorii mele să oprească Palatul de Cristal înainte să distrugă toată capitala, şi care s-a asigurat că nimeni n-a fost grav rănit în timpul catastrofei. (Regina şi prinţul Albert, pentru care Myrtle era extrem de îngrijorată, au fost găsiţi ascunzându-se sub o barcă răsturnată pe o insuliţă din Serpentine.)

Larklight s-a întors pe orbita singuratică, la nord de Lună. Nu a ajuns aici într-o secundă, pe aripi mistice de lumină, ci, încet, trasă de remorchere spaţiale, care au fost împrumutate de la Corporaţia Londoneză, ca mod de a ne mulţumi

pentru că salvasem oraşul. Niciodată nu se va mai aventura în eter cu o asemenea viteză şi o asemenea nepăsare faţă de legile fizicii, pentru că mama i-a rugat pe tovarăşii lui Jack să o ajute să dezmembreze maşinăriile ciudate ale Formatorilor din camera boilerelor, iar Sir Waverley Rain (care e un domn foarte drăguţ dacă ajungi să-l cunoşti) a fost de acord să le topească în furnalele uneia din fabricile lui din nordul ţării.

Toată lumea a fost tristă să vadă secretele lor încredinţate focului, dar mama nu a vrut să le asculte argumentele.

— Acum că lumea ştie că există o asemenea putere, a spus ea, nu vom mai dormi liniştiţi niciodată. Întotdeauna va fi cineva care va vrea să pună mâna pe Larklight şi s-o folosească pentru propriile scopuri egoiste – păianjeni sau anarhişti, sau agenţi ai ţarului. Aşa că voi distruge maşinăriile alea vechi pentru totdeauna, iar Larklight va fi din nou doar o casă.

Dar bineînţeles că Larklight nu va fi niciodată *doar* o casă. Este căminul nostru. Avem un generator de gravitaţie nou acum, ultimul model patentat al companiei Trevithick, de asemenea un rând întreg din cei mai buni servitori automaţi produşi de Rain & Co., dăruiţi de Sir Waverley. Şi reparăm acoperişurile şi înlocuim covoarele vechi, şi redecorăm camerele, şi facem tot felul de îmbunătăţiri. Căci suntem destul de bogaţi acum.

Vă amintiţi că mai mulţi păianjeni de pe nava domnului Webster au rămas în urmă la Larklight, scoşi din luptă de gravitaţia noastră, dar încă în viaţă. Tata a fost ales de Institutul Regal pentru Studierea Extratereştrilor să efectueze un studiu asupra lor şi va primi o bursă foarte generoasă pentru asta. El îi numeşte *Tegenaria saturnia*, şi

speră că studiile lui ne vor permite într-o zi să facem pace cu rasa lor ciudată. Dar deocamdată, vom rămâne foarte circumspecţi cu privire la Cei Dintâi.

Cât despre doctorul Piarmigan, el a fost închis în sanatoriul pentru criminali nebuni, aflat pe o insulă izolată dintr-un lac scoţian. Acolo, în detenţie, sperăm că va ajunge să se căiască pentru greşelile făcute.

Jack şi echipajul lui vor rămâne la Larklight pentru o perioadă, până termină de reparat *Sophronia*. Când s-a aflat cine erau, a fost scandal mare. Domnii din Parlament s-au ridicat să ceară arestarea lor pentru piraterie. Proprietarii *Sophroniei* au insistat să le fie returnată nava. Sir Launcelot Sprigg a anunţat că-i va da în judecată pentru daune, căci talmeş-balmeşul pe care îl provocase Jack când a fugit cu prietenii lui din Russell Square a dus la concedierea lui Sir Launcelot şi la transformarea lui în subiect de caricaturi satirice şi cântece populare de musicaluri.

Dar domnul Burton (care e Sir Richard Burton acum, în urma muncii lui deosebite de pe Marte) i-a calmat pe toţi. A arătat că Jack şi echipajul lui, în ciuda părerii tuturor, nu răniseră pe nimeni. Le-a reamintit că *Sophronia* se îndrepta spre atelierul de casare când a furat-o Jack. I-a spus lui Sir Launcelot să nu fie aşa un nenorocit. Şi apoi l-a luat pe Jack deoparte şi i-a sugerat să se gândească dacă n-ar vrea să rămână în continuare căpitanul *Sophroniei*, dar să lucreze pentru el ca agent al serviciilor secrete.

— Căci omenirea se întinde tot mai departe, Jack, i-a spus Sir Richard, şi cine ştie ce pericole şi ameninţări vom mai întâlni în sălbăticiile spaţiului, pe care tu şi echipajul tău ne-aţi putea ajuta să le contracarăm?

La început lui Jack nu prea i-a convenit. Avea un spirit rebel şi întotdeauna se considerase duşmanul Imperiului Britanic, aşa că i s-a părut cam ciudat că i se ceruse să-l servească. Dar a înţeles până la urmă că nu e în interesul nimănui să lase monştri precum Cei Dintâi să hoinărească prin spaţiu neurmăriţi şi, oricum, tot voia să ţină *Sophronia* în aer şi echipajul la un loc, iar acum, că zilele de piraterie se terminaseră, aveau nevoie de un mod de a-şi câştiga existenţa. Aşa că a fost de acord cu propunerea lui Sir Richard, i-a strâns mâna şi a devenit Jack Havock de la Serviciile Secrete când şi când.

Aşa că stau aici la Larklight, cu o Lună plină strălucind cu toată forţa prin ferestrele salonului. Mama şi tata discută în linişte într-un colţ. Au multe de vorbit, bineînţeles. Bietul tata a fost foarte supărat să afle că soţia lui dragă este, de fapt, o fiinţă de patru miliarde şi jumătate de ani de pe altă stea, dar pare să se obişnuiască cu ideea, mai ales că asta înseamnă că mama îi poate explica tot felul de secrete despre originea vieţii. În prezent este teribil de încântat despre ceva ce el numeşte „evoluţia”.

Între timp, florile spaţiale ale mamei cântă dulce în seră, iar vocile lor ciudate se armonizează cu *Cântecul păsării pe înserat*, pe care Myrtle îl intonează la pian. Myrtle arată ca o domnişoară

foarte distinsă şi aproape drăguţă (deşi cred că vom vedea o altă faţă a ei când va descoperi că am copiat toate acele pasaje din jurnalul ei secret). Chiar şi cântatul ei la pian s-a mai îmbunătăţit, fără îndoială pentru că este ÎNDRĂGOSTITĂ. Cu siguranţă, îi place lui Jack cum cântă, căci se apleacă peste pian s-o asculte mai bine şi îi dă paginile la partituri când îl roagă ea. Dar nu îi place domnului Grindle sau domnului Munkulus, care aşteaptă nerăbdători să pună şi ei mâna pe instrument şi să ne încânte cu un vesel cântec marinăresc spaţial.

Ssillissa, care şi-a revenit destul de bine, stă lângă sobă şi coace brioşe şi bezele marţiene, aruncând din când în când câte o firimitură porcilor noştri plutitori, care au ieşit din crăpăturile în care s-au ascuns cât Cei Dintâi au fost aici şi şi-au reluat îndatorirea de a păstra Larklight curată. (S-au înţeles de minune cu porcii de pe *Sophronia* şi ne-au făcut o mulţime de purceluşi roz şi graşi.) Ssil arată foarte bine pentru o şopârlă albastră, căci domnul Burton a dus-o la un croitor bun în Knightsbridge, unde şi-a făcut nişte haine care se potrivesc mai bine trupului ei reptilian. Gemenii cu Tentacule sunt sus pe acoperiş, prinzând ihtiomorfi pentru cină, iar bunul meu prieten Nipper moţăie lângă mine pe canapea – chiar îi folosesc carapacea drept masă de scris.

Iar asta este imaginea cu care o să vă las, despre viaţa la Larklight. Fără îndoială că, aşa cum spunea Sir Richard, tot felul de pericole şi ameninţări ne mai pândesc, şi cine ştie ce orori se

îndreaptă spre noi din adâncurile spaţiului, chiar în această clipă? Sunt sigur că, în curând, voi avea alte aventuri şi poveşti de împărtăşit cu voi…

Dar mai întâi, voi gusta o brioşă unsă cu unt şi voi bea o ceaşcă de ceai.

Arthur Mumby Larklight

Autorul şi ilustratorul înregistrează o specie nouă de buruiană cu ochi dulci.

DOI DOMNI DIN DEVONSMIRE

Domnul Philip Reeve s-a născut şi a crescut în mahalaua aglomerată de pe ţărmul oraşului Brighton. Ca toţi locuitorii acelei zone, a fugit de acolo de îndată ce a fost posibil, iar acum locuieşte într-o căsuţă izolată din Dartmoor, unde întâlnirile frecvente cu păianjeni de casă giganţi şi eforturile inutile de a-şi feri stofele de moliile vorace i-au dat domnului Reeve o înţelegere deplină asupra necazurilor lui Art Mumby. El este autorul cvartetului de succes *Motoare Mortale*.

Domnul David Wyatt a fost exmatriculat din Frăţia Prerafaelită pentru că e „puţin ciudat”, dar rămâne unul din cei mai iluştri graficieni ai timpurilor noastre. El locuieşte şi lucrează într-o casă veche dintr-un cimitir din Devonshire, unde este deranjat mereu de spirite neliniştite care îi bat la uşă să se plângă de cântatul lui nocturn la lăută şi de alte excese boeme de-ale lui. El a ilustrat cărţi de autori ca domnul Tolkien, domnul Pratchett, domnul Pullman, doamna Wynne-Jones şi mulţi alţii de cel mai înalt calibru.

MULŢUMIRI

Domnii Reeve şi Wyatt ar dori să-şi exprime recunoştinţa faţă de cele Trei Graţii din Piaţa

Soho: doamna Val Brathwaite, care i-a inspirat în aventura comună, domnişoara Elena Fountain, care i-a condus spre final, şi domnişoara Elena Szirtes care a spionat toate greşelile de tipar.[28]

O pol/este iixita Dtă despre cdraj şi tărie de caracter în cele mai în depărtate zoi) e ale spaţii

Qa doar o altă diroiixaţă Dorroală în spatio când a lovit dezastrăl, zrtle (care este foarte coervaotă, aşa cGri)

sfiot fetele în ei) eral) şi 7\rt se coi) fi (îi) taO el

Oi) pericol în rozitor şi aici îi) acar iXi ICaseră n) ic (il dejdi).

Un dori) i) Webster Vei>ea io Vizită în casa lor, lârklight, de pe Orbita [oparăoaspeţii la ei în casă eral foarte rari, astfel că a îixep Gt Ci) vârtej de pregătiri, dar altceva îi aştepta, dopa cori) aţi descoperit când aO deschis (aşa.

Aceasta este povestea a ceea ce s-a în târî) plat dopa aceea, povestea aveotdrii lor Iogrozitoare şi Terifiaotă peotrd a se salva atât pe ei îoşişi, cât şi în treşOL Uoivers…» / & r-ISBN 978 – 973 – 103 – 261-O

28 Note: _ Cu excepţia acesteia.